

HARLEQUIN®

декември '95

Романс®

155

МОСТОВЕ КЪМ МИНАЛОТО

Бетани КЕМБЪЛ

БЕТАНИ КЕМБЪЛ МОСТОВЕ КЪМ МИНАЛОТО

Превод: Снежана Йочева

chitanka.info

Аби Хейл е силно привързана към земята, но точно срещу Коледа баща ѝ решава да продаде семейното ранчо, за да ги спаси от разорение. За Аби тази последна Коледа в „Рая“ е белязана с несигурност и тревога за бъдещето. За първи път край празничната трапеза не присъства годеникът ѝ Лъки Гибс и мястото му е заето от чаровния непознат Йетс Конъли, който е упълномощен да направи оценка на имота. Но идването му в „Рая“ пробужда спомена за едно друго ранчо, останало в детството му, и за един отминал чудесен живот...

ПЪРВА ГЛАВА

Декемврийският скреж бе изрисувал причудливи фигури върху прозорците на остъклената веранда. Аби Хейл коленичи до радиатора и пъхна шишето с биберона в устата на жребчето. Трябваше да придържа главата му с ръка, иначе течността щеше да се излее през полуотворените му челюсти и да изцапа снежнобялата му шия.

Аби избягваше да среща погледа на баща си. Напоследък се караха почти всеки ден. Но сега, когато до ушите ѝ долетя последната му реплика, тя невярващо вдигна глава:

— Какво?

— Конли пристига тази нощ. — Гласът на Фрейзър Хейл прозвуча твърдо. — Предупреждавам те, че не желая да вършиш нищо необмислено. Дръж се прилично и го накарай да се чувства като у дома си.

— Защо не ми каза по-рано? — стисна устни Аби, а тялото ѝ се изопна. Чувстваше се като хваната в капан. Задаваше се най-ужасната Коледа в живота ѝ.

— Аби, човекът е твърде зает. Не е могъл да се освободи от задълженията си до тази сутрин, затова не е успял да ни телефонира съевременно. Но когато дойде, искам да бъде приет добре, не го забравяй!

— Но ти непрекъснато повтаряше, че няма да бързаме с оценката и разпродажбата на имота. И ако искаш този... Този Конли да се чувства добре тук, го дръж настрана от мен! — почти изкрещя тя. — Не го искам в ранчото!

— Аби! — Баща ѝ се ядоса и лицето му почервения.

— Виж какво — раздразнено се обърна към него дъщеря му, — идеята беше твоя, не моя. Не искам някакъв си непознат да се шляе из къщата ни и да се рови в нещата на дядо. И то точно срещу Коледа! Направо е... светотатство!

Тя вдигна шишето към прозореца и присви очи срещу светлината. Жребчето се бе оказало доста лениво за новородено и бе

изпило едва половината от млякото, в което беше примесен антибиотик. Аби бе изтощена до смърт от грижи по него и чувстваше болки по цялото си тяло. Подви крака и седна на пода, като придърпа главата му в скута си. Позата ѝ не беше никак удобна, но само така можеше да държи шишето с дясната си ръка, а с лявата да милва животното по гърба. Когато усети под пръстите си изхвъркналите му ребра, поклати глава отчаяно: беше толкова малко, слабо и безпомощно. И толкова болно.

— Дано оцелее — прошепна тя. — Трябва да оцелее!

С крайчеца на окото си улови погледа на баща си. Гневът му бе стихнал и сега очите му я следяха със съчувствие и любов. Беше едър, петдесет и девет годишен мъж, по чието лице суровите зими и палещото слънце на Небраска бяха оставили незаличими следи.

За разлика от по-възрастните си братя, Аби не приличаше по нищо на него. Беше дребна и русокоса, а сините ѝ очи, които бе наследила от майка си, гледаха сърдечно и добронамерено. Беше чувствителна и също като покойната госпожа Хейл бе силно привързана към земята и семейното огнище. „Раят“ беше нейното кралство и тя му бе предана с цялата си душа.

Аби бе истинска потомка на рода Хейл, която, въпреки привидната си крехкост, можеше да бъде понякога доста своенравна. Заради вроденото ѝ непокорство баща ѝ често я оприличаваше на дядо ѝ — стария Майло.

Бащата на Фрейзър — Майло Суинсън Хейл — бе свободолюбив и независим до мозъка на костите си. Твърдоглавието му беше известно в цялата околност. Живееше при тях от раждането на Аби — „любимата му внучка“, както обичаше да казва. Според него тя бе наследила ума и характера му, а това му допаднаше много. Майло почина преди три месеца, след като бе прекарал близо година на легло, и смъртта му покрусил дълбоко момичето. „Ако беше жив, щеше да се присмее на това мършаво конче и да ме дразни непрекъснато заради него — помисли си с горчивина Аби. — Но щеше да ме защити.“ Жребчето се отпусна в скута ѝ и се унесе. Тя внимателно издърпа биберона от устата му, вдигна го на ръце и го премести върху натрупаната в единия край на верандата слама.

Аби имаше красиво, по детски пухкаво лице с чипо носле и пълни, капризно извити устни. Тъмните ѝ вежди и мигли

контрастираха силно със светлата кожа и косите ѝ с цвят на узряла ръж. Но този следобед лицето ѝ имаше унил и изморен вид, а под очите ѝ личаха дълбоки сенки. Не беше спала няколко нощи подред, откакто се беше родило жребчето.

Баща ѝ погледна към спящото животно, чиито изпъкнали ребра се повдигаха и отпускаха в такт с дишането, и промърмори:

— Само ти си способна на това. Само ти и никой друг.

„Грешиш — искаше да отвърне Аби, но замълча. — Забрави ли? Мама също би направила всичко, за да спаси нещастното животно, ако беше жива...“ Чувство на самота и тиха тъга нахлуха в душата ѝ. Липсваше ѝ дядо ѝ, а напоследък все по-често се сещаше и за майка си, която бе завършила земните си дни преди повече от десет години.

Въпреки че бе силно привързана към баща си, Аби не скриваше възмущението си от поведението му след смъртта на стария Майло. Тя разтърка изтръпналата си ръка и го погледна враждебно. Фрейзър ѝ се усмихна, но това не смекчи яда ѝ.

— Аби — меко каза той, сякаш четеше мислите ѝ. — Аби, дъще, нещата се промениха след смъртта на дядо ти.

Сините ѝ очи, които обикновено гледаха закачливо и с насмешка, се извърнаха огорчено от него.

— Това е нашият дом. Нашият общ дом, татко — само каза тя. — Как можеш да го продадеш? Как?

Фрейзър поклати мрачно глава, като че ли също съжаляваше за решението си, но нямаше никакво намерение да отстъпи. Възнамеряваше след като продаде ранчото, да купи къща в града.

— Човек не може да се бори дълго срещу неизбежното — сви рамене той. — Борих се достатъчно, докато дядо ти беше жив, но вече е време да помисля и за вас.

Аби сви юмруци и долната ѝ устна потрепери.

— В „Рая“ са живели пет поколения от рода ни, татко!... А сега и колекцията на дядо... Как ти хрумна да я продадеш? Та той я обичаше толкова много!

— Аби — въздъхна Фрейзър, — ще го преживеем някак си... Момчетата настояват. През последните пет години изгубихме доста пари. Ако продължаваме така, съвсем ще се разорим. Дори дядо ти го съзнаваше. Съгласявах се с него, само за да не пречупя волята му. Но него вече го няма. Отмина и времето, когато хората се примиряваха да

водят живот като този. От години се говори, че „Агриком“ искат да закупят фермите наоколо, за да ги обединят и укрепят. Дочувам, че след Коледа собствениците се готвят да направят офертите си. Ето защо се налага да избързам. Искам да продам ранчото, докато все още съществува реален шанс да получим добри пари за него.

— Е, добре, ранчото е едно, а колекцията на дядо — съвсем друго...

— Аби, много съм изморен, за да водя този разговор. Ти просто не искаш да ме разбереш. Всичко, към което се стремя сега, е да избегна разправиите между вас по подялбата на имота. Достатъчно съм се нагледал на братоубийствени войни в живота си. Мъчително е, повярвай ми. А колекцията на дядо ти не бих могъл да поделя между четирима ви. Ще я продам и ще ви разделя парите по равно.

— Не искам никакви пари! — Погледът на Аби се замъгли. — Не ти ли се струва, че продаваш душата на дядо? Той беше влюбен в монетите и марките си!

— Но с марките не можем да платим сметките, а монетите никой няма да приеме в банката. Проверявала ли си напоследък спестовната си книжка? Каква сума имаш на свое име? — Аби мълчеше — не беше чак дотам пресметлива. — Никаква! — продължи баща ѝ. — А с какво ще живееш, ако се случи нещо лошо с мен? Какво ще наследиш, освен неизплатените ни дългове?

Тя вдигна непокорно брадичка, но още не се осмеляваше да му отговори. А и какво ли би могла да му каже?

— Затова ще вършиш това, което ти кажа — смекчи тона си Фрейзър. — Нямах друг избор. Аз също. Искам да ти подсигурия бъдещето, а момчетата още сега ще могат да използват парите. Защо да чакате да настъпи смъртният ми час?

Аби отклони поглед встрани. Разбираше баща си, знаеше, че е прав, но това не я правеше по-щастлива. Фрейзър изправи рамене и лицето ми придоби непреклонен израз:

— Джон все отлага женитбата си. И защо? Защото един учител не печели достатъчно, за да издържа семейство. Алън още връща заемите за следването си, а трябва да се грижи за жена си и двете си деца. Престъпник има да учи още една година, преди да поеме стажантското място. Знаеш, че жена му работи на две места, за да свържат двата края. Как, мислиш, се чувства той?

Аби пхна ръце в джобовете на джинсите си и ухапа долната си устна. Баща ѝ имаше право. Всеки от братята ѝ би могъл да използва пълноценно парите. Заслужаваха повече от това, което животът им бе предложил — и тримата бяха умни, амбициозни и упорити. Нищо не успя да ги задържи у дома. Винаги се бяха стремили към нещо повече от живота в ранчото. Аби не беше като тях — нямаше нищо и не искаше нищо. „Раят“ беше всичко за нея.

Тя впери поглед навън, през заскрежените прозорци. Всяка педя от потъналата в сняг равнина на Небраска ѝ беше скъпа и позната до болка. Може би човек трябва да се е родил и сраснал с пустош като тази, за да я намира прекрасна, но Аби наистина боготвореше земята, по която бе стъпвала цял живот. Никога, макар и за миг, не бе допускала възможността, че един ден ще напусне дома си, ранчото и околностите му, че ще се раздели завинаги с тихите води на река Плат, която миеше южната граница на „Рая“.

За разлика от братята си, Аби никога не бе изпитвала влечение към книгите. Когато баща ѝ я записа в университета, тя издържа там само шест седмици. Много бързо намрази големия град, шумния студентски двор и тясната полутъмна стая в общежитието. С големи молби успя да склони баща си да я върне обратно къщи. За да не го разочарова напълно, се съгласи да завърши няколко дисциплини в колежа в Байсън Сити, но интересът ѝ и към тях скоро угасна. Аудиториите ѝ действаха угнетяващо, а учебният процес я отегчаваше до смърт. Природата я впечатляваше много повече, отколкото която и да е книга. Само дядо ѝ я разбираше и одобряваше избора ѝ. „Защо ѝ е да слуша някакъв изкуфял стар професор? — обичаше да казва той. — Майката природа е най-добрият учител. От марките и монетите съм научил много повече, отколкото в училището. Оставете детето на мира!“

Но ето че дядо ѝ не беше вече между живите, а животът, който Аби така много обичаше, заплашваше да се изплъзне като пясък между пръстите ѝ. Баща ѝ твърдо бе решил да наложи волята си, а братята ѝ, които бяха по-възрастни, по-практични и по-образовани от нея, застанаха на неговата страна. Мнението ѝ не беше зачетено от никого.

Когато заговори отново, тя едва овладя гласа си:

— Виж какво, татко, да отложим разговора за по-късно. И аз съм ужасно изморена. Не мога да мисля сега и за твоя специален гост

Конли, съжалявам...

Фрейзър въздъхна шумно и погледна към кончето с изражение, което ясно говореше: още един проблем, още една изгубена надежда.

— Иди да поспиш малко — хладно се обърна той към дъщеря си.
— Измъчи се с това нещастно конче...

— Така е — надигна се от мястото си Аби.

Фрейзър обгърна раменете ѝ.

— Аби, момчето ми, знай, че върша всичко това заради теб. Говоря сериозно. Опитай поне да се държиш възпитано към госта. В края на краищата човекът не е виновен за нищо. — Той леко стисна рамото ѝ — този жест беше най-голямата близост, която някога си беше позволявал спрямо децата си.

Аби поклати глава. Опита се да се засмее, но не успя. Усмивката застина в тъглчетата на устните ѝ.

— Извини ме, татко, но всичко ми дойде изневиделица. Вестта за продажбата на ранчото направо ме хвърли в паника, а какво да кажа за колекцията на дядо?... Моля те, само не ме заставяй да бъда мила винаги и с всекиго. — Желанието за едно дребно отмъщение погъделичка душата ѝ и я накара да допълни: — Пък и има ли значение какво мисля и върша аз? Надявам се, че ще се оженим с Лъки, преди да успееш да продадеш имота. А в някой прекрасен ден ще се сдобием и със собствено ранчо, бъди сигурен!

Тя знаеше, че само името на Лъки беше достатъчно, за да предизвика негодуванието на баща ѝ. Лъки Гибс беше почти годеник на Аби. Участваше в състезания по родео и точно този „несериозен занаят“ бе причина за антипатията на Фрейзър към него. Братята ѝ също не го одобряваха и често му се присмиваха, което настройваше Аби срещу тях и още повече засилваше привързаността ѝ към любимия. Единствено старият Майло защитаваше Лъки: „Момчето е с характер и е амбициозно. Има логичен ум и ще стигне далеч“.

Когато Аби спомена името му, ръката на Фрейзър трепна върху рамото ѝ:

— Е, добре тогава, ако Лъки наистина те обича и иска да те направи щастлива, защо няма да дойде за Коледа? И къде е годежният пръстен, който ти обеща? Ти си убедена, че братята ти не дават пукната пара за теб, но те ще дойдат да те видят, нали?

Аби погледна баща си със смразяващ поглед:

— Не говори така за Лъки!

Фрейзър срещна очите ѝ, без да трепне, но лицето му помръкна:

— Добре. Никога вече няма да отворя дума за него. Сега грижата ми е Конли. Не изливай гнева си върху него, моля те! Работата, която му предстои да извърши, е обемиста, така че ще му е нужно доста време и спокойствие. Постарай се да му ги осигуриш, обещавах ли?

Аби не отговори. Отношението на баща ѝ към Лъки отново я бе засегнало дълбоко и тя се чувстваше доста обидена, за да се държи любезно:

— Не мога да обещаая нищо. Не ме моли.

— Аби, заклевам те, дръж се прилично! За твое добро е.

— Не обещавам нищо — прекъсна го дъщеря му. — Гледай този... Конли да не се мярка пред очите ми!

Тя се качи в стаята си, събу ботушите си и се отпусна уморено в леглото. Настрои будилника да я събуди след час и половина, легна по гръб и закри с ръка очи. Умората надвиваше тялото ѝ, но сънят все не идваше.

Горкото жребче! Баща ѝ не ѝ разрешаваше да се обърне за помощ към надзирателя, стария Мингъс. Синът му, който бе нает като общ работник в ранчото, лежеше в болницата със счупен крак и едва ли щяха да го изпишат по-рано от Коледа. Налагаше се Фрейзър и Мингъс сами да извозват храната за добитъка и да разбиват леда върху изкуствения водоем, за да докарат и вода. Двамата работеха без почивка от тъмни зори до късен здрач.

Аби знаеше, че баща ѝ не е жесток човек, но животът го заставяше да действа понякога безогледно и коравосърдечно. А изпитанията, на които бе подложено семейството им напоследък, не бяха никак малко. Животът на все повече семейства в околността ставаше пряко зависим от земята и милостта на природата. „Природата — обичаше да казва Фрейзър — е като коварна любовница: не подбирайки средства, тя се надсмива над стопанина и всячески се стреми да сломи духа и пречупи волята му.“

Такава нелепа история беше и бременността на кобилата Спринт. От години насам никой не бе очаквал, че ще се случи подобно нещо. И изведнъж, като в лош сън, в най-неподходящия сезон — зимата, на двадесет и една години тя се сдоби с първородна мъжка рожба. Спринт не беше чистокръвна кобила и не притежаваше никакви изявени

качества. Фрейзър я държеше само по настояване на Аби: на времето беше любимият кон на госпожа Хейл. Жребчето се появи на бял свят преждевременно и като че ли смути и изплаши майка си. Тя го отблъсна още в момента на раждането. Цялото ѝ тяло настръхна, отказвайки да допусне до себе си безпомощното създание, което едва се крепеше на крачката си.

Тогава го пое Джета — другата кобила-майка, която се бе сдобила с малко през есента. Но кончето на Спринт се оказа доста немошно, за да се храни само, а още на същия ден хвана някакъв вирус и едва се размина с пневмонията. Като по чудо бе оживяло, вече пет дни. Беше доста хилаво, главата му — несъразмерна с тялото, вратът — къс, а краката — прекалено дълги.

— Остави го да умре — посъветва Фрейзър дъщеря си. — Не виждаш ли, че върви натам?

До този момент Аби бе вярвала на всяка негова дума. Но този път баща ѝ грешеше — кончето се опитваше да оцелее. И тя твърдо реши да му помогне, каквото и да ѝ струваше това. Беше скътала малко пари, които сама бе спечелила от конни тренировки и уроци по езда. Фрейзър само поклати глава неодобрително, когато разбра, че дъщеря му се готви да изхарчи спестяванията си за животинска храна и антибиотици. Само дядо ѝ можеше да я разбере...

Аби разтърка слепоочия. Болката не ѝ позволяваше да затвори очи. Тази нощ от Линкълн пристигаше господин Конли — човекът, който трябваше да оцени богатството на дядо ѝ. Старият Майло бе събирал колекцията си цели четиридесет години. Всяка от марките и монетите имаше свой произход, своя история, свое собствено значение. И сега господин „Оценителят“ се готвеше като зъл магьосник да ги лиши от живот, превръщайки ги в обикновени номерирани предмети, чиято стойност ще бъде изразена в няколко жалки цифри...

Аби се обърна на другата страна и затвори очи. Защо Конли трябва да пристигне точно днес, когато е изчерпана духом и телом? И защо тя и баща ѝ трябва непрекъснато да се карат? Точно срещу Коледа! Последната Коледа в „Рая“...

Болното малко жребче се бе превърнало за нея в символ на всичко, което трябваше да се спасява тези дни: и ранчото, и живота ѝ

тук, и спомена за майка ѝ и стария Майло... И Лъки. „О, Лъки, защо не си тук? Имам нужда от теб, толкова ли е трудно да го разбереш?“

Отвори очи и се вгледа в снимката му, сложена в рамка на нощната масичка до главата ѝ. Беше го снимала по време на родеото миналата година в Омаха. Каубойската риза, тюркоазеносиня като очите му, беше опъната върху широките рамене, а на колана му блестеше златна тока — призът на победителя в шампионата в памет на Клей Мофет. Черната му шапка бе нахлупена над челото и скриваше русата му коса, но няколко непокорни кичура се развяваха на тила му. Обективът бе запечатал загадъчния му поглед и мистериозната полуусмивка върху стиснатите устни. Лъки Гибс бе удивително красив мъж — силен, строен, русокос и синеок.

— Прилича на госпожица — подхвърли веднъж саркастично Алън.

Наистина Лъки имаше дълги гъсти мигли и красиво оформени устни като на момиче. Въпреки че не беше много висок, мускулите му бяха силно развити като на млад жребец.

За първи път Аби го видя на големия парад на участниците в родеото преди година и половина в Байсън Сити, яхнал дорестия си Паломино. Конят му пристъпваше наперено, а Лъки се усмихваше наляво и надясно. Аби се влюби безумно в мига, в който очите му случайно се спряха на нейните. Не мина много време и случайността ги срещна отново.

Последната нощ на едно родео, когато Лъки предвкусваше поредната си победа, той неочаквано реши да влезе в ролята на палячо, макар и убеден, че клоуните винаги объркват животните с поведението си. Ходът му се оказа погрешен: бикът се втурна към него с невероятна ярост, закачи го с рогата си в долния край на гръдния кош и го запрати яростно срещу оградата на арената. Лъки се отърва само с две счупени ребра, счупена ключица и няколко недълбоки прободни рани.

След инцидента се наложи да се раздели за около месец с професията си. Веднага, след като го позакърпиха отгук-оттам, той се втурна да ухажва Аби и преди да потегли отново на път, двамата вече бяха неофициално сгодени.

— Ще се върна за теб. Искам да те отведа отгук — уверяваше я той. — Веднага щом спечеля достатъчно пари, за да се оженим, ще си купим малка къща в околностите на Байсън Сити...

Оказа се, че животът на посветилия се изцяло на родеото каубой не се различава по нищо от битието на обикновен скитник. Почти триста шестдесет и пет дни в годината Лъки прекарваше извън дома си в луда гонитба на големите пари. Когато можеше, се отбиваше в „Рая“, но напоследък това ставаше все по-рядко.

Фрейзър недвусмислено подхвърли няколко пъти пред дъщеря си, че годеникът ѝ никога не ще има достатъчно пари, за да изпълни обещанието си. Не беше в характера му да поема отговорност за каквото и да било, пък и не беше човек, комуто заседалият живот щеше да се услади...

Странни мисли се въртяха из главата на Аби — баща ѝ ще продаде колекцията и ще подели парите между четиримата. Каква ирония на съдбата! А какво ли ще стане, ако Фрейзър ѝ даде достатъчно пари, за да започнат с Лъки нов живот? Аби въздъхна и притвори очи. Страните ѝ пламнаха. Господи! Та тя не можеше да позволи през главата ѝ да минават подобни мисли! Искаше да остане вярна на паметта на дядо си и на собствените си принципи. Да, но ако...

„Дядо би одобрил това — беше последната ѝ мисъл, преди да заспи. — Вярно, не би му се понаравило колекцията му да се разпилява безцелно, но за мен и Лъки би дал всичко, за да сме заедно. А аз ще се върна един ден отново в ранчото и никога повече няма да го напусна. Никога!“

Унасяйки се в сън, тя изведнъж се сепна при спомена за болното жребче и насила отвори очи: не трябва да заспива дълбоко, то скоро ще има нужда от нея...

— Ще го бъде... — прошепна полугласно, като мислеше не само за кончето, а и за себе си.

Но когато час по-късно будилникът я събуди и тя тичешком се добра до верандата, жребчето вече береше душа. Телцето му лежеше сгърчено, само полуотворените му клепачи потрепваха. Дишането му беше накъсано и неравно. Малкото създание умираше.

ВТОРА ГЛАВА

— О, не! — почти извика от болка Аби.

В единия ъгъл на потъналата в полумрак веранда бялото жребче изглеждаше като призрак. Тя премести радиатора по-близо до него, после се върна тичешком в спалнята и грабна одеялото. Грижливо обви с него телцето на животното, което се разтнесе конвулсивно в ръцете ѝ. Нямаше нито миг за губене. Грабна телефона и с треперещи пръсти избра номера на ветеринарния лекар Уоли Вишоп. Не знаеше как ще се заплати с него, но не можеше да наблюдава безучастно как кончето умира пред очите ѝ.

Следващият половин час ѝ се стори кошмарен. Уоли пристигна доста бързо и още щом погледна жребчето, скептично поклати глава. Докато се занимаваше с него, изражението на Аби ставаше все по-мрачно. Дали баща ѝ не беше прав? Не удължаваха ли с грижите си мъченията на клетото животно?

Най-после докторът завърши прегледа и се изправи. Дълго стоя замислен и накрая предложи да закарат жребчето във ветеринарната лечебница. Сърцето на Аби заби неспокойно. Не означаваше ли това, че с него е свършено? Дали не можеше да се направи още нещо?

— Има и друга възможност — несигурно промълви Уоли. — Да го взема на лечение в моята клиника и да го поставя на системи. През следващите двадесет и четири часа състоянието му трябва да се следи непрекъснато. Откровено казано, не разполагам с необходимия персонал, пък и доста скъпо ще ви струва. А не мога и да кажа дали изобщо ще оживее...

Аби преглътна с мъка и сведе поглед. „Не умирай, Фрости, моля те! — несъзнателно го назова тя по име. — Не искам да се стопиш като снега навън...“

Уоли коленичи до жребчето и без усилие разтвори челюстите му, в които изля някаква течност. Беше мъж на средна възраст, със закръглено и добродушно лице, по което проникващата откъм

всекидневната светлина хвърляше игриви отблясъци. Стъклата на очилата му светеха като две малки, студени, нищо необещаващи луни.

— Съществува и трети вариант — прозвуча вяло гласът му, — но дори не се осмелявам да ти го предложа. Бих могъл да го поставя на системи и тук, но ще трябва да го наблюдаваш през цялото време. Няма да крия от теб, Аби — ако жребчето хване пневмония, бъди сигурна, че ще умре... Но какво става с теб? Едва се държиш на краката си!

Кончето вдигна глава и премрежи очи срещу нея. В този миг Аби можеше да се закълне, че в погледа му се четеше едно-единствено желание: да победи смъртта и да оцелее. „Моля те, не ме изоставяй, помогни ми“ — сякаш искаше да ѝ внуши то.

— О, Фрости! Бедният Фрости... — помилва го тя нежно, после решително се обърна към доктора: — Действайте! Направете това, което е необходимо. Не искам да го изгубя.

— Аби, помисли си добре. На края на силите си си. Баща ти ще ме убие, като научи...

Уоли въздъхна отново, но като не получи отговор, се запъти бързо към колата и скоро се върна с куп инструменти, които изглеждаха като същински средства за инквизиция. След като инсталира апаратурата и вкара катетъра в тилната вена на Фрости, той обясни на Аби как да обслужва системата. Дори ѝ възложи нелеката задача да му поставя инжекция на всеки четири часа. Към всичко това се прибави и задължението ѝ през два часа да му дава необходимата доза храна. Аби слушаше и кимаше сковано. В края на краищата защо е фермерска дъщеря, ако не може да изправи на крака едно болно животно?

Уоли донесе още слама от плевнята и я натрупа около кончето, за да позатопли леговицето му. Когато привърши и с това, той загрижено се вгледа в побледнялото лице на момичето.

— Още не съм убеден, че взех най-правилното решение — рече колебливо. — И, Аби... — Тя го погледна въпросително. — Недей да храниш големи надежди. Невинаги шансът е на наша страна. Трябва да умеем и да губим.

С тези думи доктор Бишоп нахлупи кожената си шапка, смъкна наушниците ѝ надолу, вдигна шала над устата си, взе черната си чанта и тежко пристъпи към вратата. Аби го настигна и го хвана за рамото:

— Докторе, що се отнася до заплащането...

Усетил неудобство в гласа ѝ, Уоли я прекъсна:

— Ще се договорим, не се безпокой. — Той бързо вдигна яката на палтото си. — Дъщеря ми иска да вземе няколко урока по езда през пролетта. Мисля, че вече е достатъчно пораснала за това. Ще поговорим по-късно, ако си съгласна. — Той отвори вратата и студеният вятър го шибна в лицето.

Аби остана сама в къщата. За първи път от часове насам се огледа за баща си. Тъй като от него нямаше и следа, предположи, че е излязъл по работа с Мингъс. Но когато погледът ѝ попадна на будилника и тя с учудване установи, че вече минава седем, се разтревожи не на шега.

Тогавя се сети за госта от Линкълн, като не пропусна да го наругае мислено. Фрейзър сигурно бе отишъл на летището да го посрещне. Господин Конли! Пфу! Вместо зеници това конте сигурно имаше доларови знаци в очите, вместо сърце — компютърен чип, а мозъкът му навярно не бе нищо повече от обикновен наръчник по ценообразуването. Но какво ли я интересува всичко това? Грижите по Фрости ѝ бяха предостатъчни.

От стаята на Алън тя измъкна спален чувал, взе малката възглавничка от дивана и си облече дебелия вълнен пуловер. Бе решила да ношува на верандата, сгушена до жребчето. На връщане от стаята си се отби в кухнята, за да вземе бутилка кока-кола и кутия поизсъхнали соленки. Не си спомняше откога не бе слагала залък в устата си. Струваше ѝ се, че бяха минали месеци и години, откакто Фрости се появи на бял свят и тя изгуби покоя си.

Самолетът от Линкълн, който поради влошаване на метеорологичните условия закъсна няколко часа, се приземи на летището след полунощ. Като повечето самолети, свързващи Байсън Сити с другите части на страната, и този беше малък, само за тринадесет души. В него пътуваше един-единствен пътник, заемащ място номер тринадесет. Беше облечен в официален костюм, палто и скъпи кожени ръкавици, а в скута си грижливо крепеше портативен компютър с големината на малка пътна чанта. Когато самолетът спря, пътникът слезе по стълбичката, зиморничаво свивайки рамене срещу

извилата се вихрушка, и прекоси тичешком пистата към невисоката сграда на аерогарата. През заскрежените по ъглите прозорци в чакалнята се виждаше само един посрещач, чиято фигура се бе прегърбила от умора и търпеливо очакване.

Пътникът бутна входната врата и струя студен въздух нахлу след него в затопленото помещение. Очите му срещнаха сивия поглед на възрастен мъж, облечен в кожух, ботуши и черна каубойска шапка.

— Фрейзър Хейл? — Въпросът на току-що пристигналия прозвуча по-скоро утвърдително. — Не се лъжа, нали?

Другият мъж кимна.

— А вие сте Майкъл Йейтс Конли, предполагам?

— Йейтс. Наричайте ме просто Йейтс.

За част от секундата Хейл измери госта с поглед от горе до долу. Йейтс не му остана дължен: черните му като поците на Небраска очи внимателно разучиха мъжа, за когото щеше да работи през следващите две седмици.

— Имате ли багаж? — пръв наруши тишината Фрейзър и погледна към гишето — бе все още празно. Въпреки това двамата се запътиха безмълвно натам.

Никой не отваряше дума за закъснението на Конли. Фрейзър изглеждаше изтощен, под очите му имаше тъмни кръгове, а гърбът му беше превит като под тежестта на непосилен товар. За разлика от него, Йейтс създаваше впечатление за бодър и работоспособен, доволен от живота и от себе си човек, който най-последно бе решил да си даде кратка почивка. Бе с няколко сантиметра по-висок от Хейл. Къдравата му черна коса бе ниско подстригана, а лицето — гладко избръснато.

— Представях си ви по-възрастен — критично подхвърли Фрейзър.

— Имам достатъчно опит — отвърна безизразно Йейтс.

Скоро беше навършил тридесет години.

— Сигурен ли сте, че сте най-подходящият човек за тази работа? — несигурно го погледна клиентът му. Очите му се плъзнаха към дясното ухо на мъжа, в което бе поставен почти незабележим слухов апарат.

— Питайте колегите ми.

Фрейзър разтърка чело и се усмихна виновно:

— Извинете. Въпросът ми беше доста нетактичен, признавам. Уморен съм. Да спиш на ония пластмасови пейки в чакалнята е направо убийствено. А аз съм човек, който цени удобствата.

Йейтс кимна сдържано. Той обикновено спеше малко и като котките бе свикнал да си открадва по няколко часа сън винаги и навсякъде. Всъщност сега не бе мигнал от вчера сутринта.

Напоследък работеше повече като чиновник, отколкото като детектив, и за съжаление по-често зад бюрото, отколкото на улицата, където кипеше истинският живот. След приключване на случая „Кларидж“, върху който работеше в момента, възнамеряваше да се сбогува най-сетне с тази досадна служба и да започне свой собствен бизнес. И ето че му се предостави блестяща възможност да завърши този случай, затова с радост прие предложението му ангажимент в този затънтен, отдалечен край на Небраска.

Металната врата към летището се отвори с трясък и един носач, екипиран като за експедиция до Северния полюс, внесе двата куфара на Конли и небрежно ги стовари пред гишетото за багаж. Йейтс посегна към тях, но Фрейзър го изпревари и вдигна единия, поглеждайки насмешливо чистото, добре пригладено палто на госта.

— Мисля, че няма да ви хареса в камиона...

— Ползвал съм и по-неудобен транспорт.

— Вечерял ли сте? Тук съм от снощи. Купих няколко от ония изсъхнали сандвичи. Пфу! Ужасна храна. Мога да ви предлага един, ако желаете... А вкъщи ще приготвя нещо вкусно за закуска.

Двамата се запътиха към паркинга. Студеният вятър ги удари в лицата и пресече дъха на Йейтс, като едва не изкара въздуха от дробовете му. Господи, кучешки студ! Неочаквано спомените му го върнаха към други мразовити нощи като тази. Натъжи се и сърцето му се сви от болка. Фрейзър хвърли куфарите в каросерията и ги зави с брезент. Посегна и към пътната чанта в ръцете на госта, но Йейтс го спря:

— Това е компютър. Предпочитам да го държа до себе си.

— Да не искате да кажете, че това малко нещо е компютър? — удиви се Фрейзър и се намръщи. Какво да се прави, светът беше станал твърде сложен за неговите разбирания.

Кабината на камиона беше студена като сърцевината на ледник. Само след минути светлините на летището останаха зад гърба им.

Йейтс присви очи и се вторачи навън. От двете страни на пътя пейзажът беше еднообразен: съставен от две тъмнеещи плоскости — земята и небето, едва различими една от друга.

— Колко души живеят в къщата?

— Двама сме. Дъщеря ми и аз. Но след ден-два синовете ми ще си дойдат за празниците. — Фрейзър замълча, после продължи неохотно, като че ли засягаше неприятна тема: — Знаете ли, дъщеря ми никак не е въодушевена от тази история.

Йейтс вдигна рамене с разбиране. Вече бе уведомен за настроенията на момичето. Беше говорил с брат й — Алън Хейл, с когото бяха колеги, макар да работеха в различни полицейски участъци. Когато помоли Йейтс да оцени колекцията на дядо им, Алън не скри нищо от истината. „Момичето е много чувствително — бе подхвърлил между другото той. — И изглежда това е използвал Гибс, за да се добере до нея.“

Младият Хейл неслучайно се бе спрял на колегата си Конли: от години насам Йейтс се занимаваше със случая „Кларидж“, в който, както подозираха и двамата, бе замесен и каубоят Гибс. Още докато Алън му излагаше условията на договора, Йейтс усети тежест в стомаха си. Веднага разбра — не, по-скоро почувства — че промяната, която бе жадувал години наред, можеше да настъпи само за няколко дни, с разплитането на този случай. Без да се колебае, реши незабавно да се отправя за „Рая“, въпреки че трябваше да открадне от почивката си и от собствените си спестявания...

— Колкото и да ми е неприятно, съм длъжен да ви предупредя — измърмори Фрейзър, — че няма да е много любезна с вас...

— Ще го понеса, не се безпокойте — отвърна Йейтс с безразличие, взрян в тъмнината. Фрейзър го изгледа смутено, но той дори не помръдна. Съзнаваше, че се изрази нетактично за момичето, както впрочем би изразил мнение за доста от клиентите си. Повечето от хората бяха толкова наивни и доверчиви, че никак не бе трудно да ги измамиш. Фермерската дъщеря едва ли бе по-различна от другите.

— Много е упорита. Държи на своето — допълни Фрейзър.

— Каквато и да е, ще се справя — повтори Йейтс. Беше имал работа с всякакви типове — от проститутки до убийци.

— Така ли? — многозначително вдигна вежди Фрейзър. — Но с Аби не сте си имали работа! Ужасно е твърдоглава...

— Такава е, защото не знае истинската причина, заради която идвам у вас. Не искам да заподозре нещо и да предупреди Гибс, чувате ли?

— Един ден ще ме обвини и за това, сигурен съм — въздъхна примирено Фрейзър.

Йейтс не отвърна нищо и го остави да се рови в мислите си. Бръкна във вътрешния джоб на самото си и провери дали не е забравил очилата. Бяха там, в кожения калъф.

Фрейзър заговори отново, а той се заслуша в разказа му. Искаше да научи всичко за момичето, за да разбере как да я предразположи и да се добере до показанията ѝ. От разказа на брат ѝ знаеше, че не е твърде образована. Била по думите на Алън „непорочна като младенец“, „жертва на самата себе си“. Йейтс подозираше, че разкритията му ще я наранят силно, но нищо не можеше да се направи — разследването беше неизбежно.

Засега той трябваше само да спечели доверието ѝ и да се опита да я подготви за изпитанието. Ще се държи приятелски, без да се обвързва по какъвто и да било начин с нея. За него беше много важно Аби да го сметне за безобиден и нехаен млад човек, в чиято глава не се крият задни мисли.

В този затънт край бе дошъл само по една причина: да намери улики за вината на Лъки Гибс, с които да го притисне до стената и да го тикне в затвора най-малко за десет години. По едно време в Тексас бяха надушили дирите му, но и да го бяха заловили, ръцете на тамошното правосъдие бяха вързани. В Небраска също го обявиха за издирване и така се случи, че тъкмо Йейтс се превърна в безжалостен изпълнител на законите на щата. Гибс му се беше изплъзвал на няколко пъти, но сега сам щеше да влезе в капана.

Съдбата пожела на свобода да остане все още едно лице — по прякор Палача, замесено в аферата „Кларидж“. Йейтс често бе свързвал злодеянията му с личността на Гибс, но нямаше никакви доказателства, че двамата са едно и също лице. Никой от колегите му не искаше да се съгласи с тази версия. Но шестото чувство рядко изневеряваше на Йейтс. Свободно пътуващият из страната и Канада Лъки Гибс би могъл да бъде най-подходящият куриер за крадените вещи. В негово лице Йейтс виждаше Човека с дългата ръка.

Търсеше го не само служебно. Имаше и лична причина да го намери и накаже. В непрогледната нощ, когато заловиха Кларидж, някой бе изпразнил цял пълнител само на два сантиметра от главата на Йейтс. Тогава детективът има късмет — не го убиха, но му отнеха завинаги слуха на дясното ухо. И за още нещо искаше да си отмъсти. След този случай му забраниха да участва в улични акции. Трябваше да се задоволи с работата в офиса.

И ето че най-после беше по следите на Палача. Или поне така си мислеше. Най-важното, което трябваше да направи сега, бе да обвърже името на Гибс с аферите в Тексас. Престъпникът беше използвал момичето, в това нямаше никакво съмнение. Йейтс се усмихна горчиво — сега ще се наложи да я използва и законът. Съдбата на Аби не беше от лесните.

„Отмъщението ще е сладко“ — облегна се на седалката той и затвори очи.

Смесен аромат на кафе и бекон, долитащ откъм кухнята, разбуди Аби. Тя вдигна глава смутена. До нея Фрости спеше кротко, като от време на време изритваше одеялото от гърба си.

В кухнята и всекидневната лампите бяха светнати. От радиото долиташе сутрешният бюлетин от стоковата борса — говорителят изреждаше с равен глас цените на кожите и добитъка.

Аби се подпря на лакти. Вратата между верандата и всекидневната беше полуотворена и топлината достигаше до нея. Фрости трепна в просъница и дори се опита да повдигне глава. Тя допря длан до телцето му и го погали нежно. Дишането му бе станало равно и спокойно. Клепачите му се размърдаха като на пробуждащо се от дълбок сън дете. По-добре е, невярващо го гледаше тя и ако не се опасяваше, че ще размести катетъра, щеше да го грабне в прегръдките си и да го притисне до себе си.

Отпусна се отново по гръб и погледна будилника. Беше едва пет сутринта. Най-напред ще нахрани Фрости, а след това ще изпие чаша кафе в кухнята. Баща ѝ беше подранил тази сутрин.

Как ли се е сетил да свари кафе? Винаги е предпочитал нес. А как мразеше да пържи бекон! Когато си приготвяше сам закуската, се задоволяваше с няколко препечени филийки.

Отворил е и вратата, помисли си Аби и се протегна с наслада. Хейл винаги бе твърдял, че е глупаво да се изпуска топлината навън, но ето, че си е променил мнението. Заради Фрости, с умиление оцени жеста му тя. Протегна се още веднъж и проследи движенията на сянката си върху отсрещната стена. Изведнъж до нейната сянка се появи безшумно още една, доста по-голяма.

Аби се обърна усмихната, очаквайки да види баща си и да му благодари за грижите, но когато съненият ѝ поглед се спря на мъжа в рамката на вратата, зениците ѝ се разшириха от уплаха и усмивката замръзна на устните ѝ.

Непознатият бе застанал предизвикателно — леко разкрячен и с ръце на хълбоците — и гледаше право към нея. Тя скоочи бързо и полуприведена зае отбранителна поза. Мъжът беше доста по-висок от баща ѝ, с широки рамене и силно развит гръден кош. Светлината падаше откъм гърба му и лицето му оставаше в сянка. Но в едно Аби беше сигурна — не беше тукашен. Това личеше най-вече по градските му дрехи.

— Здравейте! Как сте? — запита той. Гласът му беше дълбок и леко дрезгав. Говореше чисто, без акцент. — Ще пиете ли с мен кафе?

„Кой сте вие? — искаше да извика Аби, но не успя да издаде дори звук. — Как сте се промъкнал в дома ми? И къде е баща ми?“
Още много въпроси напиреха в главата ѝ и чакаха отговор, но само един успя да излезе от пресъхналото ѝ гърло:

— Кой ви разреши да пържите бекон в кухнята ми?

Непознатият се засмя и пристъпи към нея. Ярката светлина, скривана до този момент от широкия му гръб, я заслепи и тя присви очи, като го стрелна предупредително.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Конли — отвърна мъжът и замълча, очаквайки името му да я разбуди напълно и да укроти гнева ѝ. — Приятелите ме наричат Йейтс. Тук съм заради колекцията на дядо ви. Самолетът ми закъсня и затова пристигнах едва преди час.

Господи, оценителят! Как можа да забрави?! Мускулите на тялото ѝ се отпуснаха и тя коленичи на пода в нямо очакване. Въпреки че вълнението ѝ още не бе стихнало, очите ѝ го разучаваха внимателно. Не се бе излъгала за ръста му. Беше висок и строен мъж. Аби се бе чувствала винаги доста неудобно в обкръжението на високи

мъже — напомняха ѝ баща ѝ и братята ѝ. Лъки бе почти колкото нея и това ѝ харесваше.

Но приликата между госта и братята ѝ започваше и свършваше с ръста. Конли притежаваше странна, почти екзотична красота. С мургавата си кожа и тъмните като абанос очи приличаше на потомък на род от Средиземноморието — може би на италианец. В Байсън Сити живееха предимно светлооки и русокоси хора, чието потекло беше славянско, германско или скандинавско. Чертите на лицето му бяха правилни, но някак си сурови и грубовати. Твърдата извивка на устните и силно развитите скули ѝ напомняха антична римска статуя на воин, от която лъхаше сила и непоколебимост.

„Не ставай глупава! — укори се тя. — Властният му поглед е само една илюзия, игра на светлосенките. Макар да е висок, едва ли е толкова силен. Най-малкото очилата му доказват точно обратното.“

Очилата на Конли бяха с метална рамка и кръгли оптически стъкла, каквито носеха бабите и дългокосите градски момчета.

Но не те привлякоха вниманието на Аби. Смути я нещо друго. Гостът бе облякъл пъстрата ѝ престилка с волани, която Алън ѝ бе подарил на шега миналата Коледа, а в ръцете си държеше дървена шпатула. Страхът на Аби започна постепенно да се стопява.

— Какво правите в кухнята ми? — строго запита тя. — Да не би да готвите?

— Баща ви ми каза да се обслужа — вдигна виновно той рамене. — А от друга страна мислех, че ще сте гладна, когато се събудите. Господин Хейл ми разказа каква голяма грижа си имате с това... Това... — и Конли посочи с шпатулата спящото животно.

— Жребче — помогна му Аби, озадачена от невежеството му. — Това е малко жребче.

— Е, както и да е — избоботи той.

— Къде е баща ми? Часът е едва пет. Да не искате да разбудите цялата къща, само защото сте решили да готвите?

Конли намести очилата си по-удобно и я погледна възмутено. Не си спомняше да е вдигал невъобразим шум.

— Не е пет часа, седем е. И баща ви излезе по работа. Поръча ми да ви предам, че се е погрижил за конете. С изключение на един, разбира се. — И той отново посочи Фрости.

Няколко секунди Аби го гледа изумена, после изведнъж грабна будилника и се взря в циферблата: седем без две минути! Господи! Светкавично се обърна и погледът ѝ попадна върху системата. Банката беше почти празна.

— Четири часа? — ужасена извика тя и скочи на крака. — Спала съм цели четири часа? О, господи, пропуснала съм едно хранене на Фрости! Толкова е слаб, толкова е немощен... Ако умре, вината ще е моя, само моя...

— Не се тревожи толкова — хладно я прекъсна Йейтс, неусетно преминавайки на „ти“. — Баща ти го нахрани.

Аби се изви към него и го изгледа недоверчиво.

— Баща ми... Какво е направил?

— Добре чу. Баща ти се погрижи както за него, така и за теб. Отвори вратата към верандата, за да не измръзнете. Знаеш добре, че баща ти мисли за теб.

Аби го погледна мълчаливо и стана, за да смени празната банка с пълна.

— До вчера не изглеждаше толкова загрижен. Винаги е твърдял, че не възнамерява да харчи излишни пари за отопление на верандата...

— Това е било вчера. А днес ситуацията е друга. Досега не си спала на верандата, нали? Гладна ли си? — Йейтс я погледна над рамките на очилата си. — Или ще пиеш първо кафе? Но защо не отидеш да се измиеш най-напред?

Аби огледа дрехите си. Сякаш бе водила битка. Косите ѝ стърчаха безредно на всички страни, а по пуловера и джинсите ѝ бяха полепнали сламки. „Е, и какво от това?“ — помисли си тя. Никой нямаше да я види, освен това надутото градско конте.

— Не мога да го оставя само — посочи тя с поглед жребчето. — Ще се наложи да закуся тук.

Но Йейтс пристъпи към нея и я хвана за китката.

— Хайде, иди вземи душ. Аз ще го наблюдавам. Виж се — готова си да се лишиш от закуската си заради него.

Аби погледна крадешком към ръката му с изрядно подрязани нокти, а след това огледа измачкания си пуловер и се разсмя високо. Ако сега реши да приготви закуската, Йейтс сигурно няма да ѝ позволи дори да влезе в собствената си кухня.

— Печелите по точки! — не се стърпя тя и вдигна лицето си към неговото. — Сега се връщам...

Думите ѝ замряха на устните. Усмивката също. Безизразният поглед на Йейтс беше изчезнал. Очите му я гледаха жадно и я изгаряха с дивия си огън. Той стисна китката ѝ по-силно и собственически я привлече към себе си. Аби не смееше да помръдне. Странна топлина се разля по цялото ѝ тяло.

Но всичко трая само секунди. Лицето на Йейтс отново възвърна обичайния си вид, очите му изгубиха огнения си блясък, а на устните му заигра хитра усмивка:

— Бягай под душа! — изкомандва той. — А аз ще приготвя вкусна топла закуска за двама ни. Чака ни работа, нали?

Аби потърси погледа му, чудейки се дали очите ѝ не я бяха измамили. Как бе възможно човек да претърпи подобна метаморфоза само за броени мигове? Озадачена, тя се обърна и бавно тръгна към стаята си. Странно, ръката ѝ още гореше от допира му. „Глупости, само си въобразявам. Изморена съм, това е всичко“ — шепнеше нечуто Аби. Но ръката ѝ продължаваше да тръпне, сякаш я бе потопила последователно в кипяща, а след това в ледена вода.

Вдигна очи към снимката на Лъки. Той я гледаше загадъчно, като че ли искаше да сподели с нея някаква тайна — или да чуе нещо от нея...

Аби се чувстваше необичайно, сякаш бе изгубила почва под краката си. „Този мъж е много... странен“ — въздъхна тя и отново се обърна към лика на Гибс.

„Защо? — сякаш питаха очите му. — Защо мислиш за него, Аби? Мисли за мен. Само за мен. Аз съм единственият, който те обича“.

ТРЕТА ГЛАВА

Йейтс изруга наум. Как можа да допусне такава грешка? Владееше до съвършенство нервите и самообладанието си. Не можеше да повярва, че бе станал жертва на спонтанния си порив. Какво се случи с него, докато държеше ръката ѝ и слушаше смеха ѝ?

Той свали очилата си и разтърка очи. От безсънието е. Умората започваше да му играе лоши номера. От друга страна — не беше свикнал на такъв род общуване. Досега бе трупал опит само от контактите си с криминални престъпници. Работа като тази — в домашни условия, „по чехли“, както се казва — му беше чужда и несвойствена. Всеки страничен наблюдател би казал, че е за предпочитане пред уличната касапница, но Йейтс бе започнал да я намира ужасно противна.

Мислите му се върнаха към мига, в който прекрачи прага на този дом. Беше само преди час, а му се струваше, че бе минала цяла година. Останал сам в къщата, той се бе приближил до верандата и бе светнал лампата. И тогава я бе видял — беззащитната в съня си и нищо неподозираща Аби. Взирайки се в спящото ѝ спокойно лице, се бе почувствал за миг разоръжен — той, най-способният таен агент в щата. Единствената мисъл, която от този миг нататък се заблъска като ковашки чук в главата му, беше: красива, безумно красива... Глупава мисъл. Но... беше негова. И отговаряше на истината. Момичето беше много красиво. Но защо Алън не го бе предупредил? Защо не му бе подсказал с нещо, че сестра му е достатъчно привлекателна, за да размекне и най-загрубялото мъжко сърце? За Йейтс Аби беше най-прекрасното нещо, което бе виждал досега. А ако я помилва? Ако докосне пухкавите ѝ, розови, подканващи устни?... „Засрами се, Конли!“ — смъмри се той. Досега винаги се бе държал настрана от жените. Досието му бе останало чисто през всичките години на усърдна служба в полицията и той нямаше намерение да го опетнява, дори ако един ден реши да излезе от системата.

Сложи пак очилата и се намръщи. Рамката не му беше по мярка и притискаше неприятно носа му. Така му се пада! Заслужава си го. Заслужава и тази смешна престилка, и тази глупава шпатула. Той изруга още веднъж и се захвана да разбива яйцата за омлета.

Някои от приятелите му го бяха предупреждавали, че не би могъл да запази цял живот независимостта си. „Колкото и да не ти се иска, каквито и обещания да си даваш, че няма да се влюбваш, един ден ще я срещнеш и просто ще попаднеш в клопката...“ „Не и аз! — винаги им бе отвръщал Йейтс. — Имунизиран съм срещу тази болест. Всичко, което ми трябва, е работата ми. Ще я свърша спокойно и чак тогава ще умра.“

Целта на идването му тук беше да събере доказателства за вината на Гибс. Да провери дали негодникът не бе крал монети от стария Майло и ако е, да установи колко и кои точно. Каналът „Кларидж“ беше прекъснат. Но Лъки се бе оказал доста недалновиден и бе продължил играта сам. Йейтс трябваше да провери още нещо. Дали Майло бе притежавал някога монети като тези, които бяха открити в Тексас и бяха приписани на Гибс.

Алън бе свързал Йейтс с баща си по телефона, но за съжаление Фрейзър не знаеше никакви подробности около колекцията. Нямахше нищо по-скучно за него от марките и монетите на Майло и той никога през живота си не им бе отдавал нужното внимание. Алън успя да разкаже на Йейтс повече неща. Оказа се, че дядо му е водил таен дневник на събираните от него антики. Предполагаше се, че всеки предмет от колекцията му е описан и номериран в специално създадена за целта система. През последната година от живота си Майло бе разнообразявал скучните си старчески нощи и бе прехвърлил цялата информация в новата си играчка — компютъра. Но както Фрейзър, така и синовете му, не знаеха нищо повече по въпроса.

Единствено Аби бе проявявала някакъв интерес към колекцията — до появата на Лъки в живота ѝ. Както Фрейзър си спомни по-късно, Лъки също се бе заинтересувал подробно от антиките, особено от монетите. Аби не разбираше нищо от компютри. А годеникът ѝ? Никой не можеше да каже. Аби определено знаеше тайния код за сейфа на дядо си. А Гибс? Фрейзър не вярваше, но не можеше да се закълне и в обратното.

Великолепно, помисли си мрачно Йейтс. Налагаше се да приобщи Аби към разследването, без да събуди подозренията ѝ. Разбира се, един ден тя ще научи истината. И тогава? Йейтс не искаше да мисли какво ще стане тогава. Едно беше ясно — никой не биваше да я упреква за нищо. Самият той се чувстваше гузен, че рано или късно ще убие безвъзвратно мечтите ѝ.

Вратата на банята се отвори. Йейтс затегна възела на вратовръзката си. Мразеше да играе чужди роли. Но съдейки по външния му вид, всеки би видял в негово лице по-скоро кварталния денди, отколкото душещия навсякъде детектив.

Когато чу Аби да слиза по стълбите, той изсипа яйчената смес в тигана и си помисли с цинична усмивка: „Хайде, сладката ми, ела при чичко Йейтс. Чичко ще си поиграе с теб, както никой досега не си е играл — с изключение на Лъки Гибс, разбира се. Но ние с теб ще се позабавляваме още по-добре, обещавам ти“.

Но когато тя застана лице в лице с него — чиста и свежа, красива, приятно ухаеща млада жена — нещо се преобърна в душата му — огромно и болезнено. Не можеше да си представи, че всяка дума, която ще ѝ каже от сега нататък, ще бъде добре обмислена лъжа. Възтържествуването на истината, което в представите му се отъждествяваше с от мъщението, беше всичко, към което той се стремеше. За него бе заложил на карта името и дори живота си и щеше да го постигне — сега или никога. Наградата за опасностите, през които трябваше да мине, щяха да бъдат ненавистта и презрението на жената, в която несъзнателно се влюбваше. Това бе цената, която му предстоеше да заплати за дързостта си.

Аби не положи кой знае колко старание в разкрасяването си. Просто взе душ, изсуши си косата и я разпусна свободно по раменете. Сложи съвсем малко червило, облече чисти джинси и бродирана синя блуза, обу мокасините си и слезе при Йейтс.

Изражението му беше почти нещастно, когато тя влезе в кухнята. Хвърли ѝ такъв странен поглед, че тя се смути и си помисли, че излъсканият мъж пред нея не одобрява външния ѝ вид. Но той побърза да я успокои, измърморвайки нещо от рода на: „Не се притеснявай, хубава си!“.

Бе извадил другия сервиз за кафе от фин китайски порцелан, който използваша само за гости, и бе подредил масата. Но Аби настоя да закуси на верандата, за да не изпуска Фрости от очи. Все още надянал престилката ѝ, Йейтс я последва, стиснал здраво таблата в ръце. Постепенно се бе окопитил и сега бърбеше за какво ли не. „Как можах да се изплаша от него преди малко?“ — не можеше да се начуди Аби.

Но ако трябваше да си признае честно, мъжът ѝ се струваше доста странен. Досега бе имала работа само с каубои и фермери — все мъже от нейната черга, прекарвали живота си на полето, сред добитъка, сраснали се с гърбовете на конете, които яздеха. Никой от тях не ѝ бе сервираше закуската върху табла. Сред познатите ѝ нямаше и такива, които носеха вратовръзки и жилетки под саката си и по цял ден си седяха вкъщи. Бе забелязала вече слуховия му апарат и се чудеше дали глухотата му не беше причина той да води заседнал, а може би и затворен живот. „Ако не бяха и очилата му — помисли си тя, — които му придават такъв неприятен «учен» вид, можеше да мине дори за красив. Е, не толкова красив като Лъки например, но поне... поносим за някой, който обича високи и смугли образовани мъже...“ Аби оцени и друго негово достойнство: „Пък и умее да приготвя чудесно кафе. А омлетът с бекон е... просто чудесен!“. Е, все нещо трябваше да му се признае на непознатия.

Тя се бе разположила в широкия плетен стол така, че да може да наблюдава Фрости. Йейтс се настани на доста прилично разстояние вляво от нея. Стриктен като повечето изискани банкови чиновници, усмихна се на себе си Аби. Но мъжът беше приятен събеседник и много любопитен. Бе очаквала, че присъствието му ще я подразни, но се излъга. На забавен и открит човек като него трудно можеше да се устои. Задаваше ѝ най-различни въпроси за ранчото, за Фрости и така внимателно я слушаше, че тя се почувства истински поласкана. Слуховият апарат добре си вършеше работата. Конли чуваше без затруднение всичко, което тя бързаше да му разкаже. Е, мъжът не разбираше кой знае колко от земеделие и скотовъдство — човек не може да знае всичко, нали? — и понякога въпросите му я объркваха и размиваха.

— О, ти се усмихваш? — с надежда я погледна Йейтс. — Да считам ли, че вече сме приятели? Виж какво, Аби — реши да бъде

откровен с нея той, — знам, че ти е неприятно присъствието ми в ранчото и си недоволна от това, че ще се ровя в нещата на дядо ти. Сигурно ти изглеждам като... лешояд. Разбирам чувствата ти. Самият аз преживях подобно нещо преди десетина години...

— Аз... Не знам. Предполагам, че това ви е работата.

— Така е. — Разговорът беше тягостен и за двамата. — Обичам работата си, но понякога в нея се включват задължения, които изобщо не ми харесват.

Аби кимна, но не го погледна. Бе извърнала глава към Фрости, който все още спеше. През нощта ушите му бяха клепнали встрани, като че ли нямаше сили да ги държи изправени; сега бяха прилепнали към главата му и леко помръдваха в такт с равномерно му дишане.

— Хей, хайде да поговорим за нещо весело! — погрешно изтълкува мълчанието ѝ Йейтс. — Баща ти ми каза, че си сгодена. Навярно скоро ще се омъжиш?

Аби го погледна отстрани. Мъжът изглеждаше добродушен и готов да ѝ угоди във всичко.

— Още не съм сгодена. Приятелят ми пътува много. Състезател е по родео — почти с гордост произнесе тя. — Професионалист! Но когато прекрати състезателната си дейност, ще си купим малка къща тук наблизо...

— Значи, състезател... — поклати глава Йейтс, видимо впечатлен от чутото. — Моите поздравления! Ще дойде ли за Коледа?

Аби трепна умърлушено и наведе глава. Предпочиташе Конли да не ѝ бе задавал този въпрос.

— Не. В момента е на Западния бряг и не би успял... — Тя се пресегна и остави таблата на плетената масичка до стола си. После ръцете ѝ се отпуснаха вяло между коленете.

Фрости размърда крака в просъница, като че ли се опитваше да галопира — нещо, което в действителност все още не умееше. Засега, помисли си Аби. Но той ще оцелее, ще заякне и ще се научи някой ден, в това беше сигурна. Вярваше му така, както вярваше на Лъки.

Тя потисна въздишката си. Горещо се надяваше, че Лъки не идва само за да я дразни. Тайно е планирал завръщането си, но мълчи, за да засили ефекта от изненадата. Представяше си го как пристига неочаквано у дома, пхва ръка в джоба на сакото си и изважда малка кадифена кутийка. После ѝ я подава. Тя я отваря, а вътре лежи най-

прекрасният годежен пръстен с най-големия и най-ярък диамант на света...

— Предполагам, че често ти се обажда — прекъсна мислите ѝ Йейтс. — Или ти го търсиш? Обзалагам се, че единият от двамата ви не оставя на мира пощите.

— Не, всъщност истината е друга. — Мускулите на тялото ѝ се стегнаха от напрежение, а пръстите ѝ нервно се вплетоха. — Опитваме се да спестяваме. Парите не са ни в излишък, както сам знаете.

— Все пак очакването е по-леко, когато влюбените си разменят по някоя дума... Господи, погледни ме! Още не съм свалил престилката ти. Защо не ми казваш? Да ти наля още кафе?

— Не, благодаря — усмихна се тя уморено. Колко странна и чужда ѝ се стори престилката в ръцете му. Йейтс имаше големи, загорели от слънцето, добре оформени ръце. Изглеждаха толкова силни, че просто бе жалко, че не бяха годни за нищо друго, освен да натискат клавишите на компютъра. — Изненадана съм, че баща ми ви е говорил за моя... Искам да кажа — за Лъки. Не е много редно от негова страна.

— О! — махна с ръка Йейтс. — И той е като всички бащи. Какво ли не би направил за малкото си момиче!

— Не е точно така — поклати глава Аби. — Тук има нещо друго... Какво ви каза за Лъки?

— Нищо особено. Но ако трябва да съм искрен, стори ми се, че не го одобрява много. Така де, предполагам, че е заради професията му. Родеото, сама знаеш, е... несериозен занаят.

Аби зарови пръсти в косата си. Конли можеше и да е странен, но изглеждаше откровен и пряк. С него бе така лесно да се разговаря. Изведнъж тя изпита нужда да му се довери. Никога не се бе решавала да сподели с някого тайните си опасения за Лъки. Баща ѝ и братята ѝ не го харесваха и не му вярваха. Тя го защитаваше горещо и измисляше какви ли не доводи, за да извини дългото му отсъствие. Уверяваше ги, че любовта им е толкова силна, че не се нуждае от допълнително стимулиране чрез писма, телефонни разговори или дребни подаръци. Никога не каза лоша дума за него, въпреки че сърцето ѝ се разкъсваше от противоречиви мисли и съмнения. Лъки ставаше все по-равнодушен към нея и това не можеше да се подмине така лесно. Когато се запознаха, той често ѝ изпращаше малки

подаръци — никога скъпи — но и те я радваха. С времето дори тези дребни жестове на внимание постепенно изчезнаха. Понякога Аби се опасяваше, че Лъки не я обича вече и че дори нейната любов е само плод на въображението ѝ, защитна реакция срещу нападките на близките ѝ.

— Аби? — Гласът на Йейтс я сепна. Тонът му беше загрижен. Между тъмните му вежди се бе появила отвесна бръчка. — Изглеждаш тъжна. — Той се наведе и сложи длани на коленете ѝ. — Да не сбърках нещо? Съжалявам, понякога съм страшно досаден. Просто се интересувам как живеят другите около мен, нищо повече. — Облегна се отново на стола и си оправи вратовръзката. — Самият аз вода доста скучен и ограничен живот. Марки и монети, монети и марки. Но понякога се докосвам и до живота на другите, макар че по природа не съм любопитен...

Аби изведнъж изпита съжаление към него. Господи, той наистина бе мил човек, с нежна и любяща душа.

— Не сте любопитен. Прав сте. Татко наистина мисли, че родето е за авантюристи и скитници по душа. Но греша. Лъки е много... чувствителна натура. Татко просто не разбира...

— А какво трябва да разбере?

— Животът му е бил доста труден.

Йейтс се наведе напред, за да я чува по-добре. Очите му не ѝ даваха покой. Бяха наистина необикновени — дълбоки, с цвета на оникс, настойчиви, почти хипнотизиращи.

— Семейството му никога не е било щастливо. Баща му влязъл в затвора, когато Лъки бил едва десетгодишен. А майка му... Лъки винаги говореше с присмех за нея, но подозирам, че никак не ѝ е било леко. Голямата му сестра тръгнала рано по лош път. Никой от семейството не постигнал нищо в живота си, освен Лъки и по-големият му брат, който работи в Омаха, но е твърде ограничен човек. Двамата не се разбират много.

— Звучи тъжно. — Йейтс облегна лакът на коляното си и подпря брадата си с ръка. Аби усещаше, че я слуша с интерес, но от време на време изпитваше странното чувство, че очите му се плъзгат жадно към устните ѝ.

— Лъки е имал неприятни моменти в детството си. Нищо сериозно, но заради тях е бил изпратен да учи във фермерско училище

със засилен трудововъзпитателен режим. Там е открил и страстта си към ездата и родеото. Татко не може да си представи през какви изпитания е преминал...

— И сигурно никой не му е подал ръка...

— Точно така — потвърди тя и погледна Йейтс с благодарни очи. — Сам е трябвало да се справя с всичко. Той... Той също има чувства, но ги крие. Който не го познава, си мисли, че е несериозен, но истината е, че е много потаен, със силно развито чувство за самозащита.

— Мога да си представя — кимна Йейтс. — С минало като неговото... — Той протегна ръка към празната ѝ чаша. — Да изпием по още едно кафе, а? След това ще се залавяме за работа. Донесъл съм си компютъра, защото не знаех, че и дядо ти е имал. Само че не познавам програмата, с която той е работил. Ще ми помогнеш ли? Баща ти каза, че...

Телефонът го прекъсна със силен настойчив звън. Аби скочи с грейнало лице:

— Може да е Лъки! — хукна тя към всекидневната и сграбчи телефонната слушалка, закопняла да чуе любимия глас.

Но не беше Лъки. Обаждаше се Майра Хърли, съпругата на фермера от съседното ранчо, за да съобщи, че един от бикове на Фрейзър е избягал от стадото си и се с присъединил към тяхното. Аби благодари сковано и постави обратно слушалката.

През целия ден Аби редуваше краткотраен сън с изтощителни грижи по кончето. Към три часа следобед, когато го хранеше за десети път след идването на доктор Бишоп, Фрости ненадейно разтърси глава и заби копитца в земята, като че ли се опитваше да се изправи на крака. За да предотврати изместването на катетъра, Аби легна до него и прехвърли ръка през мършавото му тяло.

Към обяд баща ѝ се върна, хапна набързо и отново излезе. В късните следобедни часове Аби го чу в просъница да изтупва снега от ботушите си на входа. После долови отделни реплики от разговора му с госта. Чу го да казва, че много би искал да ѝ помогне, но шлюзът на големия изкуствен водоем в северния край на ранчото се бил повредил и двамата с Мингъс трябвало да разбиват леда, за да напоят добитъка.

Аби усещаше повече присъствието на Конли, отколкото на баща си. Всеки път, когато се надигаше със замаяна глава, за да нахрани

жребчето, той ѝ предлагаше помощта си. По-скоро интуитивно, отколкото с разума си, тя отказваше да приеме предложението му — та с какво, за бога, би могъл да помогне? Но другите му идеи бяха гениални. Веднъж ѝ донесе горещ шоколад, а късно вечер — топла супа и сандвич.

Аби си спомняше откъслеци от разговора си с него. Винаги, когато се събуждаше, тя питаше дали Лъки не е звънял, докато е спяла, и Йейтс всеки път поклащаше глава със съжаление. Накрая той не издържа и я попита кога за последен път е говорила по телефона с годеника си. Тя не можа да си спомни. Дали не беше преди седмица? Или по-рано? Във всеки случай Лъки не знаеше нищо за кончето.

Донякъде от учтивост, донякъде наистина заинтересуван, Конли полюбопитства къде се намира Лъки сега. Аби се чувстваше твърде изморена, за да измисли някоя лъжа, и призна, че не знае. Западният бряг обхващаше огромна територия, пък и Лъки се дразнеше, когато го разпитваше за подробности.

Към седем часа вечерта пристигна Уоли.

— Виждам, че си се справила отлично, Аби — усмихна ѝ се окуражаващо той, докато изправяше предпазливо Фрости. За първи път, откакто се бе родило, кончето стъпи на краката си. Тъпички, неукрепнали, те се разтрепериха и телцето му се разлюля, но с помощта на доктора Фрости постигна първата победа в живота си.

— Мисля, че вече не се нуждае от системата. Но инжекциите и храненето на всеки два часа не мога да отменя. Ако забележиш, че само се изправя, можеш да го отнесеш при кобилата. И, виж какво, момичето ми — Уоли загрижено я погледна, — намери някой, който да те сменя от време на време. Иначе следващият лекар, който ще дойде тук, ще е за теб, а не за него. — И той кимна към Фрости.

— Сама ще се оправя. — Шести ден Аби се грижеше сама за жребчето, но знаеше, че нито баща ѝ, нито Мингъс могат да отделят от времето си, за да я отменят.

— Аз ще ѝ помагам — долетя до тях гласът на Йейтс. Уоли го погледна въпросително. — Казвам се Конли. Ще бъда тук по работа през следващите десетина дни. Какво трябва да правя?

— Не, не — опита се да го възпре Аби.

— Казах, че ще ти помогна, и ще го сторя. — Ръката на Йейтс легна на рамото ѝ. — Разбирам от тези работи. Баба ми и дядо ми

също бяха фермери навремето.

Тя го погледна озадачена. Само за един ден Конли се бе променил до неузнаваемост. Изглеждаше самоуверен и сериозен, а гласът му звучеше твърдо и непоколебимо. Аби остана на мястото си, докато Уоли си тръгна.

— Не ставай, Аби — каза на сбогуване докторът. — Знам къде е изходът. Баща ти още ли не се е върнал? — Тя поклати глава. Зимата не беше от леките, а суровите зими в Небраска означаваха безкрайна работа и убийствени грижи по опазването на добитъка. — И двамата не знаете покой! Не му позволявай да работи толкова. Не е вече млад, трябва да се щади. А и ти не се преуморявай! — И Уоли затвори вратата след себе си.

— Хайде! — Йейтс се приближи към нея и ѝ помогна да стане. — Бързо под душа! После ще те нахраня и ще те сложа да спиш, но този път в леглото.

— Как ли пък не! — опита се да се усмихне тя и го отблъсна. Но той праметна ръка през рамото ѝ и донякъде на шега, донякъде насила, я заблъска към банята.

— Лек душ, после вечеря, накрая сън...

— Остави ме! — дръпна се Аби отново, но вратата хлопна зад гърба ѝ. „Побъркан!“ — притисна тя върховете на пръстите си към лявото слепоочие. Мъчеше я странно главоболие. Постоя няколко минути така, съблече се и застана под душа. Испита истинско удоволствие под топлата водна струя, но не можеше да си позволи да се наслаждава дълго на ободряващото ѝ въздействие. Дори не изсуши косата си. Бързо облече тъмносиния халат, който откри закачен в банята, и излезе. Йейтс бе застанал в другия край на всекидневната. Огледа я критично от горе до долу и се намръщи:

— Нямах ли чехли? И защо косата ти е мокра? — Свали очилата си и се приближи до нея: — Добре ли си?

„Добре съм. Сега ще хапна, после ще си полегна“ — искаше да му каже Аби, но всичко, което успя да стори, бе да помръдне безмълвно устни, вперила големи учудени очи в него. Беше красив мъж. Много красив...

— Аби? — Веждите му се вдигнаха недоумяващо. — Как си?

„Добре съм“, понечи да му отговори, но изведнъж образът му се раздвои пред очите ѝ и тя просто не можеше да реши към кого от

двамата еднакви мъже да отпрати отговора си.

Устните ѝ се раздвижиха мъчително. Никакъв звук. Двата образа затанцуваха пред погледа ѝ и Аби направи крачка напред, за да различи кой е истинският. Но подът под нея сякаш изведнъж се разтвори и тя, разпервайки немощно ръце, полетя надолу с главата в тъмна и непрогледна, водеща към нищото бездна.

Йейтс изруга и се хвърли към нея. Успя да я хване в последния момент. Момичето увисна безжизнено в ръцете му. Коланът на халата ѝ се развърза и реверът се разтвори, разкривайки предизвикателно заобленото ѝ голо рамо. Но вперил очи в побелялото ѝ лице, Йейтс бе сляп и глух за всичко останало.

— Аби, Аби... — зовеше я отчаяно той, като че ли я молеше да се върне от отвъдния свят. Преди да колабира в ръцете му, тя усети с устните си твърдата колосана яка на ризата му, а голата плът на рамото ѝ се допря до копринената мекота на елегантната му вратовръзка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Йейтс погледна жената, увиснала безчувствено в ръцете му, и сърцето му заблъска лудо в гърдите. Обхвана с ръка лицето ѝ и го обърна към себе си. Гъстите мигли хвърляха тъмни сенки върху преbledнелите страни, а розовите устни бяха леко разтворени. Ухаеше на свежест и млада плът. Разпилените ѝ по гърдите му коси мокреха ризата и жилетката на костюма му и влагата проникваше чак до настръхналата му кожа.

Халатът ѝ бе разтворен почти до кръста. Голото ѝ рамо така изгаряше слънчевия му сплит, като че ли някой бе допрял жив въглен до него, за да изгори и без това пламтящото му сърце.

Очите му се сведоха към проблясващата белота на тялото ѝ между разтворения халат. Едната ѝ гърд почиваше — притисната и скрита — до жилетката му, а от другата се подаваше малка част изпод гънките на синьото кадифе. Беше гладка, мека и розово-бяла като фунийка на петуния. Страстта избуя в гърдите му като млада трева след дъжд. Той затвори очи и стисна зъби. „Не я гледай по този начин, човече!“ Ръцете му сами посегнаха да притворят халата ѝ и кокалчетата на пръстите му леко притиснаха голата ѝ плът. Докосването беше неизбежно. Миг след това остра болка разкъса цялото му тяло. Едва дишайки, Йейтс бързо прикри голотата ѝ и я отнесе до леглото. Положи я леко върху хладните завивки и поуспокоен, се изправи.

Светна лампата и се огледа. Стаята беше такава, каквато си я бе представял. На трите стени висяха снимки на коне или на каубои върху коне, а върху четвъртата бяха окачени разни отличия и сувенири, повечето от които възпоменателни ленти от тържества и състезания по езда.

Йейтс покри Аби с одеялото и я загледа. Мократа ѝ коса се бе разпиляла по снежнобялата възглавница. Момичето издаде слаб стон в съня си и сбърчи чело, като че ли изпитваше болка. Лявата ѝ ръка, свита в лакътя до лицето ѝ, помръдна леко, а пръстите ѝ се разтвориха

и затвориха. Отново издаде този мъчителен звук и простря ръката си върху леглото, като че ли искаше да достигне нещо. Йейтс инстинктивно усети какво ѝ бе нужно — търсеше човешка близост. Той протегна ръка и вплете пръстите си в нейните. Въздъхна дълбоко. Придърпа един стол и седна до нея.

Аби изпитваше нужда да държи нечия ръка. Е, добре. Йейтс можеше да ѝ предложи само своята. Навярно в съня си тя търсеше нечие друго докосване, например това на Лъки... Стомахът му се сви.

Бедното дете! Беше лудо по Гибс. Той си спомни грейналото ѝ лице при телефонното позвъняване. И видя също така как светлината изчезна от него, когато в мембраната прозвуча нечий друг глас... Всеки път, когато се пробуждаше след кратка дрямка, тя питаше само за Гибс. Аби нямаше и най-малки подозрения, че негодникът бе окрал колекцията на дядо ѝ. Никога не се бе усъмнила дори за миг, че „гордият“ и „чувствителен“ Лъки е олицетворение на двуличието и подлостта. Истината щеше да я съсипе.

Йейтс плъзна поглед към снимката върху нощната масичка. Красивото лице на Лъки му се усмихваше загадъчно през леглото ѝ. „Съжалявам, дете — стисна ръката ѝ Йейтс, но в същия миг споменът за мекотата и топлината на гърдта ѝ го хвърли в смут. — Тя вече не е дете... И аз не мога да ѝ говоря с този тон. А и тя едва ли се интересува от моето съчувствие...“ Пусна ръката ѝ и се изправи.

Върна се във всекидневната, опитвайки се да прогони момичето от ума си. Беше вече много късно, но той реши да поработи с компютъра, докато стане време за поредното хранене на Фрости. Трябваше да се съсредоточи. Имаше доста работа. Когато тръгваше от Линкълн, му се струваше, че в „Рая“ го чакат приятни и хубави мигове. Излъга се. Без да усети, бе започнал мръсна и непочтена игра. Но когато човек си има работа с мръсници като Гибс, не можеше да играе почтено.

Аби се събуди от струящата през завесите на прозорците ярка слънчева светлина. „Как може слънцето да грее толкова силно тази сутрин? — учуди се тя. — Сутрин?“ Рой безумни мисли нахлуха в главата ѝ и всичките имаха един-единствен обект — Фрости. Трябваше да нахрани Фрости! Колко ли е часът? Кога го бе хранила за последен

път? Спомни си визитата на доктор Бишоп, после банята, а след това... Нещата губеха смисъла и последователността си. Преследваше я усещането за тъмнина и неизвестност. Обзе я паника. Опита се да скочи от леглото, но мускулите ѝ отказаха да ѝ се подчинят. Какво бе станало с нея, за бога? Надви болката и се надигна. Потърси с поглед будилника — нямаше го.

Погледна изражението си в огледалото. Бузите ѝ си бяха възвърнали свежия розов тен, но останалата част от лицето ѝ бе неестествено бледа. Беше облечена само в халата си, а под него нямаше нищо друго. Защо си е легнала облечена така? И къде ли е Фрости? Как ли е той? Дали не е умрял, докато е спяла, и никой не я е събудил, за да ѝ каже лошата новина?

Мислите не преставаха да се роят в главата ѝ. Тя отвори със замах вратата и се втурна към верандата. Баща ѝ не се виждаше никъде и къщата създаваше впечатление за празна и изоставена, ако се изключеше приятният аромат на кафе, долитащ откъм кухнята.

Клекнал до изправеното жребче в сеното, Йейтс го хранеше, като придържаше с една ръка още неукрепналите му крачка. Беше доволен от състоянието му. Фрости наистина изглеждаше доста по-добре от предишната вечер. Усетил тупкането на боси нозе по пода, Йейтс обърна очи към вратата, но не отдръпна шишето от устата на лакомото животно.

Аби се спря нерешително. В погледа ѝ се четеше едновременно изненада и признателност. Слънцето бе разтопило скрежа по прозорците и светлината струеше през тях — пречистена, хвърляйки весели отблясъци по синкавочерната коса на Йейтс. Беше облякъл черен панталон, риза на сини и бели райета и тъмносиня вратовръзка. С изключение на навитите до лактите ръкави, нищо във външния му вид не нарушаваше строгостта на официалното му облекло. Приличаше на дилър от Уолстрийт, създаващ същевременно впечатлението за човек, който знае съвсем точно какво върши. И това беше, което изненада Аби.

— Какво означава това?

— Закусваме. Или по-скоро обядваме — отмести погледа си от нея той. — Добре ли спа?

Веждите ѝ се повдигнаха недоумяващо.

— Колко е часът?

— Към единадесет.

— Единадесет? — смая се Аби. — Колко часа съм спала?

Йейтс се вторачи в тавана, като че ли пресмяташе наум.

— Около четиринадесет. — После отново насочи вниманието си към Фрости. — Браво, момчето ми!

— Четиринадесет часа? — извика тя. — Но... Но кой се е грижил за Фрости през това време? Със сигурност не ти... Кога си спал?

— Баща ти ме смени в пет сутринта. Така че и аз успях да си открадна малко сън.

Без да съзнава какво върши, Аби клекна до него, разглеждайки внимателно профила му. По лицето му нямаше и следа от преумора. Бе порязал леко брадата си по време на бръсненето и това бе единственият намек за неспокойната нощ, която беше прекарал.

— Колко часа успя да поспиш? — не спираше да пита Аби. — Не повече от три, нали?

— Три и половина — засмя се той.

— И си го хранил осем пъти? И четири пъти си му поставял инжекции? — Йейтс само кимна. — Господи! И всичко това, докато съм спала като пън!... — Тя се изправи и подпря ръце на хълбоците си. — Не е трябвало да го правиш!

— Вече е направено.

Аби въздъхна отчаяно и отново се отпусна до него. Ръкавът ѝ го докосна леко и той се отдръпна незабелязано — или така ѝ се бе сторило? Някакъв подсъзнателен инстинкт я накара да се премести встрани. За свое учудване установи, че съвестта ѝ изпита странно угривение от неочаквания допир.

— Не си спомням кога съм си легнала... — замислено произнесе тя и изпита неудобство от този факт. — Спомням си, че Уоли беше тук, след това взех душ, излязох от банята, видях те във всекидневната... А после?

Йейтс не отвърна нищо. Внимателно сложи кончето да легне в сеното и се изправи рязко. Аби го последва и го погледна въпросително. Какво се бе случило? Защо Конли се държеше така странно? Вчера беше душата на компанията, а днес дори не му се говореше.

— Снощи изгуби съзнание — кратко ѝ обясни той и тръгна към кухнята.

Аби не го изпускаше от поглед.

— Кой, аз? — смая се тя. — Никога през живота си не съм изпадала в безсъзнание!... И къде стана това?

— Във всекидневната — подаде ѝ той сапуна. Подчинявайки се на тази негласна заповед, Аби започна да мие ръцете си дълго и старателно.

— А как съм попаднала в леглото си?

— Аз те занесох дотам. — Страните ѝ порозовяха. Не се осмеляваше да го погледне. Той ѝ подаде хавлията и зарея поглед навън през прозореца. — Виж какво, трябваше да ти помогна. Не е голяма работа. Недей да ми благодариш, защото аз съм този, който трябва да те помоли за помощ.

Аби го гледаше безпомощно и още не можеше да свикне с мисълта, че непознат мъж я е отнесъл полуразсъблечена до леглото ѝ. Гледаше го объркана, чудейки се защо тези черни очи ѝ действат толкова разоръжаващо.

— Файловете в компютъра на дядо ти са пълна загадка за мен. Някои от тях са изчезнали. Подреждането на тези в твърдия диск няма никаква логика. Баща ти каза, че ти познаваш колекцията на дядо си по-добре от всеки друг в къщата. — Тя кимна, все още не разбирайки. — За да направя връзката между тях, ми е нужна помощта ти. А в замяна аз ще се грижа за кончето.

— Не мога да ти позволя да правиш това — отвърна тихо Аби. — Не бива да се претоварваш.

— Така ли? — с насмешка я погледна Йейтс. — Я се погледни! Толкова си слаба. Не мога да те оставя да се разболееш. Имам нужда от теб.

— Но... — Думите му накараха сърцето ѝ да запърха радостно и същевременно леко тревожно.

— Ще говорим, след като обядваме. Иначе пак ще припаднеш в ръцете ми... Какъв сандвич искаш, с шунка или със сирене?

— Обяд? Не, този път аз ще го приготвя — възпротиви се тя. — Не можеш да вършиш всичко вместо мен! Време е да направя в тази къща нещо и аз!

— Наистина, ти също можеш да сториш нещо полезно — прегракнало я подкрепи Йейтс. — Иди и се облечи. — Погледът му се извърна смутено навън. Едно немирно мускулче заигра на бузата му. Аби се изчерви. Стана ѝ горещо. За първи път, откакто бе слязла при Йейтс, си даде сметка, че под халата е гола. А той, изглежда, знаеше това...

Беше ранен следобед. Двамата седяха на дългата дъбова маса в кабинета на стария Майло. Йейтс се взираше в компютъра и отчаянието му растеше с всяка изминала минута. Разхлаби вратовръзката си и изръмжа:

— Не мога да намеря тези проклети файлове! Ако са били на твърдия диск, вече са изчезнали.

— Обясни ми само най-важните неща — помоли Аби, опитвайки се да разбере неразрешимия проблем. Бе подпряла лакти на масата и свила брадичка между дланите си.

— Има каква ли не информация вътре — писма, игри, дори една история, но от инвентаризацията на колекцията няма и следа. Нито марки, нито монети! Нищо — изпъшка той.

— Не може да бъде! — повдигна вежди момичето и се замисли. — Мога да се обзаложа, че всичките предмети са описани тук. Но това беше, мисля, преди дядо да изпрати компютъра на ремонт. Може би точно тогава файловете са били изтрети от... Как се казва? От паметта му...

— И баща ти предположи същото — отдръпна се от масата Йейтс и кръстоса ръце пред гърдите си. — Разкажи ми всичко, което си спомняш, за дядо си, за работата му с компютъра, за колекцията... — Той ѝ се усмихна, като се стараеше да не изглежда настоятелен.

— Е, добре. Дядо обичаше много компютъра си. През последната година не можеше да се движи, както вече знаеш, и машинката му заместваше контактите със света. Компютърът беше последната му голяма инвестиция.

— Дядо ти е имал много пари някога... — облегна се удобно на стола си Йейтс.

— Някога — да. След Втората световна война. Купил земя в Оклахома. Чиста спекулация. Но бил щастлив. За негов късмет там открили нефт. Старият обаче бил фермер по призвание, затова се

прибрал в ранчото, а от Оклахома му изпращали само чековете с печалбата.

— Правилно — отсече Йейтс и се надигна. — Ето защо е започнал да купува антики: за да инвестира в нещо парите от нефта.

Аби откъсна очите си от него и ги насочи към познатите ѝ от детството резбовани мотиви върху масата. С широки крачки Йейтс отмерваше пространството от единия ъгъл на стаята до другия. Внезапно той се спря пред книжната лавица и разлисти една добре подвързана дебела книга — беше монетен каталог. Отвори на случайна страница, все още вгълбен в мислите си.

— Така-а-а. И през петдесет и някоя си година парите ненадейно свършили. Дядо ти спрял да купува монети.

— Нефтените кладенци пресъхнали — продължи Аби. — Тогава започнал да разменя монети по пощата с други колекционери. Но никога не се е увличал прекалено много...

— И никога ли не е възнамерявал да продаде колекцията си? Дори когато ранчото се оказало пред фалит?

— Никога — кимна Аби. — Обичаше да казва, че колекцията е като спестени в банката пари. Беше убеден, че стойността им расте с времето. А от друга страна, искаше да ни остави богатството си непокътнато. — Тя се усмихна горчиво и Йейтс разбра, че момичето по-скоро би желало да върне дядо си, отколкото да получи наследството му.

— И компютърът е бил последното му удоволствие? — не откъсваше поглед от книгата Йейтс.

— Да. Татко сметна, че се е побъркал. Но дядо боготвореше машинката. Компютърът беше нов начин да описва и систематизира колекцията си.

— Докато показва дефект... — засмя се Йейтс.

— Е, дядо казваше, че е като любов с опърничава жена. Но му вярваше и му се доверяваше. Спомням си, че когато компютърът се повреди, той едва не се разболя от мъка. Върнаха му го и го увериха, че всичко е наред. Вероятно той бе сбъркал нещо... Предполагам, че е било точно така — оживи се тя. — Към края на живота си дядо започна да забравя дори важни неща. И все му идваха едни такива... смешни идеи. Престана да разглежда и колекцията си. Беше тъжно да го гледаш...

Йейтс вдигна поглед към нея. Следобедното слънце блестеше в стъклата на очилата му и я заслепяваше.

— Значи е станал малко отвеян?

— Винаги е бил малко отвеян! — смутено се засмя тя. — Стана доста отвеян.

— Може би достатъчно, за да прехвърли файловете на дискета? — Той върна книгата при другите и тръгна към Аби. Спря се и я загледа с любопитство, пъхнал ръце в джобовете си. — Правил ли е копия на информацията от твърдия диск?

— Записваше всичко на дискети. Всичко. — И Аби кимна към две малки чекмеджета на масата. Йейтс въздъхна едва чуто.

— Прегледах всичко там. Не намерих нищо за колекцията. Дискетите са пълни с... разни врели-некипели...

— Какво искаш да кажеш? — подозрително го изглежда тя.

— Как да ти кажа... Шестдесет и два пъти е записал едно и също нещо върху тях — някаква странна история за коня Бъки.

— Бъки? — Стомахът на Аби се сви.

— Баща ти каза, че Бъки се е наричало кончето на дядо ти, когато е бил дете. А историята е написана от сестрата на Майло. По онова време тя е била около десетгодишна.

— Точно така. — Аби преглътна със затруднение. — Сестра му Аби. Кръстена съм на нея. Починала едва единадесетгодишна. Няколко години по-късно къщата им изгоряла до основи. Почти всички сувенири, картини, снимки, писма на семейството станали на пепел. Оцеляла като по чудо само тази история... Дядо я пазеше като очите си — заключена в сейфа. Напоследък бе започнал да живее с миналото си. Но не намирам, че това беше толкова лошо...

— А дали не е направил грешка? Мислил е, че записва информацията за колекцията, а е натискал други клавиши... Възможно ли е да е станал толкова... отвеян?

— Дори не искам и да мисля за това. — Аби се чувстваше направо нещастна. — Толкова е мъчително. През целия си живот е бил такъв слънчев характер!

— Последната ми надежда е това. — Йейтс измъкна една дискета иззад компютъра. — Беше отделно от другите, пъхната в друго чекмедже. Етикетът върху нея носи дата отпреди единадесет месеца. Но не мога да се добера до съдържанието ѝ. Необходим ми е кодът ѝ

— някаква дума, някакъв символ, за да получа достъп до информацията в нея. Опитах всичко, всяка дума, която би могла да ми развърже ръцете: колекция, инвентар, монети, марки, неговото име, твоето име, имената на всички от семейството... Дори опитах с „Бъки“. Нищо.

Аби се надигна и погледна компютъра като изневерил приятел:

— Шансовете са едно на един милион. Може да бъде всяко име.

— Точно така — избърса очилата си Йейтс и разтърка очи. — А ти нямаш никаква идея, така ли?

— Никаква — прозвуча унило гласът ѝ. Виждаше ѝ се много поизморен, отколкото бе предполагала. От дрехите му се долавяше лек мирис на сено и коне. Прииска ѝ се да протегне ръка и да разхлаби възела на вратовръзката му, да разтвори яката на ризата, да разроши косата му и да му предложи да си отдъхне.

В този момент той вдигна глава и очите му срещнаха нейните. Дъхът ѝ секна и тя усети, че не е в състояние дори да помръдне. Усмихна се нервно и с видимо усилие извърна глава.

— Така. Докъде бяхме стигнали?... Отвлякох се за момент. — Йейтс също изглеждаше смутен. — Работата ни ще бъде да съставим нов опис на колекцията. Но вече знаем, че не разполагаме с никакви документи. Всичко е в тази дискета.

Той разгърна една папка с кожена подвързия и извади от нея няколко листа, изписани с различни кодове, които смяташе да използва за получаване достъп до информацията в дискетата. Вгледа се в тях за миг, после ги разпръсна пред Аби. Когато отдръпваше ръката си от масата, пръстите му неволно докоснаха рамото ѝ и тя потрепери. Тялото ѝ настръхна в очакване. Какво означаваше това, за бога? Защо я вълнуваше толкова много близостта му?

— Баща ти е на мнение, че голяма част от документацията е изчезнала.

— Когато дядо умря, в кабинета му цареше хаос. Последната година от живота си бе трупал около себе си вестници, списания, дори обяви и различни рекламни материали. Навсякъде имаше купища ненужна хартия. Но ние изхвърлихме всичко.

— „Ние“? Кой по-точно? — поинтересува се Йейтс.

— Всички ние. Татко, братята ми, аз. Дори Лъки дойде да помага. Пристигна веднага, щом научил за смъртта на дядо. Знаеш ли,

дватамата бяха близки. Лъки също се интересуваше от монети. Беше пръв помощник на дядо.

— Хм... Представям си.

Аби му хвърли колеблив поглед. Сарказъм ли долови в гласа му или така ѝ се бе сторило? Но изражението му беше невинно, а в ъгълчетата на устата му не се спотайваше ирония. Тя отново сведе очи към листовете пред себе си.

— О, това е безсмислено! Защо не започнем веднага с проверяването на колекцията?

— Само в краен случай. Необходим ми е опис, по който да проверявам, иначе може да изпусна нещо. Как бих могъл да твърдя, че всичко е налице, след като нямам инвентарен списък?... Както вече ти казах, тази дискета е последната ми надежда. По-добре е, отколкото нищо.

— Не е много...

— Хайде, нямаме време за губене. Имам добро предчувствие...

— Защо? Добре ли ще се сработим, как мислиш? — В този миг бе готова да си прехапе езика, но погледът ѝ попадна на часовника на стената и тя скочи: — Господи! Време е да нахраня Фрости!

— Ще ти помогна — прегради ѝ пътя Йейтс. — Кончето се опитва вече да става, но се нуждае от помощ. А ти си твърде слаба, за да удържиш шестдесеткилограмовото му тяло...

— Свикнала съм. И друг път съм хранила коне...

Думите ѝ бяха прекъснати от телефонен звън. Йейтс отстъпи встрани и ѝ даде път.

— Ало? — трепна гласът ѝ в слушалката. — Лъки! — изкреця тя от радост и лицето ѝ засия, когато долови бавния му провлечен говор. Йейтс я наблюдаваше от вратата, скръстил ръце пред гърдите си. — И аз те обичам! — извика тя в мембраната, но когато изрече тези думи, очите ѝ гледаха мъжа, застанал пред нея. Аби се обърна гърбом към него, за да не го вижда, и продължи да уверява Лъки: — И аз те обичам — много, много! — Гласът ѝ звучеше предано и жертвоготовно, като на жена по време на молитва.

„Ще го обичам — мислеше си тя. — С цялото си сърце. И никога няма да го лъжа и мамя, защото това е най-лошото нещо, което хората могат да си причинят един на друг. Ще му бъда вярна до гроб.“

ПЕТА ГЛАВА

— Откъде се обаждаш? Как си? — разтревожено питаше тя Лъки. — Има ли някаква възможност да дойдеш за Коледа?

— Никаква, скъпа — избоботи гласът му в слушалката. — На Хаваите съм.

— Хаваите? — не повярва на ушите си Аби. Светът изведнъж рухна под краката ѝ. Какво, по дяволите, търсеше Лъки на другия край на света?

— Офертата не беше за изпускане. Тези дни в Хонолулу ще се проведе поредното родео.

— Но ти каза, че ще бъдеш на Западния бряг...

— Където са големите пари, там съм и аз, бебчо!

— Да, но чак на Хаваите? Как стигна дотам?

— Запознах се с един паньол на родеото на Западния бряг.

— Паньол? Какво е това?

— Хавайски каубой, скъпа. Така ги наричат тук. Старото куче работи за един бос от Мауи. Обикаля градовете и му търси млади състезатели, предимно бикоборци. „Намери ми най-доброто“, казва му босът и плаща за всичко. Хотелът ми е на сто метра от плажа и в момента седя на терасата и наблюдавам океана... — Не ѝ каза, че му се иска и тя да е там сега. Дори не се сети да ѝ спомене, че много му липсва. Но Аби се опитваше да го оправдае.

— Звучи... чудесно.

— Това е животът, бебчо! Господи, ако можеха да ме видят сега ония от училището! Винаги ми набиваха в главата, че от мен няма да излезе нищо. За първи път, откакто съм се родил, чувствам, че живея. И ти обещавам, че ще се върна с пълни джобове с пари и ти ще се гордееш с мен, скъпа. Много ще се гордееш! Почакай и ще видиш!

Аби се усмихна тъжно. Младостта на Лъки не е била нищо друго, освен низ от лишения и болка. Гласът му звучеше екзалтирано, като на дете, получило скъпа играчка. И защо не? Никога не е имал истинско детство. Тя също трябваше да се радва с него. А и Лъки беше

там, за да работи, да печели пари за тяхното бъдеще. Каква разлика има дали ще се състезава в Калифорния, или на Хаваите?

— Кога ще се върнеш? — попита тя и в същото време ѝ се стори, че чува около него сподавен женски кикот. Не искаше да го подозира и ревнува, затова само махна с ръка.

— Ще се върнем със самолета на боса. Но така ми се иска да остана тук през целия отпуск... Нали друг плаща!

— Лъки, тук се случиха много неща...

— Как е времето там? Сигурно е кучешки студ, а? А тук е лято. Зелени палми, синя вода, навсякъде цветя, аромати...

— Искях да ти кажа, че много неща се случиха тук напоследък. Спринт се сдоби с жребче.

— Старата Спринт? По това време на годината? — Той се изсмя иронично.

Аби стисна зъби.

— Кончето едва не умря...

— Сигурно е било по-добре да умре, скъпа.

Тя прехапа устни. Защо Лъки не спре да се кикоти и не я изслуша най-после?

— Има и още нещо. Един мъж е при нас, в ранчото. Тук е...

От другия край на жицата се дочуха звуци като от боричкане, после гласът на Лъки измърмори нещо като: „Престани!“ и по-високо, вече в слушалката:

— Хей! Чуваш ли ме? Аби? — Боричкането отгатък започна отново и Аби усети, че Лъки едва сподавяше смеха си. — Ще затварям, мила. Връзката не е много добра...

— Къде си отседнал? В кой хотел? — Търпението ѝ започваше да се изчерпва. — Питам, за да знам как да се свържа с теб, ако се наложи...

— Не мога да те чуя, скъпа. Ало? Ало... Ще се видим след Коледа. Ще ти донеса големи подаръци, ще ти харесат...

Лъки затвори. Аби отстрани слушалката от ухото си, погледна я недоверчиво, после я стовари тежко върху вилката, така че масичката, на която стоеше телефонът, се разлюля.

— Какво, Лъки да не е на Хаваите? — раздаде се гласът на баща ѝ зад нея. — Каква приятна новина!...

Аби се обърна и видя Фрейзър, застанал на вратата на кухнята — приличащ на мечка в огромния си кожух. Лицето му бе зачервено от студа, а раменете — увиснали от умора. От коленете надолу панталонът му бе мокър и заледен, а ботушите — прогизнали от влага. Когато свали ръкавиците си, Аби видя, че целите му ръце бяха напукани и разранени. Въпреки че я бе ядосал със забележката си, тя почувства жал към този отруден и изморен от тревоги застаряващ мъж.

— Защо аз не бях сега на Хаваите! — измърмори Фрейзър и свали шапката си. — Да, госпожице, и аз нямам нищо против да съм на Хаваите...

— Един ден няма да можеш да пипнеш нищо с тези ръце — разчувствано го погледна Аби.

— Нямам друг избор. Трябва да работя, ако искам ранчото ми да оцелее. Да не съм като Лъки!

— Лъки също работи! Работи без почивен ден цяла година.

— Точно така — горчиво се засмя Фрейзър. — Работи по осем секунди в денонощието — докато бикът го хвърли на земята. Призванието на истинските мъже! Пфу! Голямо бъдеще, няма що! — Той събу единия ботуш и свали мокрия си чорап. Кракът му имаше жълтеникав болезнен вид, като че ли кръвта не достигаше до него.

— Какво си направил? Да не си паднал във водоема? — разтревожи се Аби. — Целият си подгизнал! Ще те втресе. Или ще хванеш пневмония.

— Паднах. С Мингъс разбивахме леда с кирките, когато се подхлъзнах и полетях в ледената вода. Добре, че не потънах. Мисля да се поизсуша и да отида пак. Мингъс няма да се справи сам. — Той опита да раздвижи посинелите, сбръчкани от водата пръсти на краката си и лицето му се сви от болка. Аби прехапа устни, за да не се разплаче.

— Вземи горещ душ и се преоблечи, а аз ще ти приготвя обяда.

— Сам ще си приготвя нещо за хапване. А ти се погрижи за онова бедно животно там на верандата.

Аби го погледна загрижено. Изглеждаше й доста нестабилен върху вкочанясалите си съсухрени крака и преждевременно остарял за своите петдесет и девет години. Изведнъж момичето проумя думите на Уоли. Животът, с който водеха ежедневна борба, не беше вече по силите на баща й.

— Жребчето може да почака. Ще ти направя кафе — забърза към кухнята тя, но ръката му я сграбчи за рамото:

— Наистина, Аби, мога да си го направя и сам, въпреки че не ми се слага нищо в устата — нито кафе, нито супа. Но ако ти искаш да сториш нещо за мен, кажи! — Той втренчи поглед в нея и отвесните бръчки по лицето му станаха още по-дълбоки. — Има само едно нещо, което може да ме направи щастлив. Да проумееш истината за Лъки! Това момче не е добро, Аби, знай го от мен — стария и препатилия. Никога не е било и няма да бъде.

— Не се безпокой за мен, татко! — разтърси глава Аби. — По-добре се погрижи за себе си и за добитъка. Аз съм добре.

— Аби, не мога да наблюдавам спокойно как този измамник се отнася към теб — наведе се баща ѝ към нея и стисна ръцете ѝ.

— Отнася се с мен като към равен. Вече сме зрели хора, татко, не сме деца. Не ми трябва лунна светлина и рози...

— Аби, дъще, ти си хубаво момиче, с добро и честно сърце. А той е една жалка отрепка, как не можеш да разбереш?

— Не говори така! — извика с негодувание Аби. — Не знаеш колко труден е бил животът му и колко далече е стигнал за годините си! Или обноските му не са достатъчно изискани за нашия дом? Но кой се е грижил за възпитанието му, а? Никой! И това пътуване до Хаваите — гордо вдигна тя брадичка — само показва колко много е направил за себе си!

— Е, да, за себе си. Но не и за теб — не отстъпваше Фрейзър. — Винаги те е правил за смях пред хората, а и непрекъснато смучеше от дядо ти, този негодник! Как можеш да го защитаваш? Дори няма да дойде да те види за Коледа!

— А защо да идва? След като всички се отнасят към него като към престъпник?! Дядо беше единственият човек в тази къща, който го зачиташе и го имаше за човек.

— Аби — завъртя глава Фрейзър, — ти си най-опърничавото момиче на света. Защо не признаеш...

— Трябва да видя кончето — прекъсна го тя с рязко движение и тръгна към верандата.

В опита си да накара Фрейзър да ѝ повярва, Аби най-после успя да убеди самата себе си в правотата на думите си. Защо Лъки да идва в ранчото? За да му се подиграват братята ѝ и да се кара с баща ѝ ли?

Въпреки че бе наранил душата ѝ, тя не можеше да бъде несправедлива към него.

След като баща ѝ отново излезе, гневът ѝ се поуталожил. Нахрани Фрости и се отправи към кабинета на Майло, където работеше Йейтс, но телефонът я спря по средата на пътя. Обаждаше се най-големият ѝ брат.

— Джон, току-що изпусна татко. Излязоха по работа с Мингъс.

— Аби, имам лоша новина... Не можем да си дойдем за Коледа.

Остра болка прониза сърцето ѝ.

— Но защо? Джон, това е последната ни Коледа у дома. Трябва да дойдете! Никога не сме празнували Коледа без вас.

— Аби, нищо не може да се направи. Сенди е бременна. Не сме го планирали, не сме го очаквали, но се случи и сме щастливи. Лошото е, че кара трудна бременност. Лекарят ни посъветва да не рискуваме излишно...

Джон — най-после баща? Аби не можеше да повярва. Сенди и той искаха да имат деца, но не можеха да си го позволят с двете учителски заплати. Тя се почувства щастлива заради тях, но в същото време ѝ стана тъжно.

— Честито... Честито и на двама ви! — успя само да каже и въздъхна дълбоко. Така се бе надявала да събере отново всички у дома! — Бебето не би имало по-добри родители от вас. Чудесно е...

— Виж какво, Аб, не мога да си позволя да водя дълги телефонни разговори. Извини ни пред татко, моля те! Не можем да дойдем, но в мислите си ще бъдем с вас.

— О, татко ще бъде толкова щастлив, като разбере новината! Няма да каже нищо, но ще се изпъчи гордо...

— Виж — доловиха се нотки на колебание в тона на Джон — съжалявам, че не можем да дойдем. Най-вече заради теб... Зная колко трудно преживяваш раздялата с „Рая“.

Аби се почувства виновна и засрамена за всичките недоразумения и кавги напоследък. Искаше тази последна Коледа в ранчото да се превърне в празник на добротата, разбирателството и всеопрощението.

— Е, вие всички знаете колко съм привързана към ранчото, но не се готвя да създавам неприятности...

— Не исках да кажа това. Самият аз изпитвам малко тъга и угризения на съвестта от това решение. Но разбери, при състоянието на татко... Твърде е болен и стар, за да го поддържа сам. Знаеш, че не обича да говори и нищо не е казал пред нас, но ми се струва, че колкото по-бързо свърши всичко, толкова по-добре за него. Иначе с тази хипертония. Ако не позабави темпото, може да получи и удар...

— Хипертония? Защо никой не ми е казал?

— А ти не знаеше ли? Вярно, татко не искаше да те притесняваме. Последния път, когато си бяхме у дома, Престън видя лекарствата на татко и веднага разбра какво му е. Притиснахме го и той призна. Но ти не се тревожи. Нищо лошо не му се е случило — все още... Ти обаче трябва да знаеш това, за да разбереш, че продажбата на ранчото ще е за негово добро. Става въпрос за нещо повече от пари, Аб.

— И всички сте знаели, освен аз? Защо не сте ми казали?

— Чуй, Аб, винаги сме те смятали за детето в семейството. Пък си и единствено момиче. Познаваш татко — не обича никой да го съжбялява.

— Такъв си е — кимна мрачно Аби.

— И да ти кажа откровенно, много се тревожи за теб. Както и всички ние. Заради този пройохода Лъки Гибс.

— Джон, не започвай отново... — Загрижеността на Аби прерасна в недоволство.

— Не започвам сега. Винаги съм бил на това мнение. Опитвах се да говоря с теб сериозно, направих всичко, което беше по силите ми, но останах нечут.

— Добре. Ще ми позволиш ли да ти кажа колко те обичам? Никой в семейството ни не говори за чувствата си. Никой.

— Това, че не говорим за тях, не значи, че сме безчувствени. Но ти се отклоняваш от темата, Аби! Говорех за Лъки...

— Джон, недей, моля те! Просто не го разбирате, това е всичко. Той крие истинската си същност зад маска, но под нея е...

— Аби, не бих казал, че е така. Толкова лъжи ти е наговорил, че си готова винаги да го защитиш.

— Джон, да не говорим повече... Радвам се, че се обади. Ще ми липсват със Сенди на празника. Но причината да си останете у дома, е чудесна. Още веднъж честито!

Аби затвори телефона и се замисли. Как е могъл Фрейзър да не сподели здравословните си проблеми с единствената си дъщеря! А и самата тя бе така загрижена за здравето на дядо си, че изобщо не се сещаше за баща си. Укори се за постоянните си кавги с него и се сети, че още нищо не бе приготвила за Коледа. Обикновено дядо ѝ, тя и Джон ходеха в гората, за да изберат и отсекат коледното дърво, а след това заедно го украсяваха. Този път сама трябваше да свърши тази работа. На празника щяха да дойдат другите ѝ двама братя с жените си, както и двамата ѝ племенника.

Тя облече кожуха си. От кабинета на дядо ѝ излезе Йейтс и се запъти към кухнята, за да изпие чаша кафе.

— Къде отиваш?

— Навън — отговори му Аби и хвана бравата. Защо погледът му винаги я караше да се чувства виновна? Като че ли намирайки се близо до него, изневеряваше на Лъки.

— Виждам. И защо?

— Да отсека коледно дърво. Досега брат ми и аз вършехме това. Но той току-що позвъни и ми каза, че няма да си дойде за Коледа. Ще трябва сама да се справя.

— Сигурно ще бъде малко дръвче, щом сама ще го сечеш и влачиш дотук — усмихна се едва забележимо Йейтс.

— Напротив. Ще е голямо и силно разклонено. Високо колкото теб.

— Мисля, че ще е по-добре да дойда с теб. Искам да си почина малко от този проклет компютър. — Тя с безразличие вдигна рамене, сякаш не я интересуваше какво мисли и какво иска той. — Никой от братята ти ли не носи моя размер? Нямах ли някоя стара дреха за мен?

— Само дрехите на Джон могат да ти станат. Стаята му е последната горе вляво. Аз ще отида до плевнята да взема шейната и да впрегна коня. Побързай, защото няма да те чакам. Трябва да се връщам, за да нахраня Фрости.

— Да, мадам — сбърчи нос Йейтс, за да намести очилата си, и повдигна вежди, придавайки на лицето си подигравателен вид.

„Нека се усмихва самодоволно — затвори вратата зад себе си Аби. — Да не мисли, че ще го чакам! — Засмя се тихо: — Сигурно е единственият мъж в Небраска, който ще обуе ботуши върху копринените си чорапи!...“

Още не беше надянала хамута на старата Спринт, когато Йейтс излезе на двора. Досега Аби само бе наблюдавала как дядо ѝ впряга конете и нетренираните ѝ пръсти не бяха свикнали да боравят бързо. Йейтс се приближи до нея и безмълвно започна да ѝ помага. Тя го погледна недоволно:

— Мога и сама. Дядо ми е показал какво да правя.

— Както и моят — отвърна равнодушно той и ръцете му заиграха бързо и сигурно с ремъците и катарамите.

Дрехите на Джон го бяха променили много. Червеното яке, което се оказа с един номер по-малко от неговия, прилепваше плътно върху широките му рамене, а изтърканите джинси правеха краката му да изглеждат по-дълги и по-стройни. Ботушите с висока подметка увеличаваха ръста му с няколко сантиметра. Тъмната каубойска шапка на Алън — нахлупена ниско над очите, подчертаваше твърдата извивка на челюстта и предизвикателно вирнатата му брада. Само очилата и слуховият апарат изглеждаха не на място. И ръкавиците. Единствените, които беше намерил, бяха от плат и изрязани на върховете на пръстите. Но въпреки тези малки недостатъци Йейтс изглеждаше забележително. Каубойските дрехи му придаваха много по-естествен вид, отколкото изисканото градско облекло.

Той стегна хамута от своята страна и мина от другата, за да помогне на Аби.

— Остави, аз ще довърша. Господи, твоето жребче по всичко прилича на нещастната си майка!

— Това е добре — отвърна Аби и помилва кобилата по гърба. — Спринт беше любимият кон на майка ми. Знам, че не изглежда като повечето коне, но... — Гласът ѝ потрепери. Никой досега не се бе интересувал какво означава за нея старата Спринт. Пресегна се да закопчее последната катарам и ръката ѝ пресрещна пръстите на Йейтс. Бързо се отдръпна и го остави да пъхне желязното езиче в кожения ремък.

— Можеш ли да управляваш шейната? Или да опитам аз? — предложи Йейтс.

— Мога. Години наред съм го правила, но никога сама. Бях дванадесетгодишна, когато започнах да придружавам дядо.

Изведнъж Аби осъзна, че за последен път впряга Спринт. Съжаление, примесено с тъга и копнеж по детството, нахлуха в душата

й. Щяха да продадат Спринт. А може би и Фрости. Или дори собствения й кон Шопи. Но какво ще получи тя в замяна? Знаеше, че баща й ще й позволи да ги задържи, но нали някъде трябваше да ги подслони? А това значи, че ще живее отделно от тях. Тя — в града, те — в някое ранчо... Само мисълта за това я караше да страда.

— Какво има? — наведе се към нея Йейтс. — Изглеждаш бледа. Добре ли си?

— Да — излъга Аби. Чак сега проумя ужасната истина, че раздялата с „Рая“ беше неизбежна. Така й се искаше да притисне лицето си до тялото на Спринт и да поплаче... Вместо това изправи глава и почти грубо каза: — Да тръгваме. Закъсняхме.

Не бива да се размеква. Не трябва и за миг да забравя, че мъжът до нея беше Йейтс Конли, а не Лъки. Лъки би я разбрал. И би я успокоил, че всичко ще се оправи...

Пътуваха мълчаливо. Йейтс я наблюдаваше скрито. Аби управляваше шейната умело, точно според очакванията му. Ръцете й подръпваха юздите леко и сигурно. Старата кобила поддържаше равномерен и спокоен ход и шейната се плъзгаше бързо и с лекота, както се бе движила някога и шейната на дядо му. Зад гърба си Аби бе оставила брадва — толкова стара и износена, като че ли беше от времето на Ейб Линкълн. Как смяташе да използва този ръждив инструмент, бе загадка за Йейтс. Напуснаха равнината и навлязоха в хълмиста гориста местност. Пейзажът задържа вниманието на Йейтс само броени минути. Аби беше тази, която го интересуваше повече. Беше облякла огромно зелено палто и тъмнозелена барета. Косата й бе стегната на опашка отзад на тила и се спускаше като разтопено злато по гърба й. Изразът на лицето й беше сериозен и не подхождаше на вирнатото й носле. Бе седнала в самия край на капрата и гледаше съсредоточено пътя.

Единствените звуци, които ухото можеше да долови в замръзналата тишина на гората, беше въздишката на вятъра и скриптенето на снега под копитата на Спринт. Някога шейната бе имала звънчета, но сега те бяха покрити с ръжда и изглеждаха странно смълчани.

Йейтс се сепна, когато достигнаха гребена на възвишението.

— Пристигнахме — каза Аби с равен глас и скочи от шейната. Гледката като че ли не я вълнуваше. Но докато си почиваха, тя с

носталгия вперил поглед в ширналата се пред тях равнина и пресичащата я река. Очите на Йейтс проследиха погледа ѝ. Не беше мъж, който се размекваше току-така. Но изгледът към Плат беше достатъчен, за да му припомни една друга равнина и една друга река — Мисури.

... Като че ли беше вчера. Спомни си дядо си, който го водеше през планинска, обрасла в дива зеленина пустош, където нямаше дори пътека. Земята не беше тяхна собственост; принадлежеше на друг човек, прищълец. Беше много гориста, за да пасе добитък на нея, и много стръмна, за да се обработва.

— Не е подходяща за никаква дейност, освен за разтуха на душата — въздъхна дядо му. — Но крие една тайна, която сега искам да споделя с теб, момчето ми.

Старецът го поведе към едно старо хвойново дърво в закътана падина. От това място Йейтс можеше да види тъмнокафявите бушуващи води на Мисури и ширналата се равнина зад тях.

И тогава старият мъж му разказа защо го е довел на това отдалечено и пусто място. И до днес Йейтс си спомняше развълнувания прегракнал глас на дядо си. Оказа се, че тук почиват останките на неговата собствена баба — прапрабабата на Йейтс. Желанието на умиращата жена да бъде погребана на такова усамотено място, бе потресло момчето.

— Когато пристигнали от Ирландия — започна разказа си дядо му, — твоите праотци прекарвали зимата тук. Пресекли реката и искали да се насочат на Запад, но баба, която била бременна, се разболяла. Починала, дарявайки живот на единственото си дете — моя баща и твоя прадядо. Това станало в най-тъмната и най-студената нощ на декември.

Йейтс дълго гледа немаркирания гроб до старата челата хвойна. Ако старецът не му беше казал, че тук има гроб, той никога не би заподозрял това. Опита се да си представи жената — умираща далече от дома, на чужда земя — и в гърлото му заседна буца. Старият мъж сложи ръка на рамото му:

— Казала на дядо ми: „Погреби ме ей там, откъдето се разкрива прекрасна гледка към равнината. Казват, че щом пресечеш реката, си достигнал Запада. Е, щастлива съм и се гордея, че я пресякох и стигнах чак дотук...“ — Дядото на Йейтс поклати глава. — Имала е право да се

гордее... Съпругът ѝ изпълнил желанието ѝ. Но тъй като тук не са истински гробища, не пожелал да постави паметник на гроба ѝ. Никой не знае тази история, освен семейството ни — аз, баба ти, баща ти, а сега и ти. Дядо ми се оженил втори път и отново се отправил на Запад. Нуждаел се от майка за детето си — все още пеленаче — а тя искала да има съпруг. Довела и собствено дете — тригодишно момиченце. Най-после дядо ми стигнал мечтаната земя. Надживял и втората си жена. Оженил се трети път — за красавица. Нея вече си я спомням... — Старият замълча, като че ли се замисли за нещо. — Но ние с теб трябва да сме благодарни на тази жена тук — и той кимна към гроба. — Нейната кръв тече във вените ни. Кръв на бунтовнически, откривателски род. Помни това. Никога не го забравяй. Един ден ще покажеш това място на децата си и знай, че ще има с какво да се гордееш...

Йейтс разтърси глава: спомени, спомени... Не се сецаше — или поне се опитваше да не мисли често за оня самотен гроб. Всички от семейството му бяха починали. Останал бе само той. И само той знаеше къде се намира онова странно място.

Усети боязливия поглед на Аби върху себе си.

— Защо гледаш толкова тъжно към реката? — запита тя.

— Бях се замислил... А ти как си? Много си тиха днес...

— И аз мисля. За различни неща. — Вятърът развя косата ѝ.

— Избра ли вече дърво? — Той разтърка дланите си една в друга, за да ги сгрее.

— Ето, онова там — посочи тя с глава едно здраво, силно кедрово дърво, твърде различно от превитата от старост, изкривена хвойна на гроба на прабаба му.

Без да каже дума, Йейтс нарами брадвата и се опита да събере разпилените си мисли и да концентрира остатъка от енергията си, за да отсече дървото колкото е възможно по-бързо и по-безшумно. Когато живееше в ранчото, обичаше да си служи с брадвата. Сеченето на дърва беше за него най-добрият начин да освободи излишното напрежение. Както и ездата. Харесваше му да язди в галоп, но от години не се беше качвал на кон, въпреки че в ездата нямаше равен на себе си навремето...

Той повдигна единия край на отсеченото дърво и като го дърпаше и търкаляше, го довлече до шейната.

— Сама никога нямаше да се справиш — обърна се към Аби и се засмя. Изуменият ѝ поглед го смути. — Какво, да не съм сбъркал нещо?

— Не знам — изпъшка тя. — Толкова е красиво. Направо е срамно, че го отсякохме. Дали... Дали да не го изправим отново? Ще си стои тук, докато изсъхне...

— Виж какво, Аби, дървото си е дърво — нахлупи шапката си Йейтс. — Искаше дърво, получи го. Хайде да тръгваме. Трябва да нахраниш и кончето, забрави ли? А мен пак ме чака противният компютър...

— Защо работиш с него, след като го мразиш толкова? — попита предпазливо тя и дръпна юздата на коня. — Знаеш ли, понякога ме озадачаваш. Не приличаш на човек, който седи по цял ден вкъщи, втренчен в екрана на компютъра. Спомням си, каза веднъж, че си живял в ранчо...

— Тежък е животът в ранчо — отбягна отговора Йейтс. — Баща ти каза, че ще продава „Рая“. Но ми се струва, че тази идея не ти харесва...

— И така да е, нищо не може да се направи. Брат ми Джон каза, че татко не бил добре със здравето. Хипертония. А аз не знаех. Никой не е забогатял досега от ранчото си, но... — Тя замълча. — Разбирам баща ни. Целият си живот е прекарал тук, но и той е убеден, че занапред няма да ни е лесно — напротив, все по-трудно ще става. А аз не бива да мисля само за себе си и собствените си чувства... — Аби погледна към небето. Беше се покрило с тъмни облаци, а вятърът направо пронизваше. Тя се сгуши в дебелилото си палто. — Само виелица ни липсва сега! Ето, това му е лошото на нашия живот, казва татко. Трябва да вършим това, което небето ни заповяда.

— И дядо ми често го казваше.

Аби му хвърли изпитателен поглед:

— Колко време си живял в ранчо?

Йейтс не отвърна веднага. До случая „Кларидж“ му се струваше, че бе преживял най-хубавите си години в ранчото на дядо си. Беше славно време. Но нещата се бяха променили значително оттогава.

— Няколко години. Мисля, че осем.

— Какво? — Тя го гледаше изненадана. — Осем години? И защо?

— Майка ми почина.

— О, съжалявам!

— Няма защо. Мина доста време оттогава.

— И когато си го напуснал, сигурно си бил щастлив? Това е типично в твой стил...

— Нека сега не говорим за моя стил. — Йейтс не искаше да се рови в спомените си. — Не е ли по-добре да поговорим за теб? Какво ще правиш след продажбата на ранчото?

— Не знам. Целият си живот съм прекарала тук. — Тя обърна очи към хоризонта. Докъдето погледът ѝ стигаше, пустата равнина и пълзящите облаци се сливаха в една линия. — Знам, че татко няма избор. Но... Така обичам всичко тук — земята, реката, местността, необятното, старо като света небе — без значение какво ни мисли то — добро или зло... — В очите ѝ се появиха сълзи. — Е, добре, може би хората като мен са на изчезване, но, виж, все още съм жива — по-жива от всякога. Двамата с... Лъки — пое си дъх тя — смятахме да се установим един ден в „Рая“. Не разбирате ли, че не искам да напусна дома си?

Сърцето на Йейтс се сви болезнено. Момичето наистина не бе родено с късмет. Беше създадено за живот, описан само в романите. Какво щеше да ѝ остане след всичко, освен сляпата привързаност към земята и вярата в един недостоен мъж, какъвто беше Лъки Гибс? Дори тази вяра беше на път да умре. Йейтс сам щеше да я убие. А дотогава ще продължава да я лъже — това беше част от играта...

„Честита Коледа, Аби! — мрачно си мислеше той, докато внасяше кедровото дърво в двора. — Мир на земята и сбогом на мечтите.“

ШЕСТА ГЛАВА

Тази година Аби реши да украси само коледното дърво, а не цялата къща, както обикновено. Докато поставяше звездата на върха му, ѝ мина през ума, че този път ще наруши и семейната традиция — украсяваха го последно, за да могат да участват колкото се може повече гости.

Денят ѝ премина отново в грижи за кончето, а близо час прекара в кабинета на Майло, където Йейтс безуспешно се опитваше да извика информацията от дискетата, изпробвайки код след код.

Мингъс и баща ѝ още не се бяха върнали. Само Господ знаеше какъв нов проблем им се бе отворил в другия край на ранчото. След като привърши следобедното хранене на Фрости, Аби реши да изведе конете от конюшната и да им почисти. Искаше да помогне на баща си, а освен това си търсеше причина да излезе от къщи. Не бе свикнала да се заседява дълго на едно място. Йейтс настоя да ѝ помогне. Не беше стигнал доникъде с компютъра. Струваше му се, че физическата работа може да опресни малко мозъка му. А имаше доста работа за свършване — тежка и неприятна, но Йейтс я вършеше, без да се оплаква. Служеше си така добре с вилата и толкова сръчно изхвърляше тора, като че ли цял живот бе правил само това. Аби не можеше да не му признае усърдието и често го поглеждаше с благодарни очи.

Докато работеха, температурата падна чувствително.

Аби побърза да върне животните обратно в конюшната. Конят на баща ѝ — едър тъмнокафяв скопец, се изправи заплашително на задните си крака и изцвили. Йейтс го сграбчи за гривата и насила го поведе към сградата. Аби го гледаше изненадана. Възможно ли е мек и добродушен по природа човек да е толкова суров към животните? Но нямаше време за размишления. Преди да стигнат до къщата, неочаквано се изви вятър — толкова остър и пронизващо студен, сякаш идваше направо от Северния полюс.

— Задава се виелица — намръщи се Аби и сгуши лице в яката на палтото си.

— Дано не застигне баща ти и Мингъс. Няма да е от леките — процеди през зъби Йейтс. Като че ли да докаже правотата на думите му, ураганът така бързо набра скорост, че помете всичко по пътя си. Аби се олюля и едва се задържа на краката си. Йейтс я дръпна към себе си и тя се притисна до гърдите му, за да се запази от следващия пристъп. Ръката му, здраво стегната в обръч около раменете ѝ, предпазваше лицето ѝ от заслепяващите облаци суграшица и сняг.

— Господи! — беше всичко, което тя успя да каже, когато най-после достигнаха къщата.

Ръката на Йейтс все още беше увита около тялото ѝ. Аби се спря и го погледна. Лицето му бе посиняло от студ. Прииска ѝ се да свали ръкавиците си и да покрие с длани бузите му, за да му даде от топлината си. Мокър топящ се сняг блестеше по периферията на шапката му.

Той я гледаше безмълвно над рамките на очилата си. Сърцето ѝ заби лудо и тя изведнъж се почувства безпомощна и олекнала. Лицето му се наведе към нея, а устните му подканващо се разтвориха. Аби усети, че също вдига лице към него и разтваря устни, сякаш иска да каже нещо... Но нищо не може да измисли. Изведнъж се изгубва в тъмните дълбини на очите му и потъва в кадифената им мекота...

Всичко трая само миг. Сякаш едновременно разтърсени от невидима ръка, двамата се сепнаха и отклониха очи един от друг. Пръстите на Йейтс се свлякоха от рамото ѝ и се отпуснаха безсилно надолу. Аби отстъпи встрани. Свали ръкавиците си и внимателно разгледа посинелите си ръце.

— Студено е — опита се да наруши тишината Йейтс.

— Да — отвърна тя. Безсмислени реплики, но нещо трябваше да се каже, да се направи — каквото и да е. Сякаш нищо незначещите думи можеха да прогонят настанилото се между тях неудобство.

— Защо не вземеш душ? — предложи Йейтс, докато събличаше якето на брат ѝ. — Добре е за кръвообращението. Изглеждаш премръзнала. — Той свали очилата си и изтри стъклата им. Все още криеше погледа си от нея.

Аби го наблюдаваше от кухнята. Сърцето ѝ биеше неспокойно. „Всичко стана, защото Лъки ми липсва — уверяваше се тя. — Отговорих му, само защото исках това да е Лъки...“

Навън бе станало тъмно като в рог. Виелицата отвяваше преспи сняг и ги запращаше яростно в прозорците на къщата. Къде ли е Фрейзър? Защо се бавеше толкова? Безпокойството на Аби прерасна в тревога.

Най-после, към пет и половина, Мингъс успя да се добере до къщата и да похлопа на входната врата. Аби тъкмо бе нахранила Фрости и му бе сложила поредната инжекция. Надзирателят беше така побелял от сняг, че отказа да влезе вътре. Дори веждите му приличаха на две малки ледени висулки. Беше сам и това накара Аби да настръхне.

— Онова старо корито, което използвахме да превозим сеното, ни изигра лош номер — започна да обяснява той, като пристъпваше от крак на крак, за да не замръзне. — Раздрънка се, изпързала се в реката и оста се счупи. Дъното му се огъна като мукавена кутия. Баща ти откара трактора до ранчото на Хърли. Ще го помоли да му заеме неговото ремарке.

— Чак до Хърли? Кога тръгна?

— Малко преди да започне бурята. Но мисля, че за него ще е по-добре да не се прибира вкъщи в тази виелица. По дяволите! — изруга Мингъс. — Не сме виждали такава стихия от десет години насам. Може и добитък да изгубим в такова време.

Аби се съгласи мълчаливо. Щом старият човек казва, че виелицата е страшна, значи наистина е така. Дано баща ѝ се е подслонил вече при Хърли.

Когато се върна в кухнята, тя завари там Йейтс. Отново бе облякъл официалните си дрехи и изглеждаше толкова изряден и лъскав, че беше трудно да си го представи човек да впряга коне, да сече дърва или да чисти обори.

— Току-що изпратих Мингъс — обясни тя. — Баща ми е отишъл до съседите да наеме тяхното ремарке.

— Не се тревожи — успокои я Йейтс с обичайния си глас. — Баща ти не е глупак. Няма да рискува живота си в такова време.

— Знам, че е така — впери поглед в чашата си Аби. Защо си наля това кафе, след като нямаше намерение да го пие? „Нерви, само нерви. И неясни чувства...“ — мина ѝ през ума. — Знаеш ли, никога не съм се притеснявала за него преди. Дядо беше този, около когото се въртеше непрекъснато тревогите ми. Мислех, че баща ми е много

силен и издръжлив и че такъв ще си остане винаги. Никога не ми е минавало през ума, че един ден ще се разболее или просто ще се измори. Не съм и предполагала... — Тя се засрами от мисълта си и се изчерви. Йейтс допи кафето си и седна до нея.

— Да, знам какво си мислиш — каза той тихо. — Същите мисли вълнуваха и мен преди много години. Въобразявах си, че баща ми е безсмъртен и че никога няма да остарее и да се измори от живота. — Йейтс вдигна ръка, сякаш искаше да помилва рамото ѝ, но изведнъж промени решението си и се отдръпна от нея. Аби изпита облекчение, но в същото време странно разочарование обхвана душата ѝ. Имаше нужда от приятелска дума, от приятелски жест, но когато Йейтс я докосна преди малко, ѝ се стори, че между тях никога не би могло да се зароди истинско приятелство — заради Лъки...

Телефонът иззвъня.

— Обади се — рече Йейтс. — Сигурно е баща ти.

Аби му се усмихна неуверено и вдигна слушалката на третото позвъняване.

— Татко! — Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите ѝ. — При Хърли ли си вече? Добре ли си?

— Всичко е наред, момичето ми. Кучешки студ е навън... Мингъс прибра ли се? Виж какво, Аби, тази нощ няма да се прибера у дома. Ще можеш ли да спиш сама?

— Разбира се — потвърди Аби, опитвайки се да не мисли как ще прекара нощта насаме с Йейтс. — Не се тревожи за нищо!... О, Джон се обади. Дватама със Сенди няма да дойдат за Коледа. Сенди е бременна и не може да пътува.

— Е, това е новина! — само каза баща ѝ, като с нищо не издаде чувствата си.

— А, татко... Съжалявам, че тази сутрин се скарахме. И знаеш ли, струва ми се, че твърде много се караме напоследък. Винаги съм мислела повече за себе си, отколкото за теб. Наистина много съжалявам... И се тревожа за теб. Нека не се караме отсега нататък — дори и за Лъки, съгласен ли си? Нека просто да се порадваме истински на празника.

Баща ѝ не отговори близо половин минута.

— Добре — долетя гласът му най-после. — Нямах причини да се караш с мен. Абсолютно никакви. Конли там ли е? Искам да говоря

с него.

— Почакай малко, татко! — Решена да бъде докрай откровена с баща си, Аби продължи: — Отдавна се каня да те питам нещо...

— Да? Слушам те. — Фрейзър беше нетърпелив.

— През целия си живот си работил на това ранчо. Никога ли не ти е минавало през ума да го напуснеш? И да започнеш друг живот? — Настъпи тишина. После баща ѝ се изсмя нервно в слушалката.

— Ако бях опитал, щях да си разбия главата в стената. Но се оказах достатъчно умен, за да спра навреме.

Сърцето ѝ се сви при тези думи, но тя не се предаде лесно:

— Татко, питам те, защото наистина искам да знам: харесва ли ти животът тук? Или всичко си правил заради дядо?

Фрейзър се поколеба дали да отговори на този детински въпрос, или да го подмине с мълчание, после настоя:

— Дай ми Конли!

— Не. Най-напред ми отговори — трябва да знам! През целия си живот ли си правил това, което не си желал? Заради някого...

— Аби, не е възпитано да задаваш такива въпроси!

— Но е необходимо. Моля те, отговори ми! — Стори ѝ се, че отсреща баща ѝ изруга.

— Някои неща наистина бих могъл да направя другояче — смутено изрече той. — Например бих могъл да завърша колеж. Но... избрах ранчото. И дядо ти беше много щастлив от избора ми. Майка ти също.

— А ти — едва си пое дъх Аби, — ти беше ли щастлив?

— О, господи! — изгърмя гласът му в слушалката. — Разбира се, че бях... Поне за известно време. Но после майка ти почина и всичко стана... Как да ти кажа — различно... Аби, но това са женски брътвежи. Не обичам да водя такива разговори. Дай ми Конли, ако обичаш!

— Е, аз съм жена и имам нужда да си поговоря с някого. Кажи, до каква степен се промени животът ти след смъртта на мама?

— Господи, откъде да знам? Промени се — и това е! Изчезна смехът, веселието... Стига толкова! Това да не е разпит! А сега искам да чуя Конли... Хей! Чакай малко. Дръж се прилично с човека, чуваш ли? Той не е като оня смахнат каубой, дето му се хвърли на врата от първия ден! Конли е истински джентълмен.

— Обещахме си да не споменаваме Лъки! — нацупи се Аби.

В гласа на Фрейзър прозвучаха загрижени нотки:

— Щях да те изпратя да пренощуваш у Мингъс, но старият козел живее като... Е, скаран е с хигиената, искам да кажа... — Аби се засмя тихо. Най-голямото недоразумение — а може би и единственото — между двамата мъже, които бяха като братя, не беше свързано с работата, колкото и да бе чудно. То произлизаше от това, че в кухнята на Мингъс гъмжеше от хлебарки. — И животно не бих оставил да живее там — продължи баща ѝ. — С изключение може би на твоето нещастно конче. За да умре по-скоро и да не се мъчи, горкото... Дай ми Конли!

Йейтс пое слушалката, а Аби отиде в кухнята и се зае да приготвя вечерята. Знаеше какво ще наговори баща ѝ на Конли. Ще го предупреди да стои настрана от нея. И Конли — нали е джентълмен — ще му обещае. И като истински джентълмен ще спази обещанието си...

— Слушам, господине! — го чу тя да казва. Конли винаги отговаряше така, когато беше в добро настроение. При тези думи Аби се почувства наистина в безопасност.

Но когато той влезе в кухнята — едновременно развеселен и донякъде огорчен — и я прониза с тъмните си очи, увереността ѝ отново се замени с тревога. „Не разбирам какво става с мен! — помисли си тя с уплаха. — Защо този човек ме кара да се чувствам така неловко?“ Трябваше да се пребори с това чувство. В края на краищата между двамата съществуваше само чисто приятелство, нищо повече.

Всяко друго предположение беше изключено.

По дяволите! Йейтс не искаше тя да го възприема като мъж. Трябваше да бъде за нея просто познат. Не биваше да допуска и тя да се превърне за него в нещо повече от обикновен приятел.

И ето че той изигра превъзходно ролята си на господин Никой. Така добре я изигра, че чак го заболя. Игра дотогава, докато тя — макар и малко озадачена — го възприе най-накрая като безобидно същество. Така беше по-безопасно, утешаваше се той, но въпреки че изпита известно облекчение, много скоро се подразни от това, че Аби започна да разговаря с него като с приятелка. Говореше му за чувствата си повече от която и да е друга жена и изглеждаше толкова откровена,

че накрая предизвика тайното му негодувание. По природа Йейтс беше човек с трезва мисъл, лишена от излишни емоции, но Аби с невероятен усет напипваше безпогрешно слабите му места. „Не искам да разговарям с нея по този начин — мислеше си той почти с раздражение. — Това, което искам, е да я целувам и любя, докато всичкият сняг на Небраска — а защо не и на Колорадо? — се стопи от топлината на телата ни...“ За своя изненада Йейтс много скоро откри, че вижда в нея преди всичко жената. „Опомни се, човече, та тя е само част от случая «Кларидж»! А и обеща на баща й да се грижиш за нея.“

Привършваха вечерята и Аби сервира десерта. Беше приготвила разкошен черешов пай. В готварството нямаше равна на себе си и това още повече смущаваше Йейтс.

Беше седнала срещу него и говореше за баща си.

— Когато преди няколко години татко започна да говори наляво и надясно, че един ден ще продаде ранчото, не му вярвах. Само чакаше да умре дядо, за да изпълни намеренията си...

— Това е станало малко преди да срещнеш... годеника си, нали? — леко намекна Йейтс, като се стараше гласът му да не издаде мрачното му настроение.

— Лъки ли? Да. — Лицето й придоби необичайно сериозен вид. — Но ти никога не си ми говорил за личния си живот. Имаш ли си момиче? Или някой, за когото да мислиш?

— Не. Нямам — изстреля той на един дъх и се ядоса на себе си: отговорът му трябваше да прозвучи по-меко, по-убедително. — И така, когато дядо ти умря, баща ти реши да продава...

— Така стана. Една голяма корпорация — „Агриком“ — се кани да купува фермите наоколо. Предполагам, че татко ще се опита да продаде ранчото на тях... Трудно е да го разбере човек. Винаги крие чувствата си. И момчетата са като него. Но Лъки не е такъв. Винаги споделя какво изпитва. Лесно е да се разговаря с него. И аз съм такава — с открита душа.

Йейтс мразеше Лъки. Мразеше и себе си. И живота си мразеше. Въпреки това се усмихна и в същия миг намрази и усмивката си. Неочаквано Аби се обърна развеселена към него:

— А ти ми изглеждаш малко... загадъчен!

Думите й го изумиха. Последното нещо, което желаше, бе да изглежда загадъчен в очите й. Той отново се усмихна.

— Аз? Не може да бъде! Кое те кара да мислиш така?

— Ами... повече слушаш, отколкото говориш. И има неща у теб, които не мога да проумея. От разстояние приличаш... да кажем на италианец, но името ти представлява странна комбинация...

— Майка ми беше италианка — прекъсна я той. — А баща ми — отчасти италианец, но повече ирландец. — Тя му наля чаша кафе. До този момент Йейтс никога не беше разговарял с някого за близките си. — Майка ми никога не се чувстваше добре със здравето. Или поне в моите спомени е била винаги болна. Едва деветгодишен трябваше да се грижа за нея много повече, отколкото тя за мен. Когато умря, отидох да живея при баба и дядо. При тях всъщност започна и детството ми.

— А баща ти? Защо те е изпратил при тях? — недоумяващо го гледаше Аби. — Или... задавам много въпроси? Не е от любопитство, повярвай ми! Искам да науча повече неща за теб. Или това те обижда?

Йейтс остави вилицата си и я погледна. Такова дълбоко съчувствие прочете в очите ѝ, че лицето му се опъна от напрежение. Неволен тик разигра лявата му буза.

— Не съм обиден. Поласкан съм. — И странното тук бе, че наистина се чувстваше така. Не можеше да разбере защо. Не обичаше да говори за живота си, но сега го правеше с удоволствие: за миналото си не се налагаше да я лъже... — Баща ми не можеше да се грижи за мен. Работеше в полицията и професията му беше отговорна. Непрекъснато беше изложен на риск. Някой трябваше да ме гледа, а за гувернантка бях вече твърде голям.

— Сигурно си чувствал ужасната липса на родителите си...

— Майка си не помня много добре. Представата ми за нея е като за нещо крехко и... преходно. — За първи път в живота си Йейтс се остави чувствата да го завладеят. — Разболяла се година след раждането ми. А когато и баща ми почина, къщата заприлича на... Е, просто не беше вече истински дом за мен.

— О, Йейтс!... — въздъхна Аби и сълзите оросиха нежния мъх на страните ѝ. — Толкова съжалявам!

Той се овладя, възвърна си нормалното настроение и набоде с вилицата последното парче от пая.

— Недей. Татко постъпи тогава правилно. Родителите му бяха добри хора. Прекарах с тях няколко чудесни години. Останах в ранчото, докато баща ми се ожени втори път. Мащехата ми беше

почтена жена. Притежаваше магазин за марки и монети. Работех там след училище. От нищо не са ме лишавали.

„Господи — мислеше си Йейтс, докато ѝ говореше, — дали гледа и Гибс с тези невинни очи? Този мерзавец трябва да е паднал много ниско, за да си позволява да я лъже. Глупак! Не вижда ли какво съкровище държи в ръцете си?“

— Не разбирам как успяваш да бъдеш толкова спокоен след всичко това! — с възхищение произнесе Аби. — Вкъщи често се караме, но не мога да си представя живота без татко и момчетата... Какво стана с баба ти и дядо ти? Още ли са живи?

— Баба почина няколко месеца след смъртта на баща ми. Мисля си — досега никога не бе изричал предположението си на глас, — че я уби мъката по сина ѝ. А дядо — преди две години.

— И ти остана сам, без нито един близък?

— Не мисля, че останах сам чак тогава. — Това беше истина. От дете се беше чувствал самотен. През дългите години без родителска ласка бе натрупал доста опит за бъдещия живот на един зрял самотник.

— А какво стана с ранчото?

— Дядо ми ми го завеща. — Йейтс не можа да потисне горчивата си усмивка. — Продадох го...

— Продад си го? Не ти ли се струва, че си продал част от душата си?

— Миналото си е минало, Аби! — Той повдигна рамене. Никога не бе чувствал угризения заради продажбата на имота. А и знаеше, че не би могъл да си позволи да го задържи.

— Така е. Миналото си е минало — повтори замислено Аби. — Добре поне, че последната Коледа ще прекараме тук. Надявам се, че ще спазим и традицията. Досега винаги сме се справяли прилично с трите основни задачи по посрещането на Коледа, както ги наричаше дядо. Първата се състоеше в избора и отсичането на коледното дърво. Той, Джон и аз бяхме основните действащи лица в този сценарий. Следваше украсяването му. И тук аз получавах главната роля, а брат ми Престън ми помагаше. И накрая идваше ред на къщата и конюшнията...

— Конюшнията? — учуди се Йейтс.

— Идеята беше на мама. Венци и клонки за всяка стопанска сграда. В края на краищата, обичаше да казва тя, Коледа води началото си оттам, нали?!

— А каква беше третата задача? — неволно любопитства Йейтс.

— Опаковането на подаръците — щастливо се усмихна Аби, връщайки се към спомените си. — Вършехме го като истински магьосници. Състезавахме се помежду си кой ще се справи най-добре. Разбира се, подаръкът беше увит в лъскава цветна хартия като всеки друг подарък, но панделките, шнурчетата, различните декоративни мотиви, които използвахме за украсяването на пакетите... О, просто няма да повярваш каква фантазия прилагаше всеки един от нас!

Аби изглеждаше толкова развълнувана от спомените, че Йейтс потръпна от лошо предчувствие. Имаше цяла седмица до Коледа. А дотогава той щеше да си е свършил работата. И тя вече щеше да знае истината за Лъки. Както и истината за него самия...

Той бързо отхвърли тази мисъл от ума си и нехайно запита:

— И кой обикновено печелеше състезанието?

— Брат ми Алън. Всяка година. Никой не можеше да се мери с него. Но веднъж...

Телефонът я прекъсна. Йейтс изскърца със зъби и се помоли мислено това да не е Лъки. Когато започна тази история, всичко, което искаше, бе да намери достатъчно доказателства, за да осъди измамника. Сега с удоволствие би размазал с няколко юмука красивото му лъжливо лице.

— Извинявай — изправи се нетърпеливо Аби, оставяйки салфетката си до таблата.

Йейтс изпита огромно облекчение, когато тя напусна стаята. Не я проследи с поглед, както обикновено, а огледа кухнята. Трябваше да признае, че беше уютно местенце. Той си спомни кухнята на баба си. По това време на годината от нея се разнасяха най-различни вкусни аромати. Баба му го обичаше и глезеше толкова много, че порасналото вече момче често се объркваше в чувствата си. Убеден, че не е способен да се привърже към никого, той нямаше представа как да отвърне на толкова много обич. Дори не й позволи да го целуне на сбогуване, когато се преселваше в града при баща си и мащехата си. Вече беше на седемнадесет години — възраст, в която момчето се превръща в мъж. Никога след това не призна пред старците колко много му липсват — бе твърде затворен, едва ли не груб, за да обсъжда чувствата си.

И сега какво, презрително сви устни Йейтс. Защо трябва да се измъчва, че ще нарани душата на някакво си непознато синеоко момиче? Та тя сама си беше виновна, че бе попаднала в капана на Лъки Гибс...

А що се отнася до Йейтс, убеждаваше сам себе си той, чувството, което изпитва към нея, не е нищо друго, освен похотлива, срамна страст — страст, прикрита под маската на съчувствие. Аби не бе докоснала сърцето му, тя само беше събудила желанието и сексуалните му фантазии... Упорито придържайки се към тази мисъл, Йейтс съвсем не си даваше сметка, че единствената му цел беше да опази непокътнат мъжкия си цинизъм и самолюбие...

От всекидневната долиташе гласът на Аби и макар че той чуваше само отделни фрази, не бе трудно да разбере от интонацията ѝ, че разговорът никак не я радваше. Йейтс се надигна инстинктивно и отиде при нея.

— О, разбирам — струеше от гласа ѝ пресилена бодрост, а в очите ѝ блестяха сълзи. — Честита Коледа все пак! Обичам те!... О, да, знам, че в семейството ни не използваме такива изрази и това е причината да ти го кажа... Дочуване, Престън. Поздрави Марси и ѝ кажи, че много съжалявам...

— Какво се е случило? — попита Йейтс.

— Беше Престън. Не могат да дойдат за Коледа. Майката на Марси е в болница. Предстои ѝ операция. Ще отидат там. — Аби стисна устни, за да не се разридае.

— Но, виждаш, че друг избор нямат...

— Знам — кимна тя. — Вършат това, което трябва. Мястото на Марси сега е при семейството ѝ. А мястото на Престън е до нея... Вярно, ще ми липсват. За първи път ще празнуваме Коледа без дядо. И без Джон. А сега и без Престън...

Йейтс не можеше да се владее повече. Знаеше, че ще стане от мястото си и в следващия миг ще я грабне в обятията си. Сърцето му биеше толкова силно, че го чувстваше едва ли не в гърлото си. Не можеше да диша, кръвта нахлу в слепоочията му и желанието превзе тялото и душата му. Стана, сложи ръка на рамото ѝ и почти насила я обърна към себе си. С другата си ръка обви кръста ѝ и настойчиво я привлече към себе си.

Неочаквано и за самия него Аби сложи ръцете си на раменете му и се притисна към гърдите му. Нещо сякаш се пречупи в него. Устните му се наведоха бавно към лицето ѝ. Желаше я твърде много, за да се подчини на волята си. Просто не беше в състояние да се спре.

Но думите ѝ го спряха:

— Поне Лъки да беше тук! — въздъхна с копнеж Аби и веднага се сепна: — О, съжалявам! Но нищо не мога да направя срещу това...

Сърцето му се вледени. Вдигна глава и отправи неவிждащ поглед към коледното дърво. Стоеше неподвижен като статуя и държеше в ръцете си жената, в която бе влюбен и която плачеше за друг. За мъжа, когото той трябваше да унищожи. В името на закона. И за лично отмъщение.

СЕДМА ГЛАВА

Аби не плачеше, въпреки че сълзите напиреха в очите ѝ. Притиснала лице до гърдите на Йейтс, тя се бе вкопчила здраво в раменете му, опитвайки да възвърне самообладанието си.

Трябваше да се намира в обятията на Лъки, а не в неговите. Но Лъки беше на хиляди километри отгук и Йейтс — скованият, непохватен Йейтс — беше единственият в този момент, който ѝ предложи утеха. И тя я прие — без колебание и излишни въпроси. Прегръдката му не беше така нежна и топла — като на Лъки, а и устните му не ѝ нашепваха гальовни думи в ухото, което Лъки винаги правеше с охота. Но колкото и неопитни да бяха ласките му, Аби се чувстваше защитена и сигурна в ръцете му.

Засрамена от мислите си, тя се отдръпна, страхувайки се да срещне погледа му. Да сравнява двамата, макар и неволно, беше направо несправедливо спрямо Лъки. А да се оставя да я прегръща друг мъж, си беше чиста изневяра. Слабостта ѝ с нищо не можеше да се извини, заслужаваше само презрение...

— Съжалявам — отпусна се тя в най-близкия стол, все още криейки поглед.

— Всичко е наред.

— Наистина се получи много лошо... — Аби отметна коси назад. — Но все пак Алън ще си дойде. И Лоръл. И двете им деца. Момчетата са много забавни, ще видиш. Всъщност Коледа е празник преди всичко за децата, не мислиш ли?

— Предполагам.

— Трябва да опаковаме и подаръците. Това е най-веселата част от тържеството. Дори е по-забавно от самото отваряне на пакетите, нали?

— Така казват...

Аби тръгна към кухнята. Йейтс ѝ препречи пътя. Очите му я гледаха сериозно и загрижено зад очилата:

— Сега пък какво?

— Ще измия съдовете. Ще нахраня кончето. А след това ще се заема с украсата на къщата.

— Аби, вече е девет часа. Аз ще нахраня кончето, а ти иди да поспиш. Видя какво ти се случи миналата нощ. Не се пресилвай! — Той отново посегна да я помилва, но ръката му се отпусна безпомощно.

— Чувствам се добре — отвърна лаконично тя и се обърна гърбом към него. — Моля те, остави ме. Имам нужда да бъда сама...

Когато привърши със съдовете, Аби погледна към стаята на дядо си. Лампата още светеше. Йейтс заслужаваше похвала: енергията му беше неизчерпаема. Беше уважил желанието ѝ и я бе оставил сама. След като нахрани Фрости, тя занесе храна и на Ъгли — боязливото черно куче, за което се грижеха от година и половина и което живееше под верандата. После се върна във всекидневната и се заизкачва по стълбата, водеща към тавана. В този миг вратата към кабинета на Майло се отвори и Йейтс застана мълчаливо на прага.

— Какво искаш? — хвърли му Аби подозрителен поглед. Дрехите му все още изглеждаха безупречно изгладени, но по страните му бе набола брада. Имаше хубава брада в сравнение с Лъки. Колко ли бе приятно да потъркаш лице о твърдите остри косъмчета... „Що за хрумване!“ — ядоса се тя, обърна се и продължи да се изкачва по стълбата.

— Предполагам, че се готвиш да сваляш някакъв багаж от горе — иронично подхвърли Йейтс. — Не забравяй, че баща ти ме предупреди да се грижа за теб.

— Не е необходимо — долетя гласът ѝ откъм тавана.

Но кутиите, които поиска да свали долу, бяха подредени доста по-високо, отколкото бе предполагала. Досега винаги Престън се бе грижил за тяхното сваляне.

Миналата година, спомни си тя, беше поканила Лъки да помага в коледното украсяване на къщата, но той беше отказал под предлог, че си е ударил лошо гърба при последното рудео в Хюстън. Всички — дори и децата — се бяха включили в украсяването, само той бе останал на сладка приказка с дядо ѝ. Най-много се беше възмутил Престън. „Всеки път — бе казал той, — когато стане дума за работа, го заболява или гърбът, или рамото, или нещо друго...“ Но според Аби Лъки отново имаше право: работата му беше рискована и опасна. А

посещенията му в „Рая“ бяха един вид начин да се отпусне и отмори, пък и дядо й винаги се радваше на компанията му...

Тя се намръщи и реши да складира кутиите една по една поблизо до отвора на тавана. Но горе беше прашно и Аби се закашля, когато се опита да ги пренесе. Йейтс не можеше да гледа повече безучастно. Изви глава в страни, за да избегне облака прах откъм тавана, качи се при нея и без усилие пренесе целия куп кутии във всекидневната.

— Недей — викаше тя след него, — ще се изцапаш!

— А ти ще паднеш по стълбата и ще си счупиш врата!

Много скоро Аби се убеди, че не би успяла без негова помощ. Когато слязоха долу, тя го огледа. По снежнобялата му риза се бяха появили тъмни мръсни петна, а по косата му тук-там бе полепнала паяжина. Едва устоя на желанието да посегне и да я отстрани. Вместо това само каза:

— Късно е вече.

— Не съм изморен.

— Тогава върви да работиш на компютъра!

— Разболях се от него — измърмори той.

— Е, добре тогава — въздъхна примирено Аби. — Най-напред ще окачим гирляндите. Във всеки горен ъгъл на стаята има малки гвоздейчета, виждаш ли? — Тя отвори кутията. Вътре лежах, грижливо сгънати, десетки метри гирлянди, представляващи бодлива зеленика с редуващи се тъмнозелени листа и яркочервени зърнести плодове. Йейтс ахна:

— Откъде си ги взела? С тях можеш да украсиш половината щат!

— Останали са от майка ми — усмихна се Аби. — Някога в Байсън Сити имаше универсален магазин. Когато собствениците му фалираха и решиха да го закрийт, разпродадоха на ниски цени всичката стока и цялото имущество, дори коледната украса. Спомням си мама, когато се върна развълнувана вкъщи — беше закупила половината от тази украса.

— Купила половината украса на цял универсален магазин? — изуми се Йейтс, като поемаше от Аби поредния гирлянд, за да го окачи. И двамата бяха стъпили на столове, за да улеснят работата си. Към единадесет часа прекъснаха за малко, за да нахранят Фрости, и този път Аби позволи на Йейтс да й помогне. След като окачиха

гирляндите и поставиха венци и лампички на прозорците, двамата подредиха библейската сцена с раждането на Христос в яслите. Фигурките също бяха останали от майка ѝ — беше ги събирала още като дете. Бяха стари и похабени от времето, но Аби ги обичаше и за нищо на света не искаше да ги замени с посребрените и позлатени играчки, които продаваха по магазините.

— Погледни този пастир! — посочи тя на Йейтс малка изтъркана фигурка. — Виждаш ли колко е смешен? Брат ми Джон си е чесал зъбите с него, когато е бил бебе... А този ангел без крила! Престън имаше куче — коли. И един ден то прегриза крилата на ангела. Какво да се прави! Сега прилича на... земен ангел!

— Земен ангел — повтори Йейтс, като погледна най-напред фигурката, а после Аби. Нещо в очите му я смути и разтревожи и тя извърна поглед.

— А на тази камила трябваше да ѝ лепим задните крака — Джон удари Алън по главата с нея...

— Точно в духа на празника! — засмя се Йейтс.

— Татко обичаше да казва, че също като в приказката за тримата мъдrecи и той си е взел белята с трима... глупаци.

— И с един земен ангел...

— Не бих казала. Никога не ме е наричал ангел. По-скоро обратното. Близките ми винаги смятаха, че съм непослушна и непокорна като братята си.

— Вярвам им... — Усмивката му накара сърцето ѝ да се преобърне и тя замълча.

— Виж какво — предложи му след малко, — и сама мога да подреда фигурките. Защо не си легнеш?

— Не ми се спи... А и не ми се работи на компютъра. О, виж тук! Има цяла кутия с венци.

— Те са за конюшнията. Не можем да ги окачим посред нощ!

Няколко секунди седяха мълчаливо и слушаха пронизителния вой на вятъра около къщата. Аби постави фигурките на Йосиф и Мария в центъра и размени местата на няколко овце.

— Може ли да те питам нещо? — прокара език тя по пресъхналите си устни. — Казваш, че мразиш компютъра си. Звучи така, като че ли мразиш работата си. Защо я вършиш тогава?

Йейтс мълча дълго, преди да ѝ отговори.

— Да приемем, че засега трябва да се задоволя с нея...

— Засега? Искаш да кажеш, че имаш намерение да се заловиш с нещо друго?

Отново мълчание. Аби се огледа смутено. Започна да се страхува, че става досадна с въпросите си.

— Да. Имам — кратко отвърна Йейтс и махна с ръка, сякаш искаше да каже: „Но това сега не е толкова важно...“ — Готвя се да купя спортен клуб или малка охранителна фирма. Безопасност чрез електронни алармени системи.

Тя поклати изненадано глава:

— Алармени системи? Какво общо имат те с монетите? Как изобщо се решаваш да се занимаваш с нещо, което не разбираш?

— Е, проявявам някакъв интерес към тях... Но това е всичко.

— И си сигурен, че ще ти хареса?

— Не знам. Изглежда като добра инвестиция. А и ще имам повече свободно време, повече свобода... Ще мога да играя голф, да спортувам...

— Но... все още не разбирам — монети и алармени системи! Къде е връзката?

— Сега ще ти обясня — започна той, като подбираше най-точните думи. — Нека да ти разкажа една история. Знаеш, че търговията с монети е странен бизнес.

— Навярно е така — вдигна рамене тя. — Никога не съм мислила върху това.

— Пазарната цена на монетите ту се покачва, ту спада. Процесът е цикличен и се повтаря непрекъснато. Точно сега сме в застой. Цените са ниски.

— И бизнесът ти не върви... Затова искаш да излезеш от играта, нали?

— Не точно затова. През последните десет години цените ме устройваха отлично. Дилърите натрупаха доста пари през този период. Но постепенно нещата се промениха. Голямо предлагане, почти никакво търсене.

— Наистина ли? — Аби се чудеше защо Йейтс е толкова предпазлив и така внимателно подбира думите си.

— От няколко години насам из цялата страна излязоха наяве доста мръсни истории с незаконна търговия и обири на монети. Но

какво се оказа в края на краищата? Че в повечето случаи монетите не са били откраднати!

— Да?

— Било е инсценировка. От самите собственици. Заради застраховката, разбираш ли? Вместо да банкрутират, те получават парите в брой и изчезват зад граница.

— Крадат самите себе си?

— Не. Наемат някого, който да ги обере, и после делят парите... Спомняш ли си, преди години пресата писа за един дилър на име Кларидж в Омаха?

— Като че ли... да — кимна тя.

— Кларидж и съдружникът му Робинс също инсценирали кражба с взлом. Изпълнителят бил Робинс, но това се разбра по-късно. Та двамата получили тлъста сумичка от застрахователната компания, а освен това задържали и уж откраднатите монети. Дотук добре. Но започнали незаконна търговия с тях.

— Продавали са укритите монети?

— Тайно. Но някои от тях представлявали изключителна рядкост и стрували по няколко хиляди долара парчето. Ако ги продават легално, мислели те, експертите ще забележат. Освен това ще се докладва за появилата се на пазара крадена стока. Какво да правят? Тогава Кларидж решил да наеме доверени хора, които да продават вместо него из цялата страна и в чужбина. А някои да вършат и обири от време на време...

— А те знаели ли са, че ще продават крадена стока?

Йейтс се усмихна хитро:

— Някои да. Но не ги е било грижа. Кларидж им предлагал доходен бизнес на добра цена.

— Мисля, че си спомням нещо по случая... Не беше ли въввлечено и ФБР в играта?

— Най-напред разследването започна от застрахователната компания, а после се намеси и ФБР. Кларидж не би могъл да крие бизнеса си вечно. А освен това в цялата страна съществува огромна компютърна мрежа, занимаваща се с монетната търговия. Когато крадените екземпляри започнаха да се появяват тук и там, веднага бяха забелязани...

Аби замислено въртеше безкрилия ангел в ръцете си. Беше неспокойна. Защо Йейтс ѝ разказваше всичко това?

Историята отпреди няколко години се връщаше бавно в съзнанието ѝ и тя смътно подозираше, че Йейтс не я споменава току-така.

— Не е ли странна цялата тази история? — предпазливо попита тя. — И не е ли създал този... Кларидж твърде сложна система за далаверите си?

— Правилно задаваш въпроса. След двегодишна незаконна търговия той и Робинс претърпели автомобилна катастрофа. Чист малшанс. Робинс загинал на място, а Кларидж изгубил единия си крак. Вече инвалид, мръсникът не бил в състояние да продължава играта сам. Търговията и обирите спрели за известно време.

— И какво, продължили ли са след това?

— Много скоро — кимна Йейтс. — Чела ли си във вестниците за така наречената „Лудория със стюардесите“? Сред наетите да работят за него имало и две стюардеси. Те пазели откраднатата стока, продавали я, когато имали сгоден случай, и му носели парите в брой. Винаги в брой. Не искал да оставя следи.

— Точно така — спомни си Аби. — Случаят със стюардесите! Тогава Кларидж беше убит. И един от ФБР. А друг беше ранен.

Йейтс сви мъчително устни.

— Да, един загина. Кларидж го застреля. Другият — таен агент от Небраска — беше ранен. А Кларидж, както правилно си запомнила, бе убит. Никой не бе очаквал, че ще се съпротивлява. Всички мислеха, че операцията ще протече по вече разигран сценарий. Но не стана така.

— Спомням си. Беше казал: „По-добре да умра, отколкото да попадна зад решетките“ или нещо подобно. Но защо съм останала с убеждението, че имаше още някой с него? И той бе успял да избяга?...

— Да. Имаше още един мъж. И той наистина избяга.

— О, господи! Спомням си снимките на стюардесите. Бяха толкова млади и красиви! Не е ли жалко — оттук нататък животът им ще е съсипан...

— Били са му куриери. Работата им е отговаряла идеално на условията за контрабандна търговия. Пътуват си от град на град, от щат на щат, и никой не се усъмнява в тях. Но както стана известно покъсно, имало е и трети куриер. Досега още не е открит. Известно е

само, че е мъж. И може да се каже — опасен. Почти пребил до смърт един клиент, който се опитал да подбие цените. В техните среди е познат под прозвището Палача. Кларидж го използвал само в краен случай. В нощта, когато се приключи със случая, Палача също бил на местопрестъплението и участвал в стрелбата.

Аби постави ангела между Йосиф и Мария, чудейки се защо Йейтс ѝ представя цялата история с такава странна смесица от нежелание да говори и внезапни пристъпи на ярост.

— И как е успял да се измъкне?

— Единственото лице, което го е видяло, е бил умиращият агент от ФБР, застрелян от Кларидж. Палачът е стрелял в агента от Небраска изотзад и е избягал. Пълен хаос.

— Ужасно! А клиентът, който едва не умрял след побоя, не е ли успял да го опише?

— Не пожелал. Мръсникът го е заплашил със смърт.

— А стюардесите? И те ли не са казали нищо?

— Само са чували за него. Дори не знаят истинското му име.

Аби клекна на пода и започна да проверява кутиите, за да се увери, че не е пропуснала нещо.

— Е, сигурна съм, че все някога ще го хванат — рече тя с безразличие, ровейки из хартиите.

— Ще го хванат — кимна Йейтс и замълча.

— Но какво общо има случаят с теб? Да не би някой да се е опитал да те обере?

— Не, не е това. — Ръката му неволно намести слуховия апарат. Полазиха я тръпки. Какво намекваше Йейтс? Изглеждаше така, като че ли се колебаеше дали да ѝ съобщи нещо важно, или не. Но какво? Изведнъж през главата ѝ мина ужасна мисъл. Тя го погледна разтреперана и прошепна:

— О, не! Не искаш да кажеш това, нали? Не искаш да ми внушиш, че дядо е търгувал с крадени вещи! Ако е било така, знай, че е станало случайно. Той беше изключително честен и порядъчен човек!

— Господи, Аби, как можа да си помислиш това?! Вярвам в почтеността на стария Майло и не го обвинявам в нищо. Ако все пак нещо не е наред с колекцията му, то е станало без знанието му. И ако липсват някои монети, те трябва да се върнат на мястото им.

Тя облекчено въздъхна.

— Да, така ще бъде най-справедливо.

— Справедливо! — повтори Йейтс и в гласа му сякаш прозвуча ирония. Но той не се шегуваше. Изражението му беше каменно, почти заплашително.

— Виж какво, Йейтс — обърна се решително към него тя. — Ако ми разказваш тази история, само за да ме подготвиш за нещо непредвидено...

— Не, не! Не е това причината! Разказах ти я, за да ти покажа връзката между монетите и алармените системи. Нали искаше да я разбереш? Ако обраните собственици притежаваха алармени системи, Кларидж и хората му никога нямаше да успеят да нахлуят в домовете и магазините им. Застрахователните компании също се нуждаят от някой, който да помисли за клиентите им. От тази идея ще излезе добър бизнес, вярвай ми! — Йейтс се изправи и се приближи до верандата. Аби го проследи с поглед, не знаейки какво да мисли. Съзнаваше, че разказът му я бе развълнувал повече, отколкото бе предполагала. Но защо?

— Това ли е единствената причина, която те подтикна да ми разкажеш всичко това?

— Да. Единствената. — Той допря длан до покритите със скреж прозорци. — Трябва да си лягаш вече, Аби. Аз ще дам на жребчето следващата доза храна. А дотогава ще поработя на компютъра.

— Но нали каза, че...

— Отново ме обзе треска за работа.

— А ако не успееш да получиш достъп до дискетата?

— Тогава ще се наложи да прегледаме двамата с теб колекцията. Да се надяваме, че имаш добра памет. Но все си мисля, че дотам няма да се стигне.

— И аз така мисля...

Но Йейтс, който иначе беше любезен човек, не й отговори нищо. Дори се обърна към прозореца, с гръб към нея. Аби се поколеба няколко секунди, после тръгна към спалнята си. Изкачваше третото стъпало, когато ръката му почти я сграбчи за китката.

— Какво има? — разтревожено се обърна тя към него.

— Аби, аз... — Той се наведе към нея, а тъмните му очи я пронизаха изпитателно. — Искан да те питам нещо: какво ще стане,

ако изведнъж се окаже, че Лъки е замесен в случая Кларидж?

Тя се закова на място.

— Това не би могло да стане — произнесе накъсано. — Никога! Лъки ме обича и аз го обичам. — Думите ѝ набираха скорост. — Какво искаш да кажеш?

— Нещата невинаги свършват така, както ни се иска.

— Но този път ще свършат с добър край. Двамата се обичаме!

— Добре, добре — възпря я той. — Беше само хипотетичен въпрос от моя страна. Но все пак, мислила ли си, че ако...

— Тук няма и не може да има „ако“! — Аби се чудеше откъде се бе взела тази увереност в гласа ѝ. — Обичам го. И той ме обича. А това е главното.

— Аби, а ако... ако... — Ръката на Йейтс стисна китката ѝ още по-здраво. — Господи! Светът не е нищо друго, освен едно безкрайно повторение на стотици хиляди „ако“...

Той не можа да продължи. Устните му покриха нейните с такава изгаряща страст, че тя притвори очи изтръпнала. „Светът на стотиците хиляди «ако» е светът на рисковете, Йейтс, и този свят не е моят“ — искаше да му отвърне, но целувката му така безмилостно опустоши кадифените дълбини на устата ѝ, че тя едва успя да промълви:

— Не, не, не...

Но душата ѝ крещеше: „Да, да, да!“. Вилицата все още бушуваше, но Аби беше сляпа и глуха за всичко наоколо. Вятърът виеше около къщата, но тя вече не го чуваше. Студът проникваше през прозорците на верандата, но на нея ѝ беше горещо. Навън беше мразовита зима, но крилете на любовта я носеха към знойното лято.

Йейтс отдръпна устните си и зарови лице в косите ѝ. Държеше я — просто я държеше — в прегръдките си и тя си почиваше, заслонена от широките рамене и силния му гръден кош, притворила очи, замаяна и притихнала.

Телефонът иззвъня. Аби се отдръпна с виновни очи, а Йейтс пусна надолу свитите си юмруци и наведе глава. Обърна се гърбом към нея и пхна ръце в джобовете си. Аби вдигна разтреперана телефонната слушалка.

— Ало, сърчице мое! — На телефона беше Лъки. — Кажи ми колко много ме обичаш! Имам нужда да чуя гласчето ти, сладко мое ангелче!...

ОСМА ГЛАВА

Поразена от изумление, Аби отвори уста да отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Кръвта биеше в слепоочията ѝ.

— Добре ли ме чуваш, бебчо? Каж ми колко ме обичаш!

Аби закри с ръка очите си. Това беше Лъки, мъжът, когото обичаше, на когото бе дала обещание да остане вярна цял живот, мъжът, с когото възнамеряваше да...

— Аз... — Тя не смееше да отвори очи. Усещаше, че Йейтс стои зад гърба ѝ и чува всяка дума. — Аз... те обичам много. — От гърдите ѝ се изтръгна мъчителна въздишка. — И ще те обичам винаги.

— А след това?

— Мъничко и след това... — „Господи, какво направих? — отчаяно прехапа устни тя. — Какво направих!“

— Исках да чуя гласа ти, мила — викаше Лъки в телефонната слушалка. — Знаеш ли, малко съм посинял...

Очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Да не си паднал? Какво се е случило? — Въображението ѝ започна да рисува какви ли не страхотии.

— Претърпях малка злополука. Лошото е, че ще трябва да остана тук повече, отколкото възнамерявах.

— Злополука? — Аби беше ужасена.

— По дяволите! — ядоса се Лъки. — Опитах се да карам сърф. Мислех си — яздя бикове, та един сърф ли ще ме уплаши?

„Ето, ето го наказанието божие за това, което сторих — с разкаяние мислеше Аби. — Вината е моя, че той се е наранил... Само моя!“

— И какво се случи? Лошо ли си ударен?

— Опитах да се прехвърля през една огромна вълна, но проклетото нещо се преобърна и ме шибна в лицето...

— О! — ахна Аби. Лъки имаше такова прекрасно лице, че тя дори не би могла да си го представи обезобразен. А и той много се гордееше с него; бе по-суетен и от жена.

— Опитвах се да го обърна с ръка, но той пак ме удари — този път в окото. Ретината се е отлепила, каза докторът.

— Господи, Лъки! — простена Аби и едва не се разрида. Сега Лъки нямаше да може да язди! Беше ужасно: можеше да получи увреждане на окото за цял живот. Трябваше да минат седмици, дори месеци, преди да му разрешат да язди... Сълзи се събраха в тъгълчетата на очите ѝ.

— В болницата ли си?

— Да. Под наблюдение. Ще ме изпишат утре.

— Но в такъв случай ще можеш да си дойдеш у дома? — В гласа ѝ се прокрадна плаха надежда. Ако сега Лъки си дойде, всичко ще възвърне обичайния си ритъм.

— Но каква полза ще има от моето завръщане? Не мога да участвам в родео, не мога да печеля пари... А и Фетърман иска да поостана със семейството му.

— Фетърман?

— Да. Босът, на когото гостувам. Когато се случи нещастieto, бях с децата му, забавлявах ги. И сега семейството му се чувства донякъде виновно за случилото се. А от друга страна нямам голям избор. Трябва да се върна или със самолета му, или да чакам да ми купи билет.

— Господи, Лъки! — разочаровано прозвуча гласът на Аби. — Колко време ще останеш при тях? Не можеш ли сам да си купиш билет? Искам да кажа, бих могла да ти изпратя пари...

— Но, Аби, защо? Има ли смисъл да изхарча всичките си спестявания, само за да се върна в Небраска и да умра от студ там? Тук имам своя стая, безплатна храна, осигурена работа. Пък и в края на краищата това са Хаваите! Лошото е, че в момента са ме напъхали в тази проклетата болница, докато всички останали се забавляват...

— Кой се забавлява?

— Всички... Искам да кажа, Фетърман празнува рождения ден на едно от децата си в ресторанта на хотела. Страшен купон! — Той изруга. — Мразя болниците! И злополуките!

— Знам. — Когато се лекуваше в болницата в Байсън Сити, Лъки често изпаднаше в мрачни настроения и я уверяваше, че тя е единственото хубаво нещо в живота му, заради което си заслужава да живее.

— Лежа в това проклето легло — не преставаше да се оплаква той, — и гледам през прозореца. Какво друго ми остава?... Да знаеш каква нощ е навън! Виждам орхидеи, палми, лунна светлина... А аз съм наврян тук!

— А тук е тъмно като в рог — опита се да го успокои тя. — Навън върлува снежна виелица...

— Поне това си спестих! — прекъсна я Лъки с горчив смях. — Ох, как боли!... Главата ми. Ще се пръсне. Особено когато се засмея. Никак не е приятно да лежиш тук сам. Особено когато всички са на... — Той се сепна и веднага се поправи: — Особено когато си толкова далече от мен. Истински ад е тук в болницата, скъпа! Напомня ми времето, когато бях съвсем малък. Веднъж си счупих крака. Татко беше вече в затвора, а глупавата ми майка трябваше да работи. Лежах сам вкъщи, с онзи чугун на крака, а пред мен — телевизорът, шест бутилки топла бира и кутия бисквити. Цял месец живях на бира и бисквити. Господи, оттогава мразя да се залежавам!

Аби притвори очи, изживявайки за кой ли път нещастieto на Лъки. Често ѝ беше разказвал тази история — изглежда тя не излизаше от главата му и беше нещо като символ на нещастното му обругано детство.

— Съжалявам — промълви тя и наистина съжаляваше: за трудното му минало и сегашното му страдание, за заминаването му и за пристигането на Йейтс, както и за собствената си непростима глупост.

— Кажи ми всичките хубави думички, които искам да чуя, сладка моя!

Аби се размърда неспокойно, долавяйки дъха на стоящия зад нея Йейтс. „Остави го, нека чуе! — помисли си тя с някакъв непознат ѝ дотогава хъс за отмъщение. Лъки е единственият, когото обичам. Това, което се случи между мен и Йейтс, е недоразумение — глупаво, грозно недоразумение.“

— Ти си красив... — доближи тя слушалката до устните си, за да може Лъки да чува по-добре. Беше я помолил да му казва няколко заучени фрази от време на време, когато крехкото му мъжко самочувствие имаше нужда от стимулиране. — Красив си и си умен, смел си и си най-добрият състезател по родео на запад от Мисисипи.

— Забрави „чаровен“ — поправи я той.

— О, разбира се! — почти се огорчи Аби и още веднъж повтори това, което Лъки искаше да чуе.

— Така вече е по-добре... О, Аби, щях да забравя! Искам да ми направиш една услуга.

— Да? Слушам те. — Най-после Аби изпита необходимост да остане сама, затова недоволно погледна Йейтс. Присъствието му като че ли нажежаваше въздуха в стаята.

— В сейфа на дядо ти имам увити няколко мои монети. Върху ролката ще видиш етикетче с инициалите ми. В много лошо състояние са и нямат почти никаква стойност — ще получа най-много десет-двадесет долара за тях. Прати ми ги с Бърза поща, чуваш ли? Най-малката дъщеря на Фетърман колекционира монети. Обещах да ѝ подаря няколко... Не отваряй пакетчето! Само ми го прати. Това е най-малкото, което мога да направя, за да им се отблагодаря за грижите. Изпрати ги до имението на Фетърман, сега ще ти дам адреса... Взе ли си нещо за писане? Сега запиши, сърчице мое...

Докато записваше, Аби бе сбърчила замислено вежди. За първи път чуваше, че Лъки съхранява нещо свое в сейфа на дядо ѝ. Дори не можеше да си спомни да ѝ е споменавал подобно нещо.

— Веднага го изпрати! — поръча ѝ той настойчиво.

— Но аз... сега не мога. Навън е кучешки студ...

— Веднага, щом можеш, бибчо. Направи го заради своя Лъки, сладката ми. Обичаш ме още, нали? Мен и само мен, сега и завинаги?!... Хей! — извика той въодушевено. — Виж ти! Имам посещение! Трябва да затварям, Аб. Ще ти се обадя някой друг път. И направи това, за което те помолих, чуваш ли?

Аби не успя да отговори. Звукът от прекъсването на връзката отекна болезнено в главата ѝ. Тя бавно се обърна към Йейтс:

— Сигурно много се гордееш с поведението си?

Йейтс докосна слуховия си апарат:

— Това нещо действа безупречно. Но защо ми се струва, че не харесах това, което чух?

Аби потърка с опакото на дланта устните си, сякаш искаше да изтрие спомена от целувката му.

— Тогава сме квит. Защото и на мен не ми харесва това, което правиш.

— Харесваше ти, докато каубоят не позвъни...

— Виж какво, Конли — изправи се тя решително, — това, което се случи между нас...

— ... не означава нищо — довърши той мисълта й. — Абсолютно нищо! Бяхме уморени, объркани, той ти липсваше — кимна Йейтс иронично към телефона — и за около минута като че ли не бяхме ние. Но стига шеги! Повтарям — беше само моментна слабост... Но ако все пак искаш някакъв съвет за нещо, кажи!

— Благодаря. Не от теб.

— Е, ти си знаеш. Но той е хитър — истински дявол!... Имам предвид Лъки — поясни Йейтс. — Ранен, лежи самотен и има нужда от съчувствие. Но дори не иска и да чуе да се върне, нали? Иска да остане на Хаваите! Докато ти и баща ти се убивате от работа тук...

— Престани! — отрязва го Аби. — Върви в стаята си и върши това, за което ти се плаща! Или си лягай. Но се махни от пътя ми и от... живота ми! И не подслушвай личните ми разговори! Не чу какво говореше той, нали?

— Това, което чух, касаеше само един човек. Него. Запита ли те поне веднъж как се чувстваш ти?

Заболя я. Само с един удар Йейтс бе докоснал най-чувствителното й място — унизената й до болка душа.

— Това не е твоя работа.

— Вярно. Но всеки на мое място щеше да го обвини. Не го интересува какво става тук, въпреки че му каза за тежката зима, за това, че баща ти можеше да загине във виелицата, че дни и ноци не си спала, за да спасиш кончето... Не се поинтересува, по дяволите, дори и за това, че си сама с непознат мъж вкъщи! Е, ти как би оценила човек, който не се грижи за нищо друго, освен за себе си?

— Но той е ранен, самотен е, на хиляди километри от дома...

— Аби, не бъди глупава! Та той е на Хаваите, за бога! Заминал е там, без дори да ти се обади! Това момче добре си опича работата. Как може красиво и добро момиче като теб...

— Лъки има нужда от мен! — избухна тя. — Никой не го разбира — никой от вас! Цял живот хората са го преследвали за какво ли не. А аз не съм. Никой не му е помагал. Само аз. Никой не се интересувал как е живял досега. Освен аз. Е, тогава?

Йейтс се изсмя нервно. Така му се искаше да я напляска.

— Съчувствието е хубаво нещо, Аби — прозвучаха думите му язвително. — Въпрос на възпитание. Но прекаленото съчувствие е опасно, дори — извини ме за израза — за любовта.

Душата ѝ се разбунтува. Прииска ѝ се да го нарани с думи така, както той я беше наранил; да го заболи така, както нея я болеше.

— Може би си просто ревнив — промълви тя. — Защото той е истински мъж, а не конте с колосана яка като теб. Той язди бикове, а ти въртиш писалката. Всеки миг Лъки рискува живота си, а ти... правиш описи. Върви да си играеш с компютъра, Конли, и ме остави на мира! Имам по-важна работа от проверяването на разни списъци... — Аби тръгна с отмерена крачка към верандата. Догони я ругатнята на Йейтс — изречена едва чуто, кратко, но гневно.

Йейтс реши да работи цяла нощ. Стоеше пред екрана на компютъра и скърцаше със зъби — бе постъпил като истински глупак, не, дори по-лошо... Не знаеше защо го направи. Всичко, което искаше, беше да предупреди Аби, да я подготви за истината, която скоро щеше да излезе на бял свят, да предотврати шока, който я очакваше.

Но това ли беше всичко? Това ли бяха истинските му намерения? Той се почувства неловко. Никак не би искал да среща отново Лъки Гибс — още повече тук, в ранчото. Нямаше да издържи да дели с някого Аби — искаше я само за себе си. Откритието го съкруши. Не можеше да отбягва повече истината. Беше влюбен — отчаяно и безнадеждно. Досега бе харесвал жени и ги бе пожелавал. Бе пробвал и другия вариант — бе пожелавал и получавал жени, а след това ги бе зарязвал. Но Аби го беше разтърсила емоционално до дъното на душата му. Беше красива, добра и състрадателна, последователна и силна. Понякога му се струваше, че във вените му вместо кръв бушува огнена река. Стараеше се да се държи и разговаря любезно, но в сънищата си се любеше с нея до забрава...

Не беше устроен да се привързва към други хора. Знаеше, че привързаността и любовта носят страдание. Откакто бе продал семейното ранчо, никога не се беше връщал назад в спомените си. Аби Хейл бе устроена по-различно от него. Все за нещо тъгуваше, непрекъснато си спомняше и се тревожеше за някого, често се безпокоеше за бъдещето. Йейтс не можеше да не я съжали за това. И

същевременно да не ѝ се възхити... Как би искал да не я бе срещал никога през живота си! Чиста лудост ще е да се обвърже с жена като нея...

Когато се събуди, Аби посегна за будилника. Не можа да го намери и уплашена, се втурна надолу по стълбите. На верандата светеше и още отдалече тя успя да види циферблата на часовника, поставен на масичката: беше малко след шест.

„Невъзможно!“ — разтърка очи и хукна към кухнята. На вратата се сблъска с Йейтс така силно, че почти отхвъркна встрани. Все още сънена, тя се взря в лицето му — бръчките на челото му се бяха врязали още по-дълбоко, а умореният му поглед зад очилата гледаше пусто и безизразно. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, а в ръката си държеше шишето на Фрости.

— Какво правиш? — запита Аби с леден тон и отстрани един кичур от челото си. Все още не му беше простила за вчерашните думи. И на себе си не беше простила.

— Ще нахраня жребчето. Връщай се в леглото! — Йейтс я хвана за раменете и я побутна към спалнята ѝ.

— Ти си лягай! — дръпна се тя. — Това е моят кон и аз ще се грижа за него!

Йейтс не отговори, мълчаливо се приближи до кончето, клекна и го изправи. Дългите крака на Фрости все още трепереха, затова той го подпря с едната си ръка. На верандата беше доста студено. Навън виелицата още бушуваше. Вятърът виеше и стенеше и дървените подпори на къщата скърцаха оглушително.

— Влез вътре — нареди Йейтс, без да се обръща към Аби.

— Колко часа си спал през последните два дни? — запита тя съчувствено. — Три и половина, не повече, нали?

Той не отговори. Докато придържаше кончето, през тънкия плат на ризата се очертаваха силните му напрегнати мускули и Аби не успя да прикрие леката си въздишка.

— Не знам защо вършиш всичко това — подхвърли тя. — На герой ли се правиш, или...

— Като заговорихме за героите, искам да те питам — прекъсна я Йейтс, — знаеш ли каква е температурата сега на Хаваите?

Гневът ѝ се разбуди с нова сила:

— Нямах право да говориш така за бедния Лъки!

Странна усмивка озари лицето на Йейтс. В нея имаше повече огорчение, отколкото жестокост.

— Права си. Сбърках. Уморен съм. Понякога се забравям.

Тя се намръщи озадачена. Презрението в гласа му се бе заменило със съжаление. Подигравателната усмивка бе изчезнала и устните му се бяха свили болезнено. Гневът ѝ постепенно стихна. Колкото и да я дразнеше и смущаваше присъствието му, Аби не можеше да не признае поне пред себе си, че обичаше да го гледа в тази поза — клекнал в сеното до кончето, прихванал немощното му телце, с разтворена отпред риза, разкриваща леко накъдрените тъмни косъмчета на силните му гърди. Очите му излъчваха повече сила, отколкото благост. Имаше нещо покъртително в начина, по който Йейтс се грижеше за Фрости. Нежност и любов струяха от всяко негово движение, но зад тях прозираха увереност и мощ, каквито Аби дори не бе подозирала досега.

— Защо правиш това? — прошепна тя. Сама не беше сигурна какво искаше да попита: защо Йейтс храни кончето ли, или защо бе станал толкова подозрителен и враждебно настроен към Лъки. Или защо я гледа по такъв особен начин...

Но той я разбра.

— Защото все някой трябва да го направи... Върви да спиш, Аби. Хайде да сключим примирие. Нека да бъдем просто партньори. Ти ще ми помагаш. И аз ще ти помагам.

— Невъзможен си — отрони Аби. — Просто си невъзможен...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Денят на Аби премина като задъхан, наситен с вълнения и тревоги, сън. Лютият студ и мракът на ранното мразовито утро се редуваха с острата задушлива миризма на затоплените обори. Цяла сутрин Аби пренася сено и слама от сеновала до конюшната, докато най-последно ръцете ѝ изтръпнаха от умора. Няколко котки се бяха сгушили на топка недалече от пръхтящите и тъпчещи на едно място коне и се топлеха взаимно. На двора Йейтс усърдно размахваше брадвата, като се опитваше да разбие леда върху водния резервоар.

Малко преди обяд пристигна Мингъс, премръзнал от студ. Опита се да изкара пикапа изпод навеса, но снегът бе навалял така плътно до вратите, че се наложи да го рине близо час и половина. Йейтс напои добитъка и отиде да му помогне. „Господи, какво щяхме да правим без него? — чудеше се Аби, наблюдавайки от прага на къщата бързите движения на високата му стройна фигура. — Как щях да се справя сама с всичко това?“

— Аби — обърна се към нея надзирателят, когато привършиха работата си навън, — виелицата вече поутихна. Ако времето се задържи така, ще мога да взема един кон и кучетата и да откарам стадото от другия край на ранчото до сеновала.

— Не знам... — колебливо промълви Аби. Старият можеше да се изгуби и замръзне, ако виелицата започне отново. Но Мингъс бе непреклонен — беше го правил преди, защо да не успее и сега?

— Ще дойда с теб — реши неочаквано Йейтс, изтърсвайки снега от шапката си. Ръкавиците му бяха протрити и окъсани и Аби беше сигурна, че ръцете му под тях бяха посинели от студ. Погледна го с жал и състрадание и лицето ѝ пламна.

— Само ще ми се пречкаш, момче — поклати глава Мингъс. — Ще взема две от най-добрите ни кучета и ще се справя сам.

Йейтс стисна челюсти:

— Познавам възможностите си, Мингъс. От дете съм вършил тази работа.

— Наистина ли? — премери го с недоверчив поглед надзирателят. — Чух, че си бил градско чедо. Сигурен ли си, че ще устоиш? — И той вдигна поглед към мрачното небе.

Йейтс само кимна. Аби сложи ръка на рамото му:

— Послушай Мингъс, Конли. Много е опасно. Не си свикнал...

— Та ти нямаш и най-бегла представа с какво съм свикнал и с какво не! — изгледа я продължително Йейтс. Беше прав: в живота му имаше много неща, които бяха загадка за нея.

— Но ти не си спал почти цяла нощ! — опита се да го вразуми тя още веднъж.

— Аби, виждаш сама, че възникнаха непредвидени проблеми, и всеки, който се чувства мъж, трябва да направи нещо за преодоляването им.

— Ако може да помогне, да дойде — застъпи се Мингъс. — Остави го, Аби, ще имам нужда от някого.

Смутена, тя колебливо отдръпна ръката си от рамото му.

— Не се безпокой за мен, Аби. Ще се върна веднага, щом свършим. Погрижи се за себе си, чу ли?

Докато ги изпращаше, тя окачи коледния венец над вратата, който придаде странен, но необичайно празничен вид на къщата на фона на зловещото мрачно небе. Когато се върна вътре, дочу скърцане откъм верандата. Фрости се беше събудил и отново бе изгладнял. „О, господи, докога? Няма край...“ — изпъшка Аби и затътри уморено крака натам.

За първи път жребчето се бе изправило само. Нозете му трепереха и невинаги се местеха в посоката, която си беше избрало, но то продължаваше да се крепи и спъвайки се и залитайки, направи няколко неуверени стъпки. Остана изправено и когато пресуши до дъно шишето с поредната доза храна, като пръхтеше и тръскаше глава като истински кон. „Погледни ме! — като че ли казваха тъмните му очи. — Признай, че вече съм нещо.“ Аби обви ръце около шията му и го целуна нежно по муцунката.

— И да не си, ще станеш — прошепна му с накъсан от вълнение глас. — Всичко ще се оправи, ще видиш. Всичко.

Но и тя самата не можеше да повярва все още на думите си. Привързаността ѝ към Фрости беше като любовта ѝ към Лъки —

неотслабваща и жива. Но защо мислите ѝ кръжаха непрекъснато около тъмноокия непознат, яхнал коня на баща ѝ навън, в снежния ад?

Аби скоро разбра, че Фрости ще ѝ създава повече проблеми, отколкото бе предполагала. Когато тръгна към вътрешността на къщата, той се опита да я последва. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да издигне бариера от столове между верандата и всекидневната. Време беше да го преместят при Джета. При тази мисъл Аби се усмихна, но същевременно усети как огорчението влоши вкуса на радостта ѝ. Беше се борила с всички сили да го спаси от сигурна смърт, а сега, когато той беше вече добре, тя изведнъж се почувства ненужна и излишна.

Реши да позвъни на баща си, но преди това взе душ и си облече чисти джинси и любимия си светлосин пуловер. Не можеше да се начуди защо Фрейзър не се обажда. Тайно се надяваше да си е тръгнал вече за дома. Не искаше и да мисли, че ще ѝ се наложи да прекара още една нощ насаме с непознатия мъж. Йейтс Конли се бе оказал доста по-сложна и противоречива личност, отколкото бе очаквала. Тя избра номера на Хърли и веднага чу гърления глас на баща си:

— Аби, все още не смея да си тръгна. Пътищата са затрупани, а за седемнайсетката да не говорим... — Наистина, фермерите наоколо предпочитаха да заобикалят неудобната за пътуване двадесеткилометрова отсечка номер седемнадесет, свързваща „Рая“ с ранчото на Хърли и оттам продължаваща към магистралата за Байсън Сити.

— Готвим се да разриваме снега с тракторите. На смени — продължи баща ѝ. — Аз, Хърли, синовете му и старият Карсън, надзирателят. Момчетата излязоха тази сутрин и скоро трябва да се върнат. След тях сме ние, старците.

— Не се пресилвай, татко, чуваш ли? — разтревожи се Аби. — Снощи се обади Престън. Те също няма да дойдат за Коледа. Майката на Марси е болна — отиват там.

Оттатък настъпи тишина.

— Това не е добре — рече най-после Фрейзър.

— Татко — не можеше да се успокои Аби, — има и още нещо, за което искам да поговорим. Джон ми каза за хипертонията ти. Моля те, не се претоварвай! Обещай ми, чуваш ли!

Фрейзър изруга. Всички знаеха, че Джон е бърбовецът в семейството, но защо е трябвало Престън да му казва за болестта на стария?

— Трябва да наемем Престън за глашатай на „Рая“! — продължи да мърмори той, а след това увери Аби, че е добре. Дори много добре.

— Взел ли си лекарствата си? — не спираше тя. — Нали не си забравил да ги вземеш?

Фрейзър отговори, че не е, че онези малки бели хапчета са у него и че тя няма никаква, ама абсолютно никаква причина да се тревожи.

— Как е Мингъс? — смени бързо темата той. — Ако времето се задържи така, искам да вземе кучетата и един кон и да отиде при стадото отвъд реката...

— Вече го направи. Заедно с Йейтс... Искам да кажа — с Конли. Той не стигна доникъде с компютъра. Помоли ме... Помоли ни да му помагаме. Знаеш ли, трябва да му кажеш да си гледа само неговата работа. Не му плащаме да ни чисти оборите и да ни язди конете! Трябва да го спреш.

— Да го спра? Чуваш ли се какво говориш? Цяла сутрин вися тук и се тревожа за онова стадо там и за... теб. А ти ми говориш за Конли! Да се оправя сам!... Знае ли как да помогне на Мингъс?

— Изглежда знае. Но иска да върши две неща едновременно!

— Аби, ако е истински мъж, ще издържи. Пък и... в края на краищата не се излежава по плажовете на Хонолулу!

Изненадана, Аби стисна здраво слушалката.

— Татко, обеща ми да не споменаваш Лъки!

— Добре, добре. Всичко, което искам да ти кажа, е, че най-добрият коледен подарък, който можеш да ми направиш, е да си избиеш от главата онзи досаден плъх!

— Татко! — почти проплака тя. — Как можеш...

— Хайде, стига! — смърри я баща ѝ. — Забрави, каквото ти казах. Момчетата на Хърли се връщат. Трябва да вървя. И, Аби... Как е кончето?

— Добре е. Вече стои само на краката си. Мисля, че можем да го преместим при Джета, когато си дойдеш.

— Радвам се да го чуя. До скоро, Аб!

Аби остави слушалката и погледна през прозореца. Снегът продължаваше да вали, макар и по-слабо, но вятърът беше стихнал.

Затишието обаче беше привидно. От североизток на хоризонта се трупаха тъмни слоести облаци и тя неспокойно потръпна — скоро, много скоро щеше да се разрази втората, още по-страшна фаза на виелицата.

С всеки изминал час тревогата на Аби растеше. Реши да се разсее с компютъра на дядо си и седна пред екрана. Пръстите ѝ заиграха по клавиатурата. Опита всички думи, имащи отношение към живота и личността на стария Майло: името му, имената на родителите му, на лелите, чичовците, братовчедите, приятелите... Нищо. Последваха имената на домашните любимци — кучета, котки и коне, после дойде ред на някои телевизионни персонажи, а когато и тук удари на камък, започна да въвежда термини от нумизматиката и филателията и понятия от историята на Небраска. И това не помогна. Всеки път екранът даваше едно и също отрицателно съобщение. Аби потисна разочарованието си и започна да изписва думите обратно. Отново същият резултат.

След двучасов напразен труд тя дочу на задната веранда стъпки от ботуши и въздъхна с облекчение: Йейтс се връщаше. Скочи и изтича в кухнята, за да включи фурната. Беше размразила един от домашно приготвените хлябове и искаше да го затопли веднага, щом той пристигне. Бе пропуснал и закуската, и обяда.

Вратата се отвори и Йейтс застана на прага, целият покрит със сняг. Скреж полепваше по шала и гънките на панталона му, а краката му сякаш бяха обути не в ботуши, а в снежни калъпи. Той с мъка изхлузи парцаливите ръкавици от ръцете си и с болезнена гримаса раздвижи вкочанените си пръсти.

— Мили боже! — възкликна Аби. — Целият си премръзнал!

Без да мисли, тя се приближи до него, разви шала от врата му и изтръска снега от раменете му. Йейтс стоеше неподвижно, със сковано от студ лице и я гледаше с тъмните си като оникс очи.

— Жал ми е за Мингъс — едва промълви той. — Вчера цял ден се е блъскал сам... — В гласа му се долавяше болка.

— Но той е облечен подходящо, а ти не си — опита се да го успокои Аби. Помогна му да си съблече якето и разгледа посинелите му от студа ръце. — О, Йейтс! — жално прошепна тя. — Чувстваш ли ги още?

— Струва ми се, да.

— Ела на мивката да ги накиснеш в топла вода. Сега ще донеса чантата с медикаментите.

— Остави, не е необходимо — отвърна той, но послушно закачи якето си в преддверието и тръгна към мивката.

— Чакай! — спря го гласът на Аби. — Не е ли по-добре да вземеш топла вана? Всички правят така срещу измръзване.

— Но аз не съм измръзнал! На какво ухае така приятно в кухнята? Виж какво, Аби, най-напред ще обядвам, а после ще се изкъпя. Защо си се барикадирала така? — Погледът му се спря на наредените един до друг столове. — Да не са те нападнали разбойници?

— Заради Фрости е. Вече се опитва да ходи.

— Нима? Проклет да съм, Аби, ти успя! — Йейтс ѝ хвърли бегла усмивка през рамо.

— Ние успяхме — поправи го тя, като се опита да не обръща внимание на думите му, но сърцето ѝ се разигра. — Нали сме партньори, Конли! Подай ми сега ръката си!

Двамата седнаха на дивана и Аби започна да изследва внимателно раните му. Когато постави самозалепващата превръзка върху кокалчетата на свитите му в юмруци кървящи ръце, пръстите му конвулсивно стиснаха нейните. Тя се изчерви.

— Аз... Не предполагах, че превръзката ще се закрепил на такова неудобно място... — Аби не можеше да издържи повече. Внимателно обви юмрука му с двете си ръце и тихо каза: — Толкова си студен...

Йейтс я загледа мълчаливо.

— Така ли се грижиш и за своя каубой? Глупак е да стои на Хаваите, когато може да си дойде вкъщи и да получи всичко това... наведнъж.

Лъки... Името му накара лицето ѝ да помръкне. Не се беше сетила за него нито веднъж през последните няколко часа.

— Аби, мислих много за миналата нощ и... за нас. През цялото време, докато бяхме с Мингъс в другия край на ранчото, мисълта за теб не ме напускаше. И ме сгриваше в дълбокия сняг...

— Моля те, не говори... — Аби направи опит да стане от мястото си, но Йейтс я хвана здраво за ръката.

— Не съжалявам, че това се случи между нас, но не желая да те наранявам. Бедата е в това, че не желая никога да те наранява. —

Ръката му, студена като лед, я изгаряше. Тя поклати смутено глава.

— Не говори така. Казах ти вече — обичам Лъки.

— Не. Не го обичаш — наведе се към нея Йейтс. Очите му я привлякоха като магнит и внезапно я обзе необуздано желание да прочете скритите тайни в тях.

— Напротив, обичам го — прошепнаха несъзнателно устните ѝ. Любовта ѝ към Лъки не трябваше да умре. Да го обича за нея означаваше да не изневерява на самата себе си. В очите ѝ той беше неразбраният от никого несретник — но тя го разбираше. Никой досега не го беше обичал — но тя го обичаше.

— Не — повтори Йейтс, — заблуждаваш се. — Със свободната си ръка той обърна лицето ѝ към себе си и вдигна брадичката ѝ така, че да може да го гледа в очите. — Така е, Аби. Това е истината. Мисля, че вече те познавам достатъчно, за да го твърдя. Погледни се, капнала си от умора и безсъние, за да спасиш едно почти умиращо животно. И защо? Защото си от хората, които не могат да гледат спокойно как някой загива пред очите им. Сигурно неведнъж си донасяла вкъщи паднало от гнездото полуумряло птиче, скитащо бездомно куче или котка... А колко нощи си стояла будна заради някое зайче, останало без майка? Признай си!... И си го правила не само от съжаление, сигурен съм.

— Престани! — задъхано прошепна тя. Йейтс говореше истината. Бе спасявала от смърт не само беззащитни помияри и котки, веднъж бе помогнала дори на един ранен койот, с което бе предизвикала гнева на баща си и братята си. В обора живееше старият жълт котарак Морис — с три крака и отрязана наполовина опашка. Компания му правеше Мърфи — еднооката сиво-черна котка с отрязани уши. А под верандата дремеше голямото рунтаво куцо куче Ъгли, което се страхуваше от всеки, освен от Аби.

— Аби — приближи лицето си до нейното Йейтс, — защо не си признаеш? Лъки Гибс е само поредното улично животно, което искаш да спасиш. Не го обичаш за това, което притежава, а за това, от което е лишен. Гледаш го и всичко, което виждаш в него, е нуждаещото се от любов и състрадание същество. А какво прави той? Забавлява се, като те прави на глупачка!

— Не, не си прав — клатеше отчаяно глава Аби. — Ти не знаеш нищо за него...

— Знам повече, отколкото си мислиш. И съм прав. Ще се убедиш. Мислил съм много за... — Телефонът го прекъсна. Той млькна, пусна ръката ѝ и закри с длан очи. Изглеждаше измъчен и отвратен от себе си. — Понякога не знам какво правя — промърмори едва чуто и се надигна от мястото си.

Аби се изправи и с поруменяло лице изтича към телефона.

— Ало, Аб! Обажда се най-умният и най-хубавият от братята ти.

Аби се усмихна, разпознавайки гласа на Алън.

— Алън, кога пристигате? Така ми се иска да сте вече тук! Джон и Престън няма да дойдат, знаеш ли? Кажи на децата, че си имаме току-що родено конче! Много ще го харесат.

Алън замълча за момент.

— Аби, вече говорих с Джон и Престън. Наистина много ми се иска да си дойдем всички за Коледа. Зная колко много го желаеш, но не можем. Аз също не мога.

Аби помисли, че не е чула добре.

— Алън! Ти... какво? — Алън, единственият сред братята ѝ с чувство за хумор, говореше така сериозно! Тя се ядоса. — Какво искаш да кажеш, за бога?!

— Аб, знаеш, че Лоръл и аз водим децата винаги преди Коледа при нейните родители. Така стана и тази година. Върнахме се миналата нощ. И какво, мислиш, заварихме? — Гласът на Алън прокълтя ядосано в слушалката. — Докато сме отсъствали от дома, се спукала тръба в банята. Вода навсякъде. Дори в кабинета ми. Никога не съм преживявал такъв стрес. Ужасна бъркотия! — Аби можеше да се закълне, че Алън вече трепери от гняв. — Аб, скъпа, дори компютърът ми е пострадал! Сега ще трябва да купувам друг и наново да го инсталирам... Лоръл е бясна. Методическите ѝ разработки, дисертацията ѝ — всичко е унищожено!

— О, Алън! — Аби беше съкрушена.

— Таванът се е пропукал. Стените също са повредени. Сега седя вкъщи и чакам майсторите да дойдат... Аби, мисля, че разбираш — не можем да зарежем всичко така... Трябва да останем вкъщи и да оправим целия този хаос. Чувствам се направо ужасно. Децата останаха също излъгани, а Лоръл избухва всеки път в сълзи, когато се сети за... Е, какво да ти разказвам! Вярвам, ще ни разбереш — искаме да дойдем, но не можем. Просто не можем.

Изумлението на Аби граничеше с отчаяние. Какво? Нима никой от близките ѝ няма да дойде за Коледа? Последната Коледа в „Рая“ и първата без стария Майло! Никой ли не искаше да прекара празника с нея и болния им баща? Тя стоеше безмълвна и хапеше устните си, за да не се разридае.

— Е, Аб, искам да ми повярваш: наистина бих желал да бъда с теб и татко на празника. Знам, че не трябваше да му позволим да обяви ранчото за продан, но Джон ти е споменал за болестта му, така че се надявам да ни разбереш.

— Разбирам. Всичко разбирам — успя да промълви тя накрая.

— Не искам тази продажба да влоши отношенията ни...

— Няма — обеща Аби едва чуто, въпреки че ѝ се искаше да изкрещи от болка.

— Другата причина, поради която исках да се видим с теб, е да поговорим за Лъки. Знаеш, че никой от нас не го харесва.

— Защото не го разбирате! — в отчаяние извика тя. — Виж какво, Алън, сега не е време да говорим за това! Не е ли достатъчно, че никой от вас няма да си дойде? Не влошавай нещата още повече.

— Аби, чуй!

— Не! Недей! Моля те, не говори!

— Аби — неочаквано изтъня гласът на брат ѝ, — не искам да ме мразиш...

— Никога не ще мога да те намразя. Никога! Обичам ви, Алън, не разбираш ли?

— О, не ме карай да се разчувствам!

— Господи! Никой ли в това семейство, освен мен, не може да каже „обичам ви“? Какво става с нас, Алън?

— Аби, виждам, че си изтощена и не искам да те измъчвам повече. Ще ти се обадя по-късно. Мога ли да говоря с татко?

— Не е тук. В имението на Хърли е. Опитват се да почистят от снега седемнайсетката.

— Ще му се обадя, когато се върне... Аби, може би никой от нас не ти го е казал, но знай, че те... обичаме и сме загрижени за теб... О, господи! Сега пък плачеш! Престани, моля те! Всичко ще се оправи. Вярвам в това. Обещавам ти! До скоро, мила!

Аби стоя дълго зашеметена, вперила поглед в телефона, като че ли не искаше да повярва в това, което току-що беше чула.

— Чух всичко — сложи ръка на рамото ѝ Йейтс.

Тя се обърна към него. Очите му я гледаха със съчувствие, утешаваха я, молеха и искаха... Аби преглътна сълзите си и ядосано тръгна към верандата.

— Ще пренеса Фрости в конюшната. Не мога да стоя секунда повече в тази къща!

— Ще ти помогна.

— Не желая! Уморих се от помощта ти, от съчувствието ти, от всичко... Искам да остана сама!

— Аби, съжалявам. За всичко. Ще се махна оттук. Много скоро. Обикновено не съм... Господи, какво говоря! Не искам...

— Не казвай нищо повече! — Душата ѝ кипеше от чувства. Ако Йейтс я вземе сега в обятията си, тя ще се разтопи в ръцете му като горяща свещ — благодарна за човешкото отношение, за това, че е такъв, какъвто е. Човек. С голяма и добра душа.

Но той дори не се опита да я докосне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Аби дълго седя неподвижно в конюшната, вперила поглед в празното пространство пред себе си. Нещо в душата ѝ сякаш се късаше. Дали това не беше последната нишка към детството?

Тази година един след друг братята ѝ бяха поели по собствения си път, затънали до гуша в отговорности и задължения към семействата си. Всеки от тях вече имаше свой нов дом, който постепенно и незабелязано изместваше стария. Животът продължаваше и връщане назад нямаше. Всичко, което ѝ оставаше, беше Лъки и мечтата ѝ двамата да съхранят нещо от миналото. Но семейството не одобряваше Лъки. Дори Йейтс, който беше само гост в къщата, успя да се настрои срещу него. Аби беше объркана и се страхуваше да признае даже пред себе си, че понякога Лъки наистина я плашеше. Само мисълта за това я разстройваше. Всичко вредеше на любовта им, никой не каза добра дума за връзката им. Но Аби му беше вярна — даваше му всичко, на което бе способна.

Йейтс Конли — за добро или лошо — успя да разколебае вярата ѝ донякъде. Съмненията, които се породиха в душата ѝ, бяха опасни и ужасяващи. Прииска ѝ се той да си отиде — колкото по-скоро, толкова по-добре. Но най-напред ще му даде достатъчно време да се наспи и отпочине.

Когато се върна в къщата, вътре беше необичайно тихо. Тя се приближи на пръсти до стаята на Алън и отвори вратата. Йейтс спеше. Беше съблякъл ризата си и бялото одеяло покриваше едва до половината обраслите му с тъмни лъскави косъмчета гърди. Мускулестата му ръка бе простряна към нея, напреко през леглото, като че ли искаше да я достигне. На фона на снежнобялата възглавница косата му изглеждаше още по-тъмна, а кожата му — бронзово загоряла. Аби засрамено отдръпна очи от силното му тяло и притвори вратата. Реши да поработи в стаята на дядо си. Ако сега успее да открие кода на дискетата, Йейтс ще може да свърши работата си бързо и още на следващия ден да напусне „Рая“...

В продължение на пет часа Аби седя пред компютъра, като само два пъти отскочи до кухнята, за да изпие чаша кафе. Всеки път, когато изписваше предполагаемия код, получаваше отказ за достъп до информацията. Но трябваше да продължи. Друг изход нямаше. В края на краищата Аби беше тази, която познаваше най-добре стария Майло, и ако имаше някой, който би могъл да открие кода, то това беше тя. Тя и никой друг.

Беше кръстосала безпомощно ръце на масата пред себе си и главата ѝ почиваше върху тях. Очите ѝ бяха затворени, но светещият екран продължаваше да ѝ се подиграва... „О, безполезно е!“ — въздъхна отчаяно момичето. Никога няма да открие проклетата дума, баща ѝ и тази нощ няма да се върне у дома и тя отново ще остане сама с Йейтс в празната къща...

Да се налучква правилния код беше безсмислено и тя трябваше да е пълна глупачка, за да продължава да упорства. Спомни си приказката за принцесата, която трябвало да избира между две възможности: или да познае името на един зъл горски дух, или да му даде детето си. Но принцесата имала късмет: ловецът на кралството ѝ случайно подслушал елфа, който си пеел и танцувал в гората, щастлив, че детето ще бъде негово, тъй като никой не би могъл да открие името му — Румпелшилцхен. Но разбрала как се казва, принцесата успяла да си върне детето, а елфът така се ядосал, че започнал да се върти в кръг. Въртял се все по-силно и по-силно, докато най-последно пробил пода и изчезнал завинаги.

Разгневеният елф винаги бе забавлявал Аби и тя непрекъснато бе молила дядо си да ѝ разказва приказката отново и отново. И Майло ѝ разказваше с огромно удоволствие тази невероятна история за тайната дума...

Аби трепна. Не, не! Абсолютно невъзможно! „Румпелшилцхен“ не можеше да бъде кодът. Йейтс ѝ беше казал, че ключовата дума не може да бъде по-дълга от седем знака. Но защо да не опита? Не смееше да се надява на нищо, но колебливо изписа първата част от името на приказния герой: РУМПЕЛ. След това натисна клавиша и търпеливо зачака познатото съобщение за неправилна команда.

Но този път компютърът неочаквано издаде дълъг тих звук като от пърхащи криле на птица. Аби гледаше екрана като хипнотизирана, все още очакваща отказ. Но вместо него се проточиха дълги списъци

от номера и заглавия, изпълващи целия екран. Изведнъж загадъчният списък изчезна като омагьосан и екранът се опразни. Аби не смееше да диша. Господи! Това беше описът, който Йейтс търсеше така отчаяно! Тя върна информацията в началото и с пресъхнало гърло прочете: КОЛЕКЦИИ. ЧАСТ ПЪРВА, МОНЕТИ. В горния десен ъгъл бе изписана датата. Дядо ѝ бе създал този списък преди осемнайсет месеца, времето около първата ѝ среща с Лъки. Под голямото заглавие с по-дребни букви беше изписано: Монети, Американски, Сребро, 1779–1799. Стиснала челюсти от напрежение, Аби разлисти списъка по-нататък: нямаше грешка, тук бяха описани всички монети, притежание на стария Майло.

Тя нетърпеливо отиде до сейфа, набра тайния код и след като го отвори, започна внимателно да разглежда класьорите на дядо си, в които в специално изработени малки пластмасови гнезда бяха грижливо поставени монетите — гордостта на почти вековния му живот. Не ги бе докосвала повече от година.

Кодовата система на Майло беше доста ексцентрична, но Аби скоро откри класьора с американските сребърни монети, започващи от 1779 година. Върна се при компютъра и се зае да сравнява съдържанието на колекцията с описа. Не можеше, пък и нямаше право да извърши оценката — само Йейтс беше упълномощен за това, но поне щеше да приключи със сравняването, докато той се събуди, и да го отпрати колкото се може по-скоро от „Рая“.

Така разсъждаваше Аби, докато проверяваше наличността на монетите, но много скоро се убеди, че точно сега Йейтс ѝ бе необходим повече от всякога. Описаните в компютъра монети не съответстваха на наличните в класьора. Очите ѝ пробягваха от екрана към колекцията и едната ѝ вежда се повдигаше недоумяващо. Противоречията бяха смущаващи. Направо шокиращи. Първо, най-добрият мидълтон на Майло от 1796 година — гордостта на колекцията му — беше изчезнал. Голямата сребърна монета беше в отлично състояние: стойността ѝ надхвърляше пет хиляди долара. Майло никога не би я продал. Бяха изчезнали и няколко други монети, сред които и любимият на дядо ѝ сребърен цент от 1792, който, макар и в лошо състояние, имаше голяма стойност.

Когато Аби откри, че липсват и шест от най-ценните монети в колекцията, се разтревожи не на шега. Дали старият не ги беше

отделил от другите поради високата им цена? И ако е така, къде ли ги беше пъхнал? Тя се готвеше да се върне до сейфа и да провери дали монетите не бяха сложени в друг класьор, когато погледът ѝ случайно попадна на малко жълто пликче, пъхнато между страниците на книгата. Без да се колебае, го отвори и ахна: вътре имаше монета, която тя бе виждала само на снимка, но не и в действителност — отлично запазен сребърен долар от 1794. Доларът на свободата. Пулсът ѝ се ускори. Майло не би могъл да я закупи — беше изключително рядка и много скъпа. Монета като тази струваше около двеста хиляди долара — няколко пъти повече в сравнение със стойността на цялата му колекция. Как беше попаднала сред нещата му? Как се беше сдобил с нея? И защо бе отделена от другите монети? Имаше нещо неясно в цялата история...

Изведнъж Аби си спомни разказа на Йейтс за случая „Кларидж“. За бога, възможно ли е Майло да е подбил цената ѝ, защото е крадена? Само така би могъл да я купи. А може би не е устоял на съблазънта да я притежава и я е разменил срещу липсващите монети... Аби се почувства направо нещастна. Обичаше дядо си и не можеше да си представи, че човек като него би могъл да се занимава с нечестни сделки. Е, вярно, в края на живота си той не беше на себе си; само така би могла да се обясни постъпка като тази...

Тя се надигна и отиде до сейфа. Надяваше се да намери някои от безследно пропадналите монети, но вместо тях откри няколко старателно увити в хартия ролки. Бяха на Лъки. Спомни си, че Лъки я беше помолил да му изпрати ролката с монетите по пет цента с изображение на бизон върху реверса. Тогава се беше учудила, че той съхранява свои ценности в сейфа на дядо ѝ, но не бе казала нищо. Не беше забравила и думите му: „Не я отваряй, само я изпрати“.

Ролката беше така опакована, че Аби можеше да види само лицевата страна на горната монета и реверса на долната. Бяха обикновени „бизоновите петцентовки“, както им казваха, изтрити и евтини. За цялата ролка човек можеше да получи не повече от петнадесет-шестнадесет долара. Беше безсмислено Лъки да ги крие в сейфа на дядо ѝ и тя се зачуди защо го е сторил. Винаги се беше интересувал от монетите на Майло. И то доста. Чак сега Аби се запита защо. Някакво неясно подозрение я накара да отвори ролката. Докато развиваше хартията, се проклинаше за постъпката си, но

продължаваше да я разгъва. Монетите се изсипаха в скута ѝ. Зениците ѝ се разшириха от ужас и тялото ѝ се разтресе конвулсивно.

Първата и последната монета в ролката бяха наистина изтъркани петцентовки, но останалите тридесет и осем спряха дъха ѝ. Представляваха изключително рядък вид — това бяха известните монети с изображение на трикрак бизон; същите, при чието отсичане случайно е бил заличен четвъртият крак на животното. Всичките бяха в много добро състояние. Струваха най-малко по десет хиляди долара парчето.

Такъв подарък не се дава на дете. Какво щеше да прави Лъки с тях? И как монетите са попаднали при него? Див блясък заигра в очите на Аби: няма съмнение — крадени са...

Тя още трепереше от възбуда и гняв, когато погледът ѝ попадна върху очилата на Йейтс, поставени на книжната лавица. Неговите очила, помисли си с умиление. Не беше го виждала без тях до... До днес сутринта, когато го изненада в кухнята. Обикновено ги носеше, но защо тази сутрин беше без тях? Тя бързо остави монетите на масата и грабна очилата. Вдигна ги до очите си и замръзна. Стъклата не промениха с нищо образите пред нея. Бяха обикновени стъкла, без диоптри!

„Носи очила, без да се нуждае от тях. Държи се мило и ласкаво, но дали е такъв в действителност? Не, не е това, което твърди, че е. Но защо?“ Врълетяха я съмнения. Кой беше Йейтс? Навярно ревизор от застрахователната компания? Подозирал е, че нещо не е наред с колекцията, и е дошъл да провери лично. Друго обяснение няма. И я е лъгал. През цялото време. Както и баща ѝ. Двамата сигурно са убедени, че и Лъки е замесен в тази история.

Коленете ѝ омекнаха. Беше неспособна да се държи на краката си. Отпусна се на пода и затвори очи.

Вратата се отвори. Влезе Йейтс. Бе облякъл отново бялата си риза, която свободно висеше над тъмния му панталон. Изражението на лицето му беше напрегнато, но непроницаемо.

— Аби? Защо си взела очилата ми? Остави ги на мястото им!

Тя ги стисна още по-здраво.

— Кой си ти? И какъв си? Защо дойде в ранчото?

— Не знаеш ли? — сви рамене той. — Дошъл съм да оценя колекцията на дядо ти...

— От колекцията са изчезнали някои монети — прекъсна го тя. — А в сейфа има неща, чието място не е там. Знаел си, че това ще се случи, нали?

— Какво говориш, за бога? Какво се е случило?

Тя махна с безразличие към компютъра:

— Успях да вляза в скъпоценната ти дискета.

— Какво? — Йейтс се вторачи в екрана. — Господи! Наистина си успяла! Как?

— Никога няма да ти кажа! — Преди да успее да я спре, тя протегна ръка и с едно движение изключи компютъра.

— Аби! — процеди той през зъби и пристъпи заплашително към нея. В този миг очите му попаднаха на долара от 1794 година и на разпръснатите до него монети с трикракия бизон. Йейтс протегна ръка и взе опаковката. Аби се опита да го спре, но беше късно — погледът му съсредоточено пробягваше по надписа върху хартията: „Л.Л.Г., Петцентови монети с бизон, 1938-Д“. Инициалите на Лъки. Неговият почерк. Подписът му.

— През цялото време ли са били в сейфа на дядо ти? — Аби мълчеше. Презрителна усмивка заигра на устните на Йейтс. — Господи! Каква арогантност! Да крие остатъка от имането на Кларидж тук!

Аби не отвърна нищо. Всичко, което би казала в този момент, само щеше да навреди на Лъки. Или щеше да бъде лъжа.

— Почти те бях предупредил, нали? — Усмивката на Йейтс изчезна. — Опитвах се да ти подсказва, да ти внуша...

— Кой си ти? — избухна Аби. — Какво искаш от нас? И какво е това? — Тя тръсна очилата на масата. — Що за маскарад, за бога?!... Мразя те! — Сграбчи отново очилата и ги запрати в лицето му. — Да знаеш колко те мразя! И баща ми те е допуснал в къщата ни? Знаел е всичко, нали? Всички са знаели, с изключение на мен! Затова ли никой няма да си дойде за Коледа? Не могат да ме гледат в очите! Защото всички заговорничеха срещу бедния Лъки...

— Той не е „бедният Лъки“, Аби! — прозвуча странно гласът на Йейтс. — Той е Палача на Кларидж. И куриерът на крадената стока. През ръцете му са минали стотици хиляди крадени монети. Но никой не ти го е казал досега. Защото никой не беше сигурен. И никой не е заговорничел зад гърба му. Чуй ме! — Йейтс я хвана нежно за

раменете. — Не са могли да ти кажат истината. Ти щеше да го предупредиш.

— Но той не е направил нищо! — възпротиви се Аби, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не можете да го набедите просто така... Всичко това сигурно има някакво обяснение.

— Аби — едва произнасяше думите, Йейтс — в Тексас са заловили един черноборсаджия, който твърди, че получил монетите от Лъки. А Лъки му обяснил, че монетите били на един възрастен човек от Небраска. Тексасецът казва още, че Лъки имал и други източници. Подозираме го отдавна, че има пръст в случая „Кларидж“, но не мислехме, че ще започне търговия с имуществото на боса си. Но този долар — виждаш ли го? — и Йейтс кимна към монетата от 1794 година — пари; краден е. И мога да ти кажа кога и къде точно е станало това. Момчетата предвиждаха, че ще се появи някой ден на бял свят. И ето, това стана. Съжалявам, че се случи тук, а не другаде. А още повече съжалявам, че крадецът наистина се оказа Лъки.

— Не-е-е — проточи Аби, поклащайки глава. — Не ти вярвам! Всички вие грешите! А какво общо имаш ти със случая? Какво ти е сторил Лъки?

— Това — изсъска Йейтс, почуквайки по слуховия си апарат. — Ето, това ми стори той. Лиши ме от работата ми. Все едно че ми отне живота. — Сграбчи я за раменете и я разтърси. — Не можеш ли да разбереш. Аби? Такъв е Лъки! Той е Палача. Той беше вторият човек в апартамента на Кларидж през онази нощ — този, когото не очаквахме. Издебна ме изотзад и стреля в главата ми. Всички улики сочат към него. Съжалявам, но твърде много станаха случайностите. Лъки не е послушният, нещастен хлапак, за какъвто го смяташ. Той е коварен и жесток човек, Аби. Хората наричат такива като него убийци.

— Не! — изкънтя гласът ѝ и тя се отскубна като стрела от ръцете му. Йейтс трябваше да я настигне и спре, преди да е сторила нещо със себе си.

— Кой си ти? Кой си? — викаше тя. — Мъжът от ФБР ли?

— Не. Бях таен агент, докато не се случи това. — Йейтс отново посочи слуховия апарат. — Държат ме все още на работа. От съжаление. Използват познанията ми за монетите. А и донякъде опита ми...

Аби хукна към вратата. Гледаше като обезумяла.

— Ще позвъня на Лъки! Може би ще ми даде някакво обяснение за всичко това.

— Не! — застана на пътя ѝ Йейтс. — От Хаваите може да избяга в неизвестна посока. И ще ни се изплъзне.

— Ще трябва да ме убиеш, ако искаш да не се приближа до телефона! — Очите ѝ блеснаха предупредително.

— Аби, недей. Ще избяга — меко каза Йейтс, но се отдръпна от вратата и повече не я спря. Почти разколебана, тя стигна до телефона и с треперещи пръсти избра номера. Измина цяла вечност, докато се свърза с имението на Фетърман и помоли да извикат Лъки.

— Какво се е случило, сладка моя? — долетя до нея меденият му глас. — Тъкмо си мислех за теб, бибчо. Изпрати ли онези монети? Хората тук са толкова мили към мен, че това е най-малкото, което мога да направя за децата им. Скъпа, тук е прекрасно! Някой ден ще те взема при мен, обещавам ти. Само да спестя достатъчно пари и...

Аби не го слушаше. Лъки я лъжеше. Грозно, безсрамно и подло.

— Лъки, видях монетите — прекъсна го тя.

— Какво си направила? — замря ентусиазмът в гласа му.

— Видях ги. И не само аз. В „Рая“ си имаме гост, Лъки. Идва, за да оцени колекцията на дядо.

— Какво? — Лъки беше ужасен. — Баща ти каза, че няма да я оценявате, преди да продадете ранчото! Значи ме е излъгал?! И защо, за бога, някой си снове там и души?... Аби, защо не ми каза по-рано? Не разговаряй с него, скъпа! Накарай го да си тръгне. Още сега. Веднага! Не знам как ще го направиш, но го направи!

— Много е късно, Лъки. Знаеш ли, нещо става. Изчезнали са монети от колекцията на дядо...

— Докато беше жив, дядо ти ми даде няколко — смотолеви Лъки. — За сватбата ни. И за бъдещия ни живот. Трябваше да бъде изненада за теб. А той не искаше останалите от семейството да знаят...

„Господи, колко добре лъже! — мислеше си Аби разтреперана, докато го слушаше. — Защо не спре най-после? Винаги ли е бил такъв? И защо не съм го разбрала досега?“

— Виж какво — нетърпеливо го прекъсна тя, — в колекцията на дядо има неща, които не са негови. Не знам как са попаднали там. Има и един долар от 1794 година...

— Мой е — бързо рече Лъки. — Изпрати го отделно от петцентовките. Или... Защо не изпратиш всичките ми неща? Така няма да се смесят с монетите на дядо ти. Знаеш ли, ще ти изготвя списък! Изпрати ги с бързата поща. Но най-напред изгони онова ченге от къщата!

— Лъки — внимателно подхвърли Аби, — той споменава за някой си Кларидж... И за стрелба...

— Бебчо, веднага го изгони! Какво чакаш?! Пак е някой стар номер на баща ти и неговите приятели! Познавам добре стария козел. И пред никого не споменавай, че си говорила с мен! Хей, знаеш ли, имам страхотна идея! Ще започна работа тук, в ранчото! Защо не дойдеш и ти? Ще ти хареса ли да се омъжиш и да живееш на Хаваите?... Само изпрати монетите, сладка моя! Не се бави!

— Нищо няма да ти изпратя! — каза унило Аби и натисна бутона. Връзката прекъсна. В ушите ѝ отекна зловещо бучене.

Йейтс я наблюдаваше мълчаливо.

— Надявам се, че си даваш сметка какво направи току-що...

— Точно така. Дължах му го. Отивам да нагледам Фрости в конюшните. Не се опитвай да идваш след мен. Само си събери багажа и се махай оттук. Никога повече не искам да те срещам!

Тя си облече палтото и уви шала около врата си.

— Аби, кажи ми кода. Това е последното нещо, за което те моля. Веднага, щом проверя дискетата, ще си отида.

Аби спря да се облича и го погледна. Не можеше да му даде кода. Това означаваше да предаде Лъки — нещо, което си бе обещала никога да не прави. Гледаха се безмълвно няколко мига. Първа се предаде Аби. Изви поглед встрани и промълви:

— „Румпелшилцхен“ е кодът. Само първата част от името. — И тя го изговори буква по буква. — А сега го използвай и си върви. Ценя мъжете, които държат на думата си...

Без да дочака отговор. Аби затръшна вратата зад себе си и затича към конюшните. Зарови се в сеното и плака дълго и безутешно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неусетно беше заспала. Събуди я баща ѝ.

— Аби — дочу тя в просъница гласа му и усети топлата му ръка около раменете си, — ела вътре, момичето ми. Ще измръзнеш тук. Съжалявам — притисна я Фрейзър към себе си. — За Лъки, искам да кажа. Не можем да ти съобщим, преди да сме сигурни. Ако предположенията ни не се окажеха верни, щеше ли да ни простиш? А и ние самите нямаше да си простим.

Аби продължаваше да крие лицето си в гънките на широката му шуба. Сърцето ѝ се бунтуваше, но разумът ѝ отвърщаше, че баща ѝ е прав.

— Мислех, че е по-различен от другите — промълви тя сковано. — Но може би съм искала само да бъда влюбена в някого? И си въобразявах, че съм. Била съм истинска глупачка.

— Не си глупачка — трогнато изрече Фрейзър. — Само си се оставила да те води сърцето. А то е добро и смело. Е, малко те подведе, но ще му простим. А сега не плачи. Всеки прави грешки. И аз съм виновен за съдбата ти. Дори малко повече от теб. Но Бог ми е свидетел, че не исках да те нараня. И момчетата, и аз, не знаехме какво да правим.

— Знам — прошепна тя, като все още не вдигаше поглед към баща си. — Чак сега разбирам какво сте имали предвид, когато говорехте за Лъки. И аз подозирах нещичко от известно време насам, но си затварях очите...

— А сега, дъще, да не говорим повече. Направих най-доброто, което можах. Хайде да влезем в къщата. Конли си тръгва. Не му бе необходимо да се рови дълго в описа, за да разбере, че Лъки е главното действащо лице в спектакъла.

Аби се отдръпна вдървено.

— Не искам да се видя с него.

— Е, Аб — усмихна се Фрейзър, — не го обвинявай за нищо! Човекът си върши работата. От друга страна, има лични сметки за

уреждане с Лъки. Но въпреки това не се чувства добре от това. Хайде, мила!

Той се опита да я вдигне на крака, но тя се отпусна отново в сеното и наведе глава.

— Предупредих Лъки. Знам, че не трябваше. Но исках да му дам шанс да се защити. И го направих. — Аби изхлипа. — Ако сега избяга, вината ще е моя...

Фрейзър я прегърна отново и мълчаливо се отпусна до нея.

— Не е избягал — каза той най-после. — Не е успял, Аб. Конли веднага се обади на хавайската полиция. Заловили са го на летището, в самолета за Самоа.

За учудване на Фрейзър Аби прие тази новина спокойно и трезво. Като че ли Лъки Гибс никога не бе означавал нищо за нея. Бе изчезнал от живота ѝ като дух — красив, неземан дух, в когото бе вярвала безрезервно. Но в действителност никога не бе обичала. Не и мъж като Лъки Гибс.

Мъжът, когото в този момент Аби желаше да види и усети повече от всичко на света, беше Йейтс Конли. Но тя още не можеше да се реши на това.

— Не мога да се върна у дома, докато той е там.

— Виж какво, Аб, Конли е направо съсипан от отношението ти. Но е бил длъжен да постъпи така, не разбираш ли?

— Недей, моля те! — Аби отиде до кончето и клекна до него. — Само не ме моли да се върна. Успях да се примиря с всичко: и с мисълта за продажбата на „Рая“, и с това, че момчетата няма да си дойдат за Коледа... Понесох и истината за Лъки. Смятах, че няма да се преборя с всичко това, но успях. Но що се отнася до Конли... Не ме моли да се върна у дома, докато той е там.

Фрейзър въздъхна и стана. Отвори уста да каже нещо, но само махна с ръка и замълча. Обърна се и излезе, като я остави сама с мислите ѝ.

Не беше изминал и час от излизането на баща ѝ, когато вратата на конюшната изскърца и Йейтс се вмъкна вътре, затръшвайки я зад гърба си. Аби бе предусещала, че той ще дойде и се бе обърнала гърбом към входа. Йейтс прекоси малкото пространство и спря до нея.

На слабата светлина на фенера лицето му изглеждаше още по-тъмно и имаше изнурен, болнав вид. Бе облякъл отново палтото си, с което беше дошъл, а под него се подаваше самото на безупречно изгладения му костюм. Беше без вратовръзка, а яката на ризата му бе леко разтворена.

— Казах ти да не идваш тук! — грубо се извърна Аби.

— Кой казва, че съм дошъл заради теб? Искях да погледна още веднъж Фрости!

— Е, вече го видя. Сега си върви. — Йейтс не помръдна от мястото си. — Какво чакаш? Тръгвай си!

— По дяволите, не мога! Пак те излъгах, Аб. Дойдох да видя теб, а не кончето. Трябва да ти кажа нещо.

Тя го погледна крадешком.

— Какво има? Да не искаш да ми кажеш колко е сладко отмъщението?

— Чувал съм — тихо започна Йейтс, — че отмъщението никога не носи удовлетворение. Никога не съм го вярвал — до днес. Е, Аби, в цялата история няма нищо, което да ме радва...

— Значи, с теб ставаме двама...

— Освен това... Искях да ти кажа, че знам защо не искаш да ме видиш.

— Така ли? Тогава сигурно знаеш, че доста мъже са ме лъгали — за добро или лошо. И че за мен ти си просто един от тях.

— Един, който го направи по-добре от тях! — поправи я той с усмивка. — Знаеш ли, има един факт, който ти не искаш да признаеш.

— О, колко си мъдър! И философски настроен...

— Съвсем не. Ако си мислиш, че си по-глупава от мен, лъжеш се. Само че съм поживял повече от теб и съм научил доста неща; неща, с които ти, надявам се, ще се сблъскаш някой ден. Така... Искаш ли да чуеш сега какво разбрах? — Аби само вдигна рамене с безразличие. — Тогава слушай. Ти никога не си обичала Лъки Гибс. Никога!

Тя презрително присви очи и вдигна брадичка:

— Не се опитвай да гадаеш чувствата ми, Конли!

— Не гадая. Знам, че не си изпитвала към него нищо повече от съжаление. Била си влюбена в някакъв измислен от теб образ, но не и в истинския Гибс. А когато си разбрала това, си продължавала да се

заблуждаваш, защото си се страхувала! Точно така. Страхувала си се. Не си знаела какво да правиш, след като го загубиш.

— Е, и какво? — иронично го погледна Аби. — Сега знам, нали?

— Наистина ли?

— Да. — В очите ѝ блесна упорито пламъче. — Била съм глупава. И сляпа. Държала съм се твърде егоистично... Но какво искаш от мен? Да ти благодаря, че ме избави от собствените ми заблуждения ли?

— А ако ти кажа, че заблуденият, упоритият, слепият и самовлюбеният съм бил аз, ще ми повярваш ли? И че ти си тази, която ме спаси от мен самия?

— Какво? — Стомахът ѝ се сви на топка, очите ѝ се разшириха от изумление.

— Баща ми беше като твоя — клекна Йейтс в сламата до спящото конче. — Дори много по-строг. Никога не показваше чувствата си. Когато мама почина, всичко, което той ми каза, беше да не плача, защото „Виждаш ли, синко, мъжете не плачат...“ После отидох да живея в ранчото. Обичах много баба и дядо. Господи, как ги обичах! Но никога не им го казах. Истинските мъже не говорят за чувства, мислех аз... — Лицето му се сгърчи от болка. — Чак сега, след толкова години, виждам, че съм искал да приличам на татко. Но едва днес осъзнах, че нещо у него е било... пречупено, смачкано, унищожено... Може би виновна за това е била войната? Или работата в полицията... Кой знае... А защо не и смъртта на мама?... Аз само се опитвах да бъда като него, това е всичко...

— Просто не знам какво да кажа...

— Както и аз, за съжаление. Освен това, че пребиваването ми в ранчото и твоето присъствие ме накараха да разбера, че винаги съм обичал и ще обичам миналото си. Никога досега не се бях връщал назад в спомените си. Стараех се да загърбя всичко и да се посветя само на работата си.

— Но аз още не разбирам... — поклати безпомощно глава Аби.

Йейтс тръгна към нея, но с огромни усилия на волята се спря след няколко крачки.

— Аби, може би вече е време някой мъж да ти каже това, което ти казваш непрекъснато на всички около теб, освен на мен... — Той впи очи в нейните и тихо произнесе: — Обичам те. Знам, че е рано да

ти го кажа — може би греша, може би действам прибързано — но искам да го знаеш.

— Не — шепнеха устните на Аби. Краката ѝ сами я теглеха назад към стената.

— Исках да го знаеш — продължаваше Йейтс, а лицето му пламтеше от вълнение. — Исках да знаеш и това, че когато те гледах с жаден поглед, когато ти говорех нежни думи, те желяех, не те лъжех. Налагаше се да крия истината, но чувствата ми към теб бяха истински. И все още са. Може би са най-истинското нещо, което съм чувствал някога...

Аби преглътна с усилие. Лъки ѝ беше казал красиви думи стотици, не, хиляди пъти, но те излизаха от устата му някак си естествено, като на шега. Никой досега не ѝ беше говорил така вълнуващо искрено.

— Лъки е глупак! — отсече неволно Йейтс. — Защото ако ти беше моето момиче, никога нямаше да ти позволя да ме напуснеш. По-скоро щях да се самоубия. — Развълнувана от думите му, тя направи няколко крачки към него, но той се отдръпна: — Недей! — Гласът му прозвуча прегракнало. — Не се приближавай! Освен ако не искаш да те притисна към себе си.

Тя спря. Не, невъзможно е да го желяе! След всичко, което се случи... След клетвите ѝ да обича Лъки и да му остане вярна до края на живота си не би могла да направи онази решителна крачка.

Но я направи. Бавно, почти несъзнателно, тя пристъпи.

— Аби? — Разтревоженият му въпрос прозвуча като стон. Като отчаяна молба. Като зов за помощ.

Аби не отвърна. Тялото ѝ се отпусна в ръцете му, а устните му зашепнаха трескаво в косите ѝ:

— Аби, моя малка Аби, мисля, че те обикнах в мига, в който те видях за първи път. Позволи ми да те подържа в обятията си, скъпа. Само това, нищо повече...

Но преди да довърши, устните му се впиха в нейните и Аби изпита нереалното чувство, че с целувките си Йейтс изтръгва късче по късче нейната изстрадала душа от пламналото ѝ тяло. Тя се притисна към него и отвърна на ласките му с цялата страст, на която беше способна. Вече знаеше, че това, което изпитва към този силен и невероятен мъж, се нарича любов. Онази неповторимата, истинската...

— Не исках да призная дори пред самия себе си, но когато те оставих да се обадиш на Лъки, направих голямо прегрешение — прошепна в ухото ѝ. — Позволих ти да го предупредиш. Но вече знаех, че те обичам. Не исках да те нараня, дори ако беше избягал. За мен вече не бяха от значение нито законът, нито отмъщението. Ти стоеше над всичко.

Аби притисна чело към устните му.

— Не мога да ти обясня как ме караш да се чувствам, Йейтс. Въздействаш ми някак... особено... Когато ти дадох шифъра, вече знаех, че не го обичам. Но тогава това ми се струваше невъзможно, тъй като още не си давах сметка, че обичам теб.

— Обичала си мен?! — Йейтс обсипа челото ѝ с бързи целувки.

— Да, да!

— Но аз те мамех! Както и той.

— Твоите лъжи не бяха като неговите. Ти беше едновременно строг и мил, доверчив и потаен...

— Потаен? — Той се засмя и я притисна по-силно. — Аз?

— Да. Не си ли го знаел досега? Много си потаен.

— Не и аз. Знаеш ли, Аб, имам малко спестени пари...

— Не искам да знам нищо за никакви пари!

— Реших да не купувам спортния клуб — продължи той, без да я слуша. — Защо ми е? И тук мога да играя голф и да бягам за здраве. Взех друго решение: ще купя ранчо. А защо не „Рая“? Какво ще каже баща ти за това?

Аби го погледна слисана:

— Ранчо? Това ранчо? „Рая“?!

— Защо не? Нали си щастлива тук? И аз се чувствам добре в „Рая“. Не съм градски човек, Аб. Не мога да седя по цял ден зад бюрото и да решавам казуси. Израснал съм сред природата. Свикнал съм с този живот. Обичам физическия труд и тук разбрах, че още мога да го върша. И така, защо да не опитаме заедно?

— О, Йейтс! — По страните ѝ се стичаха сълзи. — Взел си това решение заради мен, нали?

— Всичко правя заради теб, любима. Честита Коледа!

И той нежно я целуна.

Фрости надигна глава и изпръхтя недоволено, сякаш се възмущаваше, че нарушават съня му.

Но този път Аби не му обърна внимание. Светът, който ѝ се струваше доскоро объркан, чужд и жесток, бе придобил отново нормалните си измерения. Наранената ѝ душа бе дочакала изцеление, разпиляното бе събрано късче по късче. Преливащото ѝ от щастие, ликуващо същество сякаш се извиси и се сля с дивото, необятно небе на Небраска.

Издание:

Бетани Кембъл. Мостове към миналото

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

ISBN: 954-110-414-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.